

MARIJA VODIŠEK

POLITIČNE RAZPRAVE

»RETROSPEKTIVA DEJSTEV«

(UREDILA DR. MILAN ZVER IN PETER ŠUHEL)

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

323(497.4)(081)
821.163.6-92

VODIŠEK, Marija

Retrospektiva dejstev : politične razprave / Marija Vodišek ; uredila Milan Zver in Peter Šuhel. -
Ljubljana : Nova obzorja, 2012

ISBN 978-961-92986-4-0

261675520

POLITIČNE RAZPRAVE, »RETROSPEKTIVA DEJSTEV«

Avtor: Marija Vodišek (Uredila dr. Milan Zver in Peter Šuhel)

Fotografije na ovitku: arhiv založbe Nova obzorja, Peter Šuhel

Medalja in plaketa na ovitku predstavljata: Odlikovanje viteški red za narodne zasluge

Založila in izdala: Nova obzorja d.o.o.

Ljubljana 2012

Ni naprodaj

Prepovedano je kopiranje ali kakršnokoli razmnoževanje dela brez dovoljenja avtorja in založbe

KAZALO

Marija Vodišek – »*l'enfant terrible*« slovenske politične publicistike 5

Pa hvala za pojasnilo!	8	Eldeesov geto	47
Obličja zla!	9	Retrospektiva dejstev	48
Tožilniki »kolaboranti«!	10	Ne metla, ciklon!	50
Slovensko prekupčevanje		Ad hoc kritika!	51
z zgodovino!	11	Naš Toto!	52
Recimo bobu bob!	12	Naprednjaštvo in nazadnjaštvo	53
Klovni ali kaj več?	13	Neodvisni mediji	54
Janez Stanovnik – Kardeljev tajnik!	14	Spomeniki revolucionarjem!	56
Osama bin Laden, mi smo tvoji!	16	Vladavina prava!	57
V Evropo z »dražgoškim		Tofovo klovnovstvo	58
pogumom«!	17	Obtožujem!	59
Rdeči križ, leglo goljufije!	18	Od-poslanci!	60
Demokracija in terorizem!	20	Škoti in Gorenjci	62
Retorična hiperbola!	21	Hribarjevina!	63
Francija, Evropa in mi	22	Mirovniki	64
Akutni antiamerikanizem	24	Eldeesov kratki spomin	65
Quo vadis, Slovenija?	25	Omizje o Ribičiču	66
»Ozri se v gnevul« (J. Osborne)	27	Trojanski konji	67
Abrakadabra!	28	Varuhi človekovih pravic	68
Sprenevedanje eldeesovcev	30	Semenj ničevosti!	70
Disident	31	Volkovi in jagenjčki	71
Nato in referendum	33	Junaška skromnost	72
Oh, ti mirovniki	34	Preverke!	73
Človekove pravice	36	Celice Ozne!	74
Zamolčana smrt	37	Ave, Caesar!	75
Izkrivljena podoba preteklosti	38	Furija in princ!	76
Pol stoletja ovaduštva	40	Desant na Bručana	77
Zbor o vrednotah	41	»Glave iz voska«	78
Obsodba totalitarnega režima	43	»Pikantne« govornice	79
Kdo so prejemniki milijonskih		Čas strahu!	80
honorarjev?	44	Kdo je v Sloveniji Mefisto?	81
V imenu ljudstva!	46	Kameleonstvo!	83

Filipika Janeza Markeša!	84	Burke brez primere!	98
Cviklova borišča!	85	Obljuba dela dolg!	99
Moč dejstev!	86	Dražgoše, mit in resnica!	100
Kdo se koga boji?	87	Pogledi Slovenije!	101
Nas imajo za bebce?	88	Žalitev veličanstva!	102
Kulturnica Širčeva		Osamosvojitvev in dr. Pučnik!	103
– dipl. seksologinja!	89	Resnica, podprta z dokazi!	104
Pahor in njegov Jago!	90	Ali je v Haagu še kaj prostora?	105
Kdo je psihotičen?	91	Kakšna je ideološkost	
Beznica!	92	predsednika države?	106
Dolomitska politična izjava!	93	Razlike so važne!	107
Kdo so bili prvi kolaboranti?	94	Sedaj mi je še le jasno!	108
Evharistični kongres	95	Prestrašeni uglednež!	110
Pogledi Slovenije?!	96	Spomenik žrtvam vseh vojn?	111
Pogled nazaj	97	Trenirke so krive!	112

MARIJA VODIŠEK – »L'ENFANT TERRIBLE« SLOVENSKE POLITIČNE PUBLICISTIKE

Naj uvodoma povzamem nekaj dejstev iz bogatega življenjepisa avtorice tega zbornika. Marija Vodišek se je rodila 1. januarja 1922 na Jesenicah. Bila je peti otrok v družini; imela je dve starejši sestri in dva starejša brata ter mlajšo sestro. Njen oče je bil uslužbenec Kranjske industrijske družbe (KID), največje železarske tovarne v kraljevini Jugoslaviji. Na Jesenicah je končala pet let osnovne in dve leti srednje šole. Potem pa je ob posredovanju družinskih prijateljev Svolsjšakovih iz Mojstrane odšla na katoliški inštitut Notre Dame de Sion v Marseille, kjer se je že šolala nekaj Slovenk. Učenje francoskega jezika ji ni delalo večjih težav. Pa tudi pri drugi predmetih je bila zelo uspešna. Ko je Francija vstopila v vojno z Hitlerjevo Nemčijo, so vse tujce pozvali, naj zapustijo Francijo.

Tako so se Slovenke vrnile domov, med njimi tudi Marija. Naslednje leto je odšla v Ljubljano v šolo za medicinske sestre, smer pediatrija. Na tej šoli je diplomirala, vendar poklica nikoli ni opravljala. Leta 1943 se je vrnila v nemško okupirane Jesenice. Poklicali so jo na delovni urad in jo hoteli premestiti v Graz. Ob posredovanju očeta, ki je imel kar nekaj poznanstva v tovarni, je bila nameščena v kemični laboratorij, kjer je ostala do prihoda skupine francoskih delavcev. Ti so nadomestili Nemce, ki so morali na fronto. Francoze je prevzel t.i. tovarniški ekonomat in zaradi znanja francoščine je bila dodeljena prav njim. S tistimi, ki so preživeli - tragično usodo mladega Francoza je opisala v eni od svojih kolumn, je ostala v prijateljskih stikih tudi po vojni.

Po vojni sta bila z očetom štiri mesece zaprta, najprej v Begunjah potem pa še en mesec v Škofovih zavodih. Razlogi oziroma očitki so bili pravzaprav taki kakršne so nove oblasti uporabljale proti večini »pripornikov«, kot so jih tedaj označevali. Po vrnitvi domov je nekaj časa delala v mednarodni špediciji na Jesenicah, potem pa mnogo let v Ljubljani. Zaposlila se je v podjetju Cosmos, ki je uvažalo italijanske in francoske avtomobile. Kasneje pa v predstavnštvu Renaulta, kjer je ostala do upokojitve. Imela je sina Andreja, ki je leta 2005 umrl za neozdravljivo boleznijo.

Marija je ena od redkih, ki se lahko v Sloveniji postavi z visokim francoskim državnim odlikovanjem - vitez reda za narodne zasluge.

Marijo Vodišek sem zasledil v začetku devetdesetih let, prvič pa sem jo spoznal na prvih lokalnih volitvah v Ljubljani konec leta 1994. Spomnim se konstituiranja prvega sklica ljubljanskega mestnega sveta. Bila je najmanj mlada med demokratično izvoljenimi svetnicami in svetniki, zato ji je pripadla čast vodenja prve seje ljubljanskega parlamenta. Ta je v marsičem prekašal tedanji Državni zbor. Takratni Mestni svet je bil še politično uravnotežen, relativno neodvisen od župana (Dimitrij Rupel), imel je celo svojega predsednika - Dimitrija Kovačiča. Skratka pravi parlament.

A »metropolitanska« demokracija je cvetela le kratek čas, saj so kasneje z zakonskimi spremembami občinske in mestne svete podredili županom.

Marija Vodišek se je kot svetnica odlično znašla in s svojim načinom dela močno zaznamovala ta sklic. Poleg velike medijske odmevnosti je seje neposredno prenašala ena od televizij, včasih pozno v noč. Naj ob tem spomnim še na druge odlične razpravljalce; Dimitrija Kovačiča, dr. Jožeta Zagožna, Petra Sušnika, Dareta Valiča, Jožeta Snoja, Damjana Dolinarja, dr. Sergeja Gomiščka, Romana Kolarja, Tatjano Koprol, Andreja Murna in Janeza Staneka. Pa tudi druge svetnice in svetniki so bili, bi rekli, na ravni. Danes se je v prostore znamenite Mestne hiše, v katerem je pred stoletjem govoril celo Ivan Cankar, namesto živahnih parlamentarnih razprav vselila 'mercator' demokracija. Zato se mnogi tem bolj z nostalgijo spominjamo tistih časov iz devetdesetih let, ko je ljubljanska politika še imela nekaj »žmohta«.

Marija Vodišek je odgovorno opravljala svoje poslanstvo v Mestnem svetu. Nemalokrat pa je tudi najbolj resne zadeve obrnila na hec. Spomnim se, bil sem sekretar Mestnega sveta, razprave o pravilniku pogrebnih storitev, ko je predlagala lesene žare, češ, da le te lahko v doglednem času razpadejo. Sicer bo, je nadaljevala, čez dvesto let v grobovih polnih kovinskih žar »kar šklepetalo, če bo kakšen potres«. Kratko repliko je zaključila z mislijo: »Zanamci nas bodo že pospravili. Še nobeden ni ostal gor na zemlji«. Ko je bila razprava o visokih cenah storitev ljubljanskih vrtcev, ki so gostili celo otroke iz Gorenjske, je dejala: »Jaz jih razumem, moje Gorenjce, da pač hočejo en del stroškov prenesti na Ljubljančane. Ja, to smo pač Gorenjci«. Zanimive so bile tudi razprave o preimenovanju ulic: »Namreč, g. Unku bi rada povedala, da včasih tudi niso nič stanovalce posameznih ulic spraševali, če se lahko ta ulica tako ali tako imenuje. Tako je bilo! Sem malo starejša od vas in vem, da niso nikogar vprašali. Ulica se je tako poimenovala, kot je določil Centralni komite!« Kot svetnica je dala veliko pobud. Tako se je npr. zavzela za pomoč Gorniškemu klubu, ki je leta 1995 organiziral prenos delov novega križa na Škrlatico, pa za Društvo Slovenija v svetu, ki je organiziralo obisk mladih Argentinskih Slovencev v Ljubljani ipd. Skrbeli so jo tudi državni simboli: »Na trgu pred slovenskim parlamentom životari lipa, ki je bila pred petimi leti ob proglastitvi države Slovenije tam zasajena. Lipa na tem mestu nima nikakršnih možnosti za daljše preživetje, kajti tisto malo zemlje, ki se nahaja skupaj s koreninami drevesa v kahlji, teh možnosti ne zagotavlja... Ta naša lipa, simbol slovenske samostojnosti, pa še vedno kljubuje nasilju. Ne dovolimo, da ta največji spomenik v državi umre. Presadimo ga v naravno okolje.« O tej kahlji se je še dolgo govorilo. Kot najstarejša si je dovolila tudi kakšen poduk: »Ko sem bila jaz v šoli, če smo klepetali, smo šli v kot!« Itd. Itd. Še bi lahko našteval, a že te povzete epizode zelo dobro označujejo značaj živahne ljubljanske parlamentarke, ki je bila brez dlake na jeziku.

Marija Vodišek pa je ves čas zelo dejavna tudi v stranki. V izjemno močnem mestnem odboru SDS v devetdesetih letih je bila članica izvršilnega

odbora in kot taka se je udeleževala domala vseh pomembnih srečanj stranke. Na državni ravni je bila predsednica Kluba seniork in seniorjev, ter članica vodstva Krščansko-socialnega foruma. Udeleževala se je domala vseh pomembnejših strankinih aktivnosti. In še sodeluje. Zvesto je služila politiki Jožeta Pučnika in Janeza Janše. To zvestobo izražajo tudi njeni teksti. In njena politična drža.

Kar se političnega sloga tiče, bi lahko rekli, da ni kaj prida »ženstvena«. Še najbolj, po svoji odločnosti, spominja na »železno lady«. Ne tudi po političnem profilu, kjer je, če že govorimo v britanskih političnih kategorijah, bolj liberalna kot torijska. Je svetovljanka, a obenem velika, zavedna Slovenka. V politiki govori to, kar resnično misli. To držo izraža tudi njen slog pisanja. Njene misli so vselej iskriive, jasne, neposredne in ostre, tudi take, ki včasih zbodejo. A nikoli zlagane in krivične. Poleg resnicoljubja jo krasi tudi izjemen spomin. Je prava enciklopedija podatkov, informacij in zgodb. Pogovor z njo je pravi privilegij. In čeprav pri njej razum premaga empatijo, vedo vsi, ki jo bolje poznajo, da je izjemno srčna ženska, a ni konvencionalna niti ortodoksna. Je izzivalna in izvirna, prava *l'enfant terrible* naše politične publicistike.

Največ težav pri urednikovanju tega zbornika smo imeli pri izboru njenih besedil, ki jih je objavljala v Demokraciji. V zborniku objavljamo komaj četrtno teh. Na izbor je vplivalo več stvari. Najprej smo se odločil, da jih objavimo po kronološkem vrstnem redu nastanka, in da naj izbor temelji na smiselnem časovnem zaporedju. Pri vsebini pa smo poskušali maksimalno upoštevati načelo raznovrstnosti. Znano je, da poleg aktualnih političnih tem, zlasti tistih, ki so dosegle javno odmevnost, pogosto posega po zgodovinskih vprašanih kontroverznega časa med in po drugi svetovni vojni. Ta čas se ji je močno vtisnil v spomin. Ni čudno, veliko je mogla pretrpeti, zlasti v času »osvoboditve«. Fascinantno je, kako jasno se spominja imen, dogodkov in zgodb, ki so se dogajali med ali neposredno po vojni.

Poleg zgodovinskega ima izjemen politični instinkt. Njene analize so enostavne, induktivno analizira nešteto dejstev ter jih razvija v svojo glavno sporočilo, ki jo lahko zaznamo v vsakem njenem besedilu. Kolumne so kratke, jasne in zato berljive. Marija Vodišek ima širok in stalen krog bralcev. Tudi zato smo se odločili za izdajo zbornika, saj jim bo še bolj približal njeno publicistično delo. Ker zbornik predstavlja svojevrstno analizo političnega dogajanja zadnjega desetletja in več, bo tudi prihodnjim generacijam služil kot svojevrstni zgodovinski vir. Velika večina njenih sestavkov se namreč nanaša na notranjepolitično dogajanje v Sloveniji.

Vabim torej k branju zanimivih besedil, ki izražajo vihravost mladenke pri devetdesetih – Marije Vodišek.

Zahvaljujem se Metodu Berlecu, uredniku Demokracije za pomoč pri zbiranju kolumn.

DR. MILAN ZVER

PA HVALA ZA POJASNILO!

Oh, ta slovenska sredstva obveščanja! V teh vročih dneh je brez dvoma televizija tisto najbolj gledano sredstvo javnega obveščanja. Po desetih letih samostojnosti naj bi nas obveščala pošteno, nepristransko in izčrpno. No, tega seveda še nismo res doživeli in videti je, da še nekaj časa tudi ne bomo. Spet ti nesrečni Odmevi, 8. avgusta, in spet voditeljica Janja Koren. Sogovornik pa kdo drug kot profesor dr. Igor Lukšič, sicer član in mentor Združene liste, ki je Slovencem pojasnjeval dogodke na srečanju G8 v Genovi. No, bolj prozoren kot je bil, ne bi mogel biti. Pojasnila seveda ni bilo, bilo je le vijuganje in zavajanje. Pač tako kot zna profesor političnih ved na FDV. Kot da bi poslušal nekdanje »terence« iz leta 1945, ko so največkrat popolnoma neuki po nalogu partije spreobračali ljudstvo. Več kot pol stoletja pa nam še vedno ponujajo enake abotnosti.

Vrhovni poglavar Urada za intervencije pa je njegov asistent na fakulteti mag. Andrej Kurnik, katerega baje išče italijanska policija. Le zakaj? Resda je vodil slovensko antiglobalizacijsko »odpravo« v Genovo, ampak oni so bili miroljubni, kajti njim gre izključno za pravice vesoljnega človeštva. To je pač neke vrste razredni boj, kaj jim mar tistih nekaj razbitih trgovin, lokalov, avtomobilov, čprav slednji v glavnem pripadajo delovnemu ljudstvu. No, žrtve morajo biti, to je bilo že geslo oktobrske revolucije, katere obletnico ZL še kar proslavlja. Dokler so žrtve na nasprotni strani, je vse O.K., ko jih pa skupi kdo od podivjanih »mirovnikov«, se pa vse neha. Menim, da kdor namerno poškoduje tujo imovino, je kriminallec, pa je vseeno, če ima doktorski ali magistrski naziv.

V Odmevih 13. avgusta - voditeljica Janja Koren - je prišel razlagat svojo različico mag. Andrej Kurnik, spet sam brez nasprotnega sogovornika. Kadar nam televizija hoče nekaj »objektivno« povedati, mora povabiti dva komentatorja, enega »za« in enega »proti«. To je potem poštena informacija.

Terorizma je več vrst; ni samo tisti, katerega vidimo na Bližnjem vzhodu, ni samo tisti v raznih državah Azije, Afrike in Srednje Amerike ali na Balkanu. Terorizem zganjajo tudi razna »gibanja«, katera se pojavljajo na vseh koncih sveta, največ pa v Evropi. Velika nevarnost je v tem, da tem gibanjem dajejo podporo razni filozofi, ki skušajo ta terorizem predstaviti na lažen, goljufiv način, zato pa je tudi težje razpoznaven. Menim, da je potrebno razkrinkavati njihove duhovne vodje, kakršnih je tudi pri nas vedno več. Ko bo državi ušel nadzor iz rok, ne bo mogla več obvladati vseh vrst nasilja, kar je glavni namen vseh teh »gibanj«. Se bomo spet šli revolucijo?

No, pa hvala za pojasnilo!

AVGUST, 2001

OBLIČJA ZLA!

V teh dneh, ko so skoraj vse oči – prijateljev in sovražnikov – obrnjene proti Ameriki, bi lahko bil tudi ta sestavek namenjen tej veliki, pa zdaj tako preizkušeni prijateljski državi. Pa bo le toliko, kolikor je terorizem vedno ista oblika zla ne glede na to, kje in kdaj udari. V tej naši mali, velikokrat nepoznani deželi se vsak dan odkrivajo sledi starih, nikoli kaznovanih zločinov. Množični poboji, za katere so nalogodajalci, izvrševalci in simpatizerji mislili, da ne bodo nikoli odkriti, so se dogajali od konca vojne maja 1945 pa še dolgo potem. Po vojni so dobili oblast ljudje, že dolgo pred tem dresirani za to vlogo, ki so jo izrabili za odstranitev idejnih ali izmišljenih nasprotnikov. Ko danes beremo o najnovejših odkritjih grobišč pri Slovenski Bistrici, lahko upamo le to, da bodo sedanja odkritja šla do konca. Do končne ugotovitve, kdo so žrtve in kdo storilci.

V skoraj vsakem poročilu o tem pa se izraža dvom, da bi se lahko ugotovilo, komu so pripadale najdene kosti, večinoma še zvezane z žicami. Če svetovni arheologi in raziskovalci ugotovijo, da so n. pr. ostanki pitekanropa stari 1,9 milijona let, avstralopiteka pa 3 milijone let, morajo tudi naši arheologi ugotoviti točno starost najdenih človeških kosti, če jih le ne bodo ovirali dobronamerni »zavirači«. Mislim, da si pokojni zaslužijo vsaj to. Kako so umirali, pa je treba dokazati s pričevanjem še živih prič. Zakaj so jih pomorili »šeše« leta 1946? Zato, da so se polastili njihovega imetja. Tako so proletarci postali novopečeni bogatini, čeprav so bili po marksistično-leninistični ideologiji za partijo najhujši »razredni« sovražniki industrialci, trgovci, obrtniki in kmetje. Brez dvoma so bile žrtve iz odkritega rova predvsem opisani razredni sovražniki. Njihovega imetja so se tam in vsepovsod polastili zaslužni revolucionarji, ki so se ves čas bojevali samo za to. Vselili so se v najboljše stanovanja in hiše, v katerih je morala ostati tudi vsa oprema, slike in druge dragocenosti. Bili so hujši kot srednjeveški plenilci, s tem pa so svojim potomcem zagotovili odlično premoženjsko podlago in današnji novopečeni bogataši so večinoma otroci in vnuki komunističnih revolucionarjev. Zato sprašujem slovenske antiglobaliste, varuha človekovih pravic in Urad za intervencije, ki ga vodi mag. A. Kurnik, zakaj hodijo na proteste v tujino, v Seattle, Nico, na Švedsko, v Genovo in tam pomagajo razbijati avtomobile in imovino delovnih ljudi. Zakaj ne gredo pred slovensko vladno palačo in zahtevajo odgovor, kdo so in kako so obogateli številni slovenski multimilijonarji? Zakaj ne protestirajo proti njim, saj je jasno, da so se s pomočjo oblasti polastili imetja slovenske države, torej nas vseh? Zakaj ne?

Zato, ker sami izhajajo iz njihovih vrst in ker so to njihovi prijatelji in kljub bogastvu simpatizerji in podporniki revolucionarnih gibanj. In Svetovni trgovinski center v New Yorku ni bil le tarča bin Ladna, temveč tudi logistična podpora antiglobalistov. Lahko pa smo prepričani, da bo

Amerika v nasprotju s Slovenijo ugotovila identiteto vseh žrtev WTC in Pentagona, pa čeprav mnogih kosti ne bodo nikoli našli. Pa tudi izvajalce in naročnike morajo najti, kajti le tako bodo lahko uničili gnezda svetovnega terorizma. Če že ne za nas, pa za naše zanamce ne glede na barvo, vero in narodnost. Verjamem Ameriki in njeni demokraciji. Mar nam lahko kdo ponudi boljše?

OKTOBER, 2001

TOŽILKINI »KOLABORANTIK«!

Razkritje grobišča in morišča v Zgornji Bistrici. Od zvezanih rok je ostalo le okostje, vendar še vedno zvezano. Kdor je bil takrat po vojni v komunističnih zaporih in taboriščih, je lahko videl, kako surovo so zvezovali žrtve. Najprej so vsakemu zvezali roke na hrbtu, potem pa po dva in dva skupaj. Vse to so delali z različnimi žicami, kar so pač »osvoboditelji« našli. Je pa ta način zvezovanja zapornikov eden glavnih dokazov, kdo je storilec. Tako zelo so se potrudili, da bi zakrili svoje zločine, v svoji zmagoslavni maščevalnosti pa prezrli, da bodo nekoč prav te žice dokaz njihove morije. Praviloma so bili žrtve sestradani, pretepeni živi okostnjaki. Po skopih poročilih so bili ljudje v Zgornji Bistrici zazidani v rov januarja leta 1946. Lahko si samo predstavljamo, v kakšnem telesnem in duševnem stanju so bili. Žice so se jim zarezale v suhe roke, rablji pa so jih še z večjim užitkom zategovali. Politkomisarski valpti pa so ukazovali in nadzirali delo svojih podložnikov. Danes, po več kot pol stoletja odkrijejo rov, za katerega so tamkajšnji prebivalci vseskozi vedeli, le molčali so, kot molčijo še danes. Strah oz. prastrah pred odkritjem resnice so starši, sokrivi ali ne, vcepili tudi svojim otrokom. To niso le grobišča, to so tudi morišča, kajti tam, kjer so našli kosti, so jih tudi pomorili. Je slika kaj drugačna kot na Kosovu, v Srbiji, Angoli in še kje? Državna tožilka Elizabeta Györkös, ki je bila kot najvišja predstavica »demokratske« slovenske države navzoča pri izkopavanju morišča, je v svojem poročilu zapisala, da so bili žrtve kolaboranti. S tem je nekaj prejudicirala, dala prehitro mnenje in kršila zakon in interese neimenovanih oseb. Je vse to ugotovila na revnih ostankih ljudi, do katerih bi morala imeti, če nič drugega, vsaj civilizacijski odnos? Se je gospa vprašala, ali so tem ljudem kdaj sodili, jim dokazali krivdo oz. kolaborantstvo? Po tej logiki bi lahko rekli, da je bila vsa Štajerska kolaborantska, saj v času okupacije tam v javnosti ni bilo slišati slovenske besede. In če so bili kolaboranti, so si zaslužili tak, večdnevni smrtni boj? In med njimi so bili tudi otroci. Dejstvo, da je pri nas še toliko nekaznovanih in celo čislanih medvojnih in povojnih zločincev, je za Slovenijo usodnejše kot kaj drugega. V tej združbi so pomembni ljudje oziroma dejavniki moči, ki močno zavirajo našo vključitev v evropske civilizacijske ustanove. Vse

to počnejo z enim samim ciljem: ohraniti za vsako ceno svoje politične in vsestranske privilegije. Doklej bo tako? Vse dotlej, dokler bo ena »resnica« nesmislno in krivično napadala drugo, s tem pa slabila pozicije vseh, ki resnično želijo v Evropo pravih vrednot.

OKTOBER, 2001

SLOVENSKO PREKUPČEVANJE Z ZGODOVINO!

Sposodila sem si zadnji del naslova članka Jožeta Dežmana v Sobotni prilogi Dela, 20. oktobra 2001. Vemo, da so z zgodovino mešetarili povojni, režimski zgodovinarji, nekateri celo odlikovani z najvišjim odlikovanjem samostojne Slovenije. Menim, da so ti zgodovinarji naredili prav toliko škode, krivic in zločinov kot neuki, primitivni ljudje, ki so med vojno dobili neomejeno oblast za pobijanje. V omenjenem članku pisec opisuje primer Jožeta P. iz Sp. G. (Spodnje Gorje?), ki so ga usmrtili partizani 14. januarja 1944 po nalogu tamkajšnjih terencev. Žena z dvema hčerkama ga je šla iskat in naletela na partizansko taborišče (nekje na Pokljuki?), kar je bilo usodno zanjo in njeni hčeri. Ženo so usmrtili 18. januarja 1944, štiri dni po likvidaciji njenega moža. Leta 1948 pa so predsednik, tajnik in član KLO izdali dokument, da je bil Jože P. likvidiran v mesecu decembru 1943. Zanimivo je prebrati ves članek, ker zveš, kako so komunisti vedno znali manipulirati. Sledila je zaplemba premoženja in to še danes ni vrnjeno edinima dedinjama. Zakaj ni vrnjeno, je povsem jasno. Tisti, ki so to ukradli, pač nočejo vrniti. Še kar naprej zaščiteni »naši fantje«. Vsaj 75 odstotkov Slovencev si ni nikoli ničesar protipravno prilastilo, zato naj 25 odstotkov privilegirancev, ki so se po vojni polastili najboljše zemlje, najlepših hiš in stanovanj z vsem, kar je bilo v njih, skladno s povsod v civiliziranem svetu veljavno zakonodajo vrne po vojni ukradeno premoženje nekdanjim lastnikom oz. njihovim dedičem. Povojna komunistična oblast je mnoge med vojno likvidirane celo več let po prevzemu oblasti »sodno obsodila« zato, da je upravičila zaplembo njihovega premoženja. Da se krivice vsaj malo popravijo, je treba še živeče komunistične zločince postaviti pred sodišče, umrle pa posmrtno obsoditi in njihovim dedičem odvzeti krivično pridobljeno imetje. Kdo so bili vodilni komunistični veljaki, pa vemo. To so Ivan Maček-Matija, Boris in Zdenka Kidrič, Edvard Kardelj, Mitja Ribičič-Ciril, Zoran Polič, Lidija Šentjurs, in da ne bi preveč naštevati, naj slovensko pravosodje pogleda v arhive. Glede ekspresne izjave predsednika ZZB NOV Slovenije, upok. generala JLA Ivana Dolničarja, češ da v čedalje pogostejša odkritja grobišč in morišč ne morejo vpletati njihovih članov (60.000 jih je), lahko rečemo: kdor se opravičuje, se obtožuje. V Franciji imajo združenje borcev, ki se imenuje »Anciens combattants« ali po naše »Nekdanji borci«. V to organizacijo se

ne more včlaniti nihče, ki ni bil medvojni borec oz. odpornik, kot so se uradno imenovali. Zato jih je seveda čedalje manj v nasprotju s slovenskimi, ki jih je čedalje več. Absurdnost brez primere. Po desetih letih samostojne, civilizacijsko prozahodno usmerjene Slovenije naj slovensko pravosodje neha prikrivati resnico in s tem ščititi vojne in povojne zločince. To je še ena nujna stopnička do prave demokracije. Sklicevanje na pomanjkanje denarja ne sme in ne more biti izgovor za vnovično prikrivanje ali zavlačevanje. Imenovanje Petra Kovačiča Peršina in Spomenke Hribar v komisijo za prikrita grobišča je načrtovana cokla za dokončno razkrivanje resnice.

Naj dokažeta nasprotno!

NOVEMBER 2001

RECIMO BOBU BOB!

Kdor hoče poznati stanje duha oz. miselnosti Slovencev, naj si vzame čas in prebere izčrpno analizo slovenskega pisatelja Draga Jančarja »Četrta oblast? Ha-ha«. Stalno norčevanje oziroma gonja vedno proti istim javnim osebam, ki niso na »pravi« strani, je ne samo perpetuum mobile, temveč opiče posnemanje v večini medijev. Prav zaradi takega stanja duha se ne smemo čuditi različnim reakcijam in izjavam politikov stare garde ob čedalje številčnejših odkritjih grobišč po vojni pobitih. Ne slepimo se, obstoj teh grobišč je bil znan že vseskozi od konca druge svetovne vojne, vendar s strani komunističnih oblasti prikrit in skrbno varovan. Kot vsak zločinec so upali, da njihovi zločini ne bodo prišli na dan. Danes se sicer sprenevedajo, da za poboje niso vedeli, pa jim ne smemo verjeti. Zato nas ne sme presenetiti izjava politika in pisatelja dr. Matjaža Kmecla, objavljena v Dnevniku 29. Oktobra v rubriki Nepreslišano, kjer med drugim pravi: »Kdor se za PRAZEN NIČ prereka o preteklosti, ki s temi prepiri ali brez njih ostaja ENAKA. (Sic). Za prof. dr. Matjaža Kmecla je vse to PRAZEN NIČ. In to je slovenski intelektualec, ki se poteguje tudi za kandidaturo za bodočega predsednika države. Ali pa protest večnega poslanca združene liste Mirana Potrča proti besedilu že 12. 12. 1997 vložene deklaracije o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima, češ da njegova stranka takega besedila ne bo podprla, ker menda znova deli Slovence. Ne vem, ali dolgoletni politični »stažist« ne ve, da je dvopolnost v demokracijah nekaj normalnega. Seveda dediče komunizma to moti, saj so desetletja prisegli na »enotnost po svojem diktatu«. Tudi izjava dr. Janeza Drnovška, da je »morda sedaj čas«, da se o tem razpravlja, je v njegovem slogu pragmatizma. Ne smemo pozabiti, da vodilnim slovenskim komunistom ni bilo prav nič mar Slovencev kot naroda. Njihov ideolog Edvard Kardelj je izjavil, da ni važno, koliko Slovencev bo ostalo po vojni, saj bo od Sibirije do Jadrana

ena sama velika sovjetska država. Od tod dalje je bilo potem vse samo še vprašanje čim bolj prikriti izved bo skrbno načrtovanega genocida. Za te poboje in vsa druga dolgoletna preganjanja namišljenih nasprotnikov, množične zaplembe tuje imovine in slepega malikovanja maršala Tita pa so krivi vsi, ki so sodelovali v tej »mašineriji« vse do konca skupne države in se tudi mastno okoriščali. Ne gre samo za grobišča, ki jih UDBA ne more več prikrivati, gre po 56 letih zakrknjenega molčanja za odprtje tajnih arhivov (centralni komite) in izstavitve mrliških listov, da bi se Slovenija končno uvrstila med pravne države. Trditev Ivana Dolničarja, da povojnih pobojev niso izvrševali partizani, je še ena laž. Partizanski odredi so bili šele 1. 3.1945 preimenovani v jugoslovansko armado, to pa predvsem zato, ker maršal Tito, ki so ga »okronali« na 2. zasedanju Avnoja novembra 1943, ni hotel dočakati konca vojne kot maršal nekih odredov ilegalnih partizanov, temveč samo kot vrhovni poveljnik armade. Mar ta armada ni nastala iz partizanov? To je povsem sodeč tudi eden od razlogov, na podlagi katerega predsednik Milan Kučan vztrajno trdi, da je AVNOJ temelj naše samostojne države Slovenije. To pa je doktrina, ki je po stalnem ponavljanju postala že »otrdelega dogma«.

Naša pravica in dolžnost je, da zahtevamo enakost pred zakonom za vse Slovence, obsodbo nalogodajalcev in izvrševalcev povojnih pobojev, od zgodovinarjev pa, da napišejo novo, resnično zgodovino, da bo mladi rod vedel, kaj vse so počenjali njihovi »miroljubni« predniki.

Recimo končno bobu bob!

NOVEMBER 2001

KLOVNI ALI KAJ VEČ?

V dopoldanskih urah 23. oktobra je odjeknila nezaslišana vest. Prejšnji večer je policija v bližini ameriškega veleposlaništva poskusila legitimirati štiri postopače, med katerimi sta bila vsaj dva – bolj v slabšalnem smislu – znana slovenska »veljaka«. Eden filozof, predavatelj in Delov kolumnist Vlado Mihelj, drugi pa Srečo Kirn, v letih 1990 do 1994 zeleni član mestne skupščine Ljubljana, pozneje Mikrohitov »specialist« za računalnike, zdaj pa poleg vseh mogočih trgovskih dejavnosti še volonterski predsednik Območnega združenja Rdečega križa Ljubljane. Ugledni državljani, ni kaj, vendar se niso hoteli legitimirati. Gospodje so samo malce izzivali. Koga? Slovensko policijo, ki jim je trn v peti, predvsem pa njihov generalni direktor Marko Pogorevc. Po terorističnem napadu na New York in Washington so povsod dodatno zavarovali ameriška veleposlaništva, kar je v korist slednjih pa tudi držav gostiteljic. Navadno se pametni državljani obnašajo v skladu z veljavnimi zakoni, izjeme so le marginalci oz. kulturni hibridi. Zakaj Mihelj

in Kirn mislita, da za njiju ti predpisi ne veljajo? Imata mar tako močno zaledje in botre? Dolgoletni kolumnist Dnevnika, zdaj pa Dela – s tem si je Delo znižalo ugled – je mnenja, da si tako pobalinstvo lahko dovoli. Ve se, da je bilo vse dogovorjeno v širšem novinarskem krogu, kjer so v zasedi čakali na odmeve oz. na vsesplošno zgražanje nad policijo. Pa od tega razen v Delu ni bilo skoraj nič. Ljudje so čisto prav razumeli in tudi komentirali, da se je četverica šla »ravbarje in žandarje«. Zakaj Vlado Mihelj, Matjaž Hanžek in nekateri novinarji razglašajo, da je bil poskus legitimiranja prekoračitev policijskih pooblastil, čeprav vejo, da se to, posebno zdaj, dogaja povsod? Sicer pa je bil namen četverice in organizatorjev jasen: sprožiti, če je le mogoče, diplomatski incident, naperjen proti ZDA. Verjamem, da dežurni policist ni poznal glavnih izzivalcev, a tudi če bi ju poznal, bi moral svoje delo vestno opraviti, saj smo menda pred zakonom vsi enaki. Dvomim, da bi se četverica, čeprav je imela samo namen izzivati policijo, potikala pred rezidenco predsednika države, ki je seveda tudi varovana, ker tam izzivanje ne bi imelo zelenega učinka. Menim, da je generalni direktor policije Marko Pogorelec izčrpno in jasno odgovoril na vsa postavljena vprašanja Delovega novinarja Žarka Hojnika. Menda se je filozof Vlado Mihelj tudi pritožil, da je v službenem vozilu zaudarjalo. Zanima me ali prej ali potem. Najbolje bi bilo, da se prizadeti pritožijo Helsinškemu monitorju ali Amnesty International pa seveda varuhu človekovih pravic Matjažu Hanžku. Vsi bodo izčrpno pojasnili, kje je policija grešila, o sami provokaciji pa ne bodo rekli ne bele ne črne. Predsednik Društva novinarjev Slovenije in Delov novinar Gregor Repovž bi se moral tako jadrno in prizadeto oglasiti takrat, ko so njegovega kolega Mira Petka pretepli in za daljši čas onesposobili. Tokrat se je na široko razpisal o tem, kaj je demokracija, njegova razlaga pa je bolj šepava, vendar naj mu bo oproščeno, saj je še pravi »zelenec« v raziskovalnem časnikarstvu.

NOVEMBER, 2001

JANEZ STANOVNIK – KARDELJEV TAJNIK!

Nekateri mu pravijo »oče naroda«, drugi »pojoča žaga« ali Brkonja Čeljustnik. Modrovanje Janeza Stanovnika na poslanskem večeru združene liste v Velenju, kjer še vedno stoji kip »ljubljenega« maršala Tita, je bilo skrajno zavajajoče in neokusno. To, da je bil dolgoletni vodja kabineta EDVARDA KARDELJA, ministra za zunanje zadeve, marksistično-leninističnega teoretika, člana SKOJ od 1926, člana KPJ od 1928, kar zamolči, zamolči pa tudi to, da je sorodnik škofa Antona B. Jegliča. Janez Stanovnik je bil vedno in povsod na vidnih mestih, uporaben za vse funkcije, tudi predavatelja, čeprav je diplomiral šele leta 1949 v Beogradu. Že v partizanih, ki se jim je

pridružil leta 1942 kot krščanski socialist, je kmalu postal inštruktor IOOF, potem član POOF za Primorsko in član SNOS. Vedno so mu zaupali politične naloge. Zato ga tudi ni motila Dolomitska izjava, ki je pomenila popolno kapitulacijo krščanskosocialistične in sokolske skupine pred partijo, hkrati pa partijsko prevaro teh dveh skupin v OF. Z njo je postala komunistična partija neomejen gospodar NOB in tudi povojne Slovenije, kar je že od samega začetka revolucije načrtovala. Dolomitska izjava nosi datum 1. marec 1943, podpisali pa so jo Kardelj, Kidrič, Leskošek, Rus, Lubej, Kocbek, Fajfar in Breclj. Po podpisu izjave so se lahko številni poboji slovenskih družin – ne pa okupatorja – neovirano nadaljevali. S poti je partija spravljala vse uglednejše Slovence, ki so komunizem odklanjali. Medvojne poboje Slovencev so izvajali člani za to ustanovljenih terorističnih organizacij Vosa, Knoja in Ozne. Načelnik slednje je bil Ivan Maček Matija, njegov pomočnik pa Mitja Ribičič-Ciril, po letu 1945 javni tožilec LRS, republiški sekretar za notranje zadeve, predsednik predsedstva ZKJ. Mar te funkcije niso dovolj visoke za odločanje in izvajanje medvojnih in povojnih množičnih pobojev? Danes ZZB in tisti, ki so uživali popolno zaupanje Tita in najvišjih zveznih funkcionarjev, katerih člen so bili tudi sami, one »druge«, predvsem pa JLA dolžijo za povojne poboje. Tako je trdil na velenjskem zborovanju tudi Janez Stanovnik. Uradni podatki o JLA so: JLA, oborožena sila SFRJ, ki se je razvila v času NOB 1941—1945. Od 4. 7. 1941 PARTIZANSKI odredi Jugoslavije, od jan. 1942 PARTIZANSKA in prostovoljska vojska Jugoslavije, od 20. 11. 1942 vojska in PARTIZANSKI ODREDI, od 1. 3. 1945 Jugoslovanska armada, od 22. 12. 1951 pa JLA. Ni kaj, veliko nazivov in imen, ampak vedno PARTIZANSKA VOJSKA. V Sloveniji so bili partizani Slovenci, njihovo vodstvo pa nalogodajalec in izvajalec vseh povojnih komunističnih zločinov. Zato naj večletni in večplastni komunistični funkcionar SFRJ in Slovenije pove, kdo je tisti »nekdo drug«, ki je izvrševal povojne poboje, in kdo je tisti »nekdo drug«, ki leži v roških in drugih jamah, kot je v porog vsem razumnim Slovcem izjavil v Velenju. Kaj pa je zanj »enotnost«, h kateri še kar naprej poziva? Mar to, kar je bila pod prisilo vsa povojna leta in se je razblinila kot milni mehurček? Spomenika pa pravzaprav ne potrebujemo; če pa bi že bil, morajo biti na njem omenjeni vsi, ki so padli za domovino: partizani, četniki, vaške straže in domobranci. Privilegije pa naj še kar naprej uživajo dolgoletni uživalci, ZZB in njihovi številni člani. »Zakaj smo se pa tolkli,« je rekla Lidija Šentjunc.

NOVEMBER, 2001

OSAMA BIN LADEN, MI SMO TVOJI!

Tak je napis oz. geslo na zidovih Metelkove, tam, kjer ima glavni stan zloglasni Mirovni inštitut, katerega direktorica je Vlasta Jalušič, sopotnica še bolj zloglasnega Tončija Kuzmaniča z otoka Visa. O tem, kdo vse in s kakšnimi zajetnimi vsotami jih podpira, je bilo že veliko napisanega v MAGU. Zanimivo je, kakšno dejavnost izvaja inštitut, ki nosi varljivi naziv »mirovni«. Predvsem nekateri njihovi člani, med katerimi »štrlijo« Tonči Kuzmanič, Vlasta Jalušič, Milica Gaber Antič, žena nekdanjega šolskega ministra Slavka Gabra, pišejo razne »raziskovalne študije«, ki največkrat ostanejo v predalih kot neuporabne, pa vseeno bogato nagrajene. V desetih letih so iz državne vreče prejeli 143 milijonov tolarjev, koliko pa iz tujine (podpira jih Sorosev sklad), bo treba še raziskati. Ta Mirovni inštitut, ki bi se, kakor že njegovo ime pove, moral predvsem prizadevati za svetovni mir, ima na svojih zidovih napisano OSAMA BIN LADEN, MI SMO TVOJI. »Mirovniki«, ki seveda to niso, javno podpirajo dokazano največjega svetovnega terorista bin Ladna in njegovo Al Kaido. Človek, ki ni samo organiziral napada na WTC in Pentagon in pred tem že številne teroristične akcije, ampak je v vseh pogledih uničil Afganistan, ženske vrnil v srednji vek in vodi svetovno trgovino z mamili, je idol Mirovnega inštituta. Zakaj pa ne? Če so za to dobro plačani, uživajo podporo tudi dobro plačanih in »eminentnih« Slovencev, kot so ljubljanska županja Vika Potočnik, Slavko Gaber, Jožef Školč itd. V njihov krog spada seveda Vlado Miheljak, kolumnist časnika Delo. Njegov članek v Sobotni prilogi 8. decembra pod naslovom »Vladar se vrača« je posvečen predvsem kritiki Janeza Drnovška, ki se je vrnil nazaj na politično prizorišče. V članku mu očita, da se ni vrnil zato, da bi se stvari reševale, temveč zato, da bi se ohranil status quo. Dva glavna očitka štrlita iz Miheljakovega članka. Prvi je nesporazum med ministrom Radom Bohincem in generalnim direktorjem policije Markom Pogorevcem. Po Miheljakovem mnenju bi Janez Drnovšek moral ukoriti, če ne še kaj hujšega, le Marka Pogorevca, ki je trn v Miheljakovi peti. Morda nelagodje in občasni nesporazumi med Radom Bohincem in Markom Pogorevcem izhajajo iz dejstva, da je bil slednji med osamosvojitveno vojno za Slovenijo na pravih okopih, Rado Bohinc pa kot član jugoslovanske Socialistične unije do zadnjega v Beogradu. Miheljak ne samo da Drnovšku »bere levite«, daje mu imperativna navodila, da je Marka Pogorevca treba zamenjati. SIC! Drugi kolumnistov očitek Drnovšku je vatikanski sporazum, ali kot napiše, mir s Cerkvijo in desnico. Če bi bilo po njegovo, bi Cerkev in desnico morali zapreti v geto, da bi »mirovniki« vsake baže in »združenolistniki« laže poneumljali Slovence. Kateri so za Miheljaka najbolj informirani in najbolj izobraženi prebivalci? Ja, tisti, ki mislijo kot on: Gaber, Potočnikova, Kirn, Kuzmanič in tako dalje. Če jih predsednik vlade ne bo poslušal, mu bodo pač nagajali. Še eno vprašanje »mirovnikom«. Zakaj ne gredo fizično pomagat Osami bin Ladnu, saj

sicer za njihovo »podporo« ne bo nikoli zvedel? Ubili bi dve muhi na en mah. Slovenija bi se rešila zelo potratnih »mirovnikov«, Osama bin Laden pa bi verjetno iz obupa naredil samomor. Da so bili tile mirovniki vedno na »pravi strani«, še ena cvetka iz leta 1991. Delo, 2. julija, torej v jedru vojne Slovenije proti jugoarmadi: »Marko Hren, znani slovenski mirovnik in direktor Mirovnega inštituta, je danes v Cankarjevem domu delil letake proti tej vojni.« Med drugimi nesmisli navaja: »Dokazljivo je, da je Slovenija zavestno šla po kostanj v ogenj, da je razmere v Jugoslaviji enostransko do konca zaostрила in da je ves čas napovedovala, da bo ob zaostritvi posegla po vojaških sredstvih.« Danes si tale Hren, ki gre v nos, lahko poda roko s Slobodanom Miloševićem, ki se je včeraj, 11. 12. 2001, v Haagu pridružil »mirovnikom vsega sveta« in se oklical za prvega mirovnika.

DECEMBER, 2001

V EVROPO Z »DRAŽGOŠKIM POGUMOM«!

Z zimskim športom bogata nedelja, 13. januarja 2002, je pripomogla, da sem lahko prebrodila DAN, v katerem sta znova imeli laž in prevara glavno vlogo. To vlogo je odigral zbor nostalgikov, ki jim je dajal takt kot že vsa leta predsednik Slovenije Milan Kučan. »Slavnostnega« govora ne bi bilo treba na novo pisati, saj je »perpetuum mobile« vsakoletnega praznovanja, ki bi po resničnih dogodkih moral biti dan žalovanja. V odlomkih predsednikovega branja je bil poleg »kolaboracije« odmeven njegov poziv: »V Evropo moramo vstopiti z dražgoškim pogumom!« To pa je že norčevanje iz takratnih nepotrebnih žrtev, iz številnih Slovencev in zavestno pačenje resnice. Letos je bilo poskrbljeno za novo različico takratnih dogodkov, in sicer: »Zvedeli smo, da Nemci nameravajo napasti Dražgoše, zato jih je Cankarjev bataljon prišel reševati.« (Sic!) Zaradi tega »reševanja« je padlo 7 branilcev in 42 večinoma neoboroženih vaščanov, da o požigu in uničenju vzorne vasi ne govorimo. So bile Dražgoše za komunistično vodstvo OF preveč vzorne in premalo odzivne? Tisti, ki jim je do resnice, jo poznajo in tudi predsednik Slovenije jo pozna, le njegovo »mlečno pitje komunizma« mu še vedno nagaja. Revolucionarno geslo »žrtve morajo biti« je med prvimi izvajal Lenin, nadaljeval Stalin, pri nas pa njuni zvesti učenci, ostanki katerih še danes častijo in opravičujejo komunistične zločine. Menim, da bo o Dražgošah še veliko napisanega, pa ne tako, kot je pisal kvazizgodovinar Ivan Jan. Kratek, a izčrpen članek Iva Žajdele v drugi številki letošnje Demokracije pove temeljno resnico dogodkov izpred 60 let.

V Delu, 9. januarja, sem prebrala pismo Franca Blatnika »Utemeljen sum«, v katerem pisec obravnava vest o ilegalno navzočem državljanu BiH, ki nekaznovano vlamlja in krade po Sloveniji. Isti storilec je bil zaradi

enakih dejanj leta 1996 za deset let izgnan iz Slovenije, vendar se je vrnil v »eldorado«, kar je z njegovega stališča povsem razumljivo. Nerazumljivo pa je, da ga je sodnik izpustil na prostost in s tem ogrozil varnost slovenskih državljanov. Zakaj sodniki tako ravnajo? Glavni razlog – poleg splošne permisivnosti – je strah pred kritiko številnih »gibanj«. To so tako imenovane nevladne organizacije, ki pa so deležne bogate državne podpore. Pa jih naštejmo: Urad za intervencije, Klub Gromki, Mirovni inštitut MI, Antiglobalisti, prijatelji Osame bin Ladna, vsi z »domovinsko pravico« na Metelkovi pod zaščito ljubljanske županje. Pa seveda Helsinški monitor s predsednico Nevo Miklavčič Predan in Amnesty International. Vsa ta gibanja s podporo ombudsmana zastopajo izključno interese tujcev ne glede na to, ali so prestopniki in povratniki. Kaj v zvezi s tem naredi pravosodni minister Ivo Bizjak? Se je katera teh »humanitarnih« organizacij oglasila v podporo slovenskega državljana Stanka Šoštarica iz Domžal, ki so ga z družino iz njegovega stanovanja nagnali nedržavljeni Slovenije? Vprašujem slovensko oblast, kam in na koga naj se obrne slovenski državljan, kadar so kršene njegove temeljne pravice. Mar kar naravnost na Evropsko zvezo?

Še odziv na članek v Delovi Sobotni prilogi 12. januarja pod naslovom »Janša in Demokracija«. Avtorja Roka Praprotnika sprašujem, zakaj misli, da bi moral biti tednik

Demokracija neodvisen od politike. So mar Delo, Dnevnik, Novice, Mladina in tudi MAG neodvisni od politike? Potem o njej ne bi smeli nič pisati. Takega medija ni, v njih jaz iščem politično mišljenje, saj je politika vse, kar se dogaja v neki državi in tudi v svetovnem merilu. Mar »slovenski nacionalni interes«, o katerem je zadnje čase toliko govora, ni politika? Bi si Rok Praprotnik, ki očita Demokraciji politično odvisnost, upal napisati: »Kučan in demokracija«, ker pač vsi vemo, da je predsednik Slovenije glasnik in predstavnik ene same politične opcije? Po vsem sodeč so novinarji v našem medijskem prostoru najhitreje »pokvarljivo blago«.

JANUAR, 2002

RDEČI KRIŽ, LEGLO GOLJUFIJE!

Henri Dunant, švicarski človekoljub in ustanovitelj Rdečega križa, se od sramu obrača v grobu. Takrat, daljnega leta 1863 ni mogel vedeti, da bodo čez 123 let v komaj osamosvojeni Sloveniji nadzor nad Rdečim križem prevzeli »izbranci s poreklom«. Danes ugotavljamo, da sta prikrivanje in laganje vodilnih RKS dosegla vrhunec. Humanitarna organizacija »par excellence« je v tej naši pregovorno »pošteni« Sloveniji živela v kriminalu in pristala na dnu. Ne samo nepotizem – razvejene sorodstvene zveze, temveč vsesplošna korupcija in bratovščina med sebi enakimi. Iz te bratovščine ne more biti

izvzet »odstopljeni« predsednik RKS dr. Vladimir Topler, zdravnik, direktor bolnišnice, v prejšnjem mandatu poslanec LDS in podpredsednik parlamenta. Če ni nič vedel, ni vedel zato, ker ni hotel vedeti. Tako se res najlaže živi! Danes priznavajo, da je vse trajalo že od leta 1990, torej 11 let. Kljub vsak dan novim dokazom je generalni sekretar Mirko Jelenič še kar govoril o velikem ugledu, ki da ga uživa RKS in on sam. Po njegovem mnenju je vsega tega kriva neka anonimka. Kolikor vemo, so se vsi, ki so razkrivali malverzacije RKS, podpisali s polnim imenom. Če Mirko Jelenič ne ve, kaj je anonimka, bi ga moral o tem poučiti njihov bogato plačani pravni zastopnik in svetovalec Miro Senica. Rdeči križ torej, mednarodna humanitarna organizacija, ki že od leta 1864 po sklepu ženevske konvencije uživa mednarodnopravno varstvo, je bil v Sloveniji leglo kriminala. Dolga leta so s sodelovanjem in prikrivanjem številni »ugledni« Slovenci izkoriščali in teptali prvotno idejo in namen Rdečega križa. Kdo vse je »plemenil« kapital Rdečega križa Slovenije? Poleg glavnega akterja Mirka Jeleniča so krivi vsi, ki so mu goljufije, te so dosegle kriminalne razsežnosti, omogočili in si tudi sami izdatno postregli. Ne samo posojanje milijonskih vsot odvetniku Miru Senici in Sreču Kirnu, človeku dvomljive poslovnosti, sicer prijatelju in pajdašu filozofa in »psihohigienika« Vlada Miheljaka. Kje je pol milijona nemških mark, ki jih je RKS »posodil« – pravzaprav ne ve komu. Dva podjetnika, ki naj bi bila dobila to vsoto, zdaj drug drugemu ponujata te marke. Rdeči križ, širokogrudni posojevalec, pa ne ve, komu jih je dal. Mar res? Dobro ve, kam je šel ta denar, le mi še ne vemo, in verjetno bo tam, kamor je šel, tudi ostal. Mačkova šola še deluje! Bomo kdaj zvedeli resnico ali pa bo vse poniknilo kot že toliko kriminala »belih ovratnikov«? Pričakovati je bilo, da se bo ob tej kriminalni aferi, ki sramoti našo deželo, oglasil naš vrli varuh človekovih pravic. Pa se ni, ker je ugotovil, da niti segajo zelo visoko, tja pa varuh noče drezati. Tudi šest tisoč uživalec heroina ga ne skrbi, bolj ga skrbijo krivice, ki se menda dogajajo raznim »marginalcem«, čeprav so slednji najbolj protežirane skupine. V te spadajo tudi transvestitske Sestre, ki so do zmage prišle z goljufijo, izpeljano pred očmi vse Slovenije. Pa mene niti ne motijo, če ne bi imele tako grdih nog. In glej, takoj se je oglasila Nizozemka, liberalna poslanka evropskega parlamenta, in nas opozorila, da ne bomo prišli v Evropsko zvezo, če bomo »taki«. Le kdo jo je obvestil? Mladi forum ZLSD, ki se sicer v dogovoru z matično ZLSD na vse kriplje trudi, da ne bi šli v Evropo, ampak »homofobičnosti« pa že ne bodo prenašali. Menda lahko upamo, da generalna državna tožilka Zdenka Cerar vsega tega kriminala v RKS, RTVS, Elesu itd. ne bo okvalificirala le kot »veliko svinjarijo«, ki pa na žalost nima člena v kazenskem kodeksu! Pa še nekaj bode v oči, namreč to, da predsednik Slovenije Milan Kučan, vedno kadar se kaj sumljivega odkriva v njegovem sicer dobro »negovanem vrtu«, odpotuje na neodložljiv državniški obisk. Tokrat je šel v Jordanijo h kralju, na pol Angležu, in pomirjeni smo lahko, kajti odslej Slovenija po njegovi zaslugi ni samo na konju, je više, je na kameli!

MAREC, 2002

DEMOKRACIJA IN TERORIZEM!

Ju je sploh lahko imenovati skupaj? V sedanjem času, ki ga živimo, je tudi to mogoče. Teroristi vseh barv in odtenkov menijo, da je terorizem del demokracije. Pojem demokracije je zmeden, skrivenčen in razvrednoten ne samo med »marginalci«, temveč na splošno. Menim, da so mnogi anarhisti in teroristi, ki sicer odklanjajo vsako oblast, le svoje ne, prikriti v raznih »mirovniških« gibanjih in ustanovah. Organizatorji tako dosežejo tisto, kar najbolj potrebujejo, in sicer denarno pomoč iz raznih virov, in kar je glavno, tudi redno denarno podporo oblasti. Torej finančnih skrbi nimajo in lahko se posvetijo glavnemu cilju, to je razbitju obstoječega družbenega reda. Terorizem je udaril z vso močjo po svetovnih civilizacijskih normah. Udaril je po Združenih državah Amerike, ki so v očeh anarhistov, teroristov in tudi »mirovnikov« jedro svetovnega zla. V ta krog spadajo tudi antiglobalisti, ki na nekaterih manifestacijah, kamor pošiljajo svoje delegate tudi slovenski »svobodni sindikati«, razbijajo vse, kar jim pride pod roke. Toda že veliko pred lanskim napadom na Ameriko so bile v Evropi, predvsem v demokratičnih državah, na primer v Franciji, Zahodni Nemčiji in Italiji, številne skrajno levičarske in dobro organizirane revolucionarne skupine. Kdo vse jih je podpiral, še danes ni povsem jasno, brez dvoma pa bogati posamezniki, če že ne kar kapitalisti, kot je pred kratkim od predsednika Slovenije Milana Kučana odlikovani George Soros. Ob podelitvi odlikovanja so ga imenovali filantrop – človekoljub, kako pa je prišel do svojega ogromnega bogastva, pa niti besede, saj denar, menijo mnogi, ne smrdi. Milijonarji, revolucionarji! Se komu zdi absurdno? V torek, 19. marca 2002, so vnovič vzniknile Rdeče brigade v Italiji, umorile ekonomista, svetovalca ministra za delo v Berlusconijevi vladi, Marca Biagija. »Rdeče brigade, borbena komunistična partija«, kakor se sedaj imenujejo, so znova začele z likvidacijami, vendar se ne bodo zadovoljile le z uboji »desničarjev«, temveč že grozijo sindikalnim voditeljem. Pariški Le Monde je postavil Adriani Faranda, nekdanji članici Rdečih brigad v času ugrabitve in umora Alda Mora leta 1978 – obsojena je bila na 14 let zaporu – tri vprašanja. »Se vam zdi, da je kakšna povezava med nekdanjo organizacijo in to, ki je izvršila umor Marca Biagija?« »Rdeče brigade sem zapustila po aferi Moro leta 1979, torej nisem poznala zadnje generacije takratnih militantov. Že takrat smo naredili veliko napako, misleč, da lahko ves ogromni uporniški potencial skupaj z drugimi spontanimi silami privedemo do oboroženega boja in revolucije. Danes delavstvo zastopajo sindikati in nič več ni ideološkega naboja, ki nas je vodil takrat.« »Kako pa je lahko potem znova začeti?« »Tudi takrat smo prepozno spoznali, da Italija ni hotela državljanske vojne, danes pa te nove Rdeče brigade razen Islamskega džihada nimajo mednarodne podpore.« »Kaj ste občutili, ko ste zvedeli, da se nekateri trideset let pozneje podajajo na isto pot terorizma kot vi takrat?« »Najprej nisem mogla verjeti, kako se lahko nekdo odloči za isto zgubljeno

stvar, ki enako kot pred tridesetimi leti ne vodi nikamor. Bojim se, da tisti, ki so se odločili za to pot, ne bodo odnehali in bodo nadaljevali z akcijami, katerih cena v izgubljenih človeških življenjih bo strahovita.« (To so le odlomki prevoda). Medtem se je v Parizu zgodil »diplomatski incident«, ki ga je povzročila francoska ministrica za kulturo Catherine Tasca, hčerka Angela Tasce, enega od ustanoviteljev italijanske komunistične partije, ki je pred Mussolinijem prebegnil v Francijo, med vojno pa je sodeloval z vichyjsko vlado. Ob odprtju Salona knjige 21. marca, na katerem je bila Italija častna gostja, je Catherine Tasca zahtevala, da italijanski predstavniki vstopijo pri stranskih vratih, kar je seveda delegacija zavrnila in ogorčena odšla. Demonstrante proti Berlusconiju pa so spustili skozi glavni vhod. Kaj naredita odvisnost in strah tudi iz pregovorne francoske galantnosti?!

Kaj pa pri nas? S kom smo solidarni? Odvisno pač od svetovnonazorske pripadnosti!

APRIL, 2002

RETORIČNA HIPERBOLA!

Če bi Charles Nodier, francoski književnik in v času Ilirskih provinc od 1809 do 1814 knjižničar mesta Ljubljane, prišel danes v to našo lepo Slovenijo – takrat eno od provinc Ilirije – ne bi več mogel pohvaliti prebivalcev te dežele. Ko je kot dopisnik Gazette de France poročal o tu živčih ljudeh, je napisal: »To so ljudje, ki ne poznajo zločina, ki ne poznajo razbojništva in kraje, ki ne zaklepajo svojih vrat in kjer so mestni očetje Ljubljane s prezirom zavrnilo smrtno kazen.« Resda sta od takrat minili skoraj dve stoletji, vendar se je v tem za zgodovino kratkem obdobju avtohtoni značaj tu živčih Slovencev spremenil – žal na slabše. Kdo je kriv za to? Verjetno mi vsi. Smo se iz »normalnih« ljudi spremenili v sprenevedavce, lažnivce, hinavce in zavistnike? Koliko jih je prišlo in koliko odšlo iz »pomladnih« vrst? Kateri? Predvsem oni, ki so pričakovali več in hitrejše spremembe, pa sami k temu niso kaj prida pripomogli. Preprosto niso vztrajali, niso razumeli, ker niso imeli dovolj lastnega prepričanja in védenja. Demokracija in spremembe po dolgoletnem totalitarnem režimu so proces, ki traja dolgo, ker so povsod spretno postavljene cokle. Nasprotnik je spretnejši, ima dolgoletne izkušnje, pridobljene v okolju, kjer ni bilo odpora, kjer mu pri njegovem vzponu in vladanju nihče razen Cerkve ni stal nasproti. Iz zapriseženih proletarcev so postali graščaki s čredo podložnikov, ki so jih tlačili njihovi valpti. In mnogim se kolca po teh časih. Naročeni konflikti v zadovoljstvo naročnikov razdirajo prijateljstva. Mnogi pametnejši od mene so se odločili, da ne bodo replicirali na Hvaličevo knjigo Zadnja replika, jaz pa se bom knjige – in seveda njenega avtorja – vseeno dotaknila. Knjigo sem si sposodila za nekaj dni. V tem času

ne morem vsega prebrati, vendar že kratek prelet po njej pove vse. Včasih je veljal pregovor, da je pomembno, KDO kaj reče, in ne, KAJ kdo reče. V tej knjigi, ki so jo avtorju pomagali urediti zdajšnji simpatizerji, se je na svoj značilni samohvalni način lotil vseh, ki mu niso vedno pritrjevali. Toliko bolestne samohvale nisem zasledila še v nobeni knjigi. Je to res njegova zadnja replika? Dvomim. Menda je bila njegova »demokratska« pravica, da je za podporo Bajukovi vladi ultimativno zahteval od Janeza Janše, da Milan Zver ne pride v vlado, ko pa je skoraj leto dni pozneje na kongresu SDS v Celju Janez Janša pred vsemi udeleženci in delegati kongresa povedal, s kom želi v potrebni harmoniji sodelovati, se je nanj usula ploha najbolj umazanih diskvalifikacij. Ker me v svoji knjigi imenuje »strankarska tercialka«, mu svetujem, da se da poučiti, kaj je tercialstvo. To je namreč svetohlinstvo, kar pa jaz v vsem svojem življenju nisem bila. Povem naravnost, kar mislim. Tako sem v 46. številki Demokracije, 16. novembra 2000, odgovorila tudi na njegove številne intervjuje, ki jih je končno lahko dajal medijem, sebe poveličeval, druge pa zaničeval. Nikoli ne vprašam predsednika SDS Janeza Janšo, kaj naj napišem, ker ga v nasprotju s Hvalico nikoli nisem imela za boga. Zame je le pošten, zelo sposoben in zaslužen človek, zato ga imam rada, kakor imam rada vse svoje številne prijatelje. Naj Iva Hvalico spomnim, ker pač v svoji knjigi napiše le tisto, kar mu je pogodu, da je on edini član SDS, ki me je v času, ko ni bil »ljubljenec« medijev, prosil, naj kaj napišem v njegovo obrambo. Naj mu mar zato, ker njegov »motor« deluje samo na nekatere substance, vse odpuščamo? Kakor kdo hoče. Njegovi parlamentarni nastopi so bili tudi meni všeč, pa vseeno ni, kot nekateri pišejo, retorik, kar pomeni biti skladen, pomenosloven in resnicoljuben. V svoji knjigi se je predstavil kot hiperbola, ki pomeni pretiravanje in maličenje resnice. In kaj potem še ostane od »slavnega retorika«? Samo še kakofonija. Na koncu še kratko pojasnilo takim in drugačnim medijem, kar bi sicer morali sami profesionalno ugotoviti. Ko je v parlamentu potekalo glasovanje o imuniteti poslanca SDS Franca Pukšiča, inkriminirana poslanca SDS nista bila v Ljubljani. Dr. Miha Brejc je bil v Strasbourgu, Janez Janša pa na Brdu pri Kranju na zboru diplomatov. Uganite, čigav glas je manjkal?

APRIL, 2002

FRANCIJA, EVROPA IN MI

Ko sem 21. aprila slišala za izid prvega kroga francoskih predsedniških volitev, sem bila vesela. Izidi niso bili šok in preplah le za Francijo, temveč za vso Evropo. Desničar Jacques Chirac je dobil 19,7, skrajni desničar Jean-Marie Le Pen 17,06, socialist Lionel Jospin pa 16,05 odstotka glasov. Francijo dobro poznam in nekateri moji prijatelji različne politične pripadnosti

so me poklicali, kot da jim jaz lahko kaj pomagam. Zakaj sem bila vesela objavljenega izida? Razlog je bil v logični posledici dobljenih izidov. Francozi so imeli samo eno možnost, če so hoteli preprečiti prihod Le Pena v Elizejsko palačo: voliti desničarja Jacquesa Chiraca, ki so ga, če sodimo po anketah, že videli v zapečku. Vsi zapriseženi marksisti, komunisti, socialisti in številni priseljenci so morali v drugem krogu dati svoj »dragoceni« glas desničarju. Mnogi so šli na volišča s stisnjenimi zobmi in kletvicami, vendar če so hoteli, kot poudarjajo, rešiti republiko, so to lahko naredili samo prek desničarja, dotedanjega predsednika Francije. Kakšen paradoks! Francoske predsedniške volitve so pokazale še nekaj, in sicer, da zaprtost do Evrope, kar se je izrazilo v prvem krogu volitev, ni prava odločitev. Mladi, ki so v vmesnem času šli na ulice, in tisti, ki v prvem krogu niso volili, so tokrat odšli na volišča, ker so razumeli, da egoistična samozadostnost in mitično povečevanje državnih meja, pa naj bo naperjeno proti prostemu pretoku blaga, idej in ljudi, ni več mogoče in da so medsebojne povezave mogoče edino v skupnosti, ki se gradi že petdeset let in se danes imenuje Evropska zveza. Brez dvoma je bila ideja o skupni Evropi preveč odsotna v predsedniški volilni kampanji – kot da se kandidati demokratičnih strank ne bi upali govoriti o tem. Morda zaradi svoje lastne mlačnosti ali pa tudi zaradi preveč nedorečenih napotkov iz Bruslja. Za Francijo je bil potreben 21. april, da se je, soočena s kandidatom, ki je grozil, da bo odpravil evro, zavedela, da Evropa ne predstavlja le neprijetnosti in obveznosti, temveč tudi koristi, saj polovico francoskega poljedeljskega prihodka prihaja prav iz kmetijske politike Evropske zveze. Seveda Evropa ne prinaša samo ugodja in prednosti, vendar je poročstvo, da bo edinole kot zveza lahko napovedala in izpeljala uspešen boj proti mednarodnemu kriminalu, prodaji mamil, oboroževanju raznih terorističnih organizacij. Zato in predvsem zato Evropa nujno potrebuje skupno ekonomsko pa tudi skupno politično unijo. Kakšna pa je miselnost pri nas, ki šele kandidiramo za EZ in Nato? Zaradi slabe poučenosti Slovencev imajo skrajneži, kot so antiglobalisti, anarhisti, mirovniki z Metelkove, ki uživajo tudi finančno podporo ljubljanske županje (ta se sicer bolje počuti na Balkanu) in podmladek združene liste še veliko razgrajšaškega in uničevalskega zagona, da lahko delajo škodo. Vsi ti marginalci, ki občasno hodijo v tujino na razbijaške shode, prejemajo finančna sredstva tudi iz državnih malh, še več pa iz raznih skrivnih tujih finančnih kanalov. Čimbolj se bodo države med seboj povezovale, tem uspešnejše bodo v boju proti mednarodnemu terorizmu, ki je danes največja grožnja demokratičnemu svetu in lahko izbruhne kjer koli. Menim, da je prav grožnja, da bo z vstopom Slovenije v EZ in Nato konec raznih denarnih podpor vsem tem skupinam, vzrok za nasprotovanje naši končni priključitvi Evropi in demokraciji. Dejstvo, da ima predstojnik slovenske Alme mater dr. Jože Mencinger negativen odnos do EZ in Nata, je samo dokaz, da razsodnost in razum ne domujeta vedno tam, kjer bi ju človek upravičeno pričakoval. Ko so junija leta 1952 na Jesenicah takratni »naprednjaki« s silo

preprečili škofu dr. Antonu Vovku, da bi prvič po končani vojni birmal jeseniške otroke, današnji akademik, takrat 12-letni deček tega nikakor ni mogel razumeti; danes, ko je oborožen s svetovnim znanjem, mu mnogo tega ni dano razumeti. Tako je sedaj med tistimi, ki zavirajo, slovenski napredek, če že ne svetovnega. Naše prizadevanje, da postanemo člani EZ in Nata, ni poniževanje, nasprotno od igre z balončki, četudi v družbi predsednika države. Veseli smo lahko, da se danes sporazumevata Rusija in ZDA. Vse to je lahko zagotovilo mirne prihodnosti sveta.

MAJ, 2002

AKUTNI ANTIAMERIKANIZEM

Kot bi sulico iztrgal iz telesa. V četrtek, 6. junija 2002, ob 10.20 po newyorškem času so s pomočjo žerjava iz zemlje izruvali 9 metrov visok kovinski steber, zadnjo sled Twin Towers - Dvojčkov. Slovesnost je poteka natančno ob uri in minuti, v kateri se je 11. septembra 2001 zrušil v prah drugi stolp Dvojčkov. Najhujši morilski atentat teroristov – 2.823 mrtvih. Amerika in ves svet sta bila v šoku. Devet mesecev pozneje so solze samo še ameriške. Svet si je posušil svoje. Tri dni pred tem spominskim dogodkom na »Ground Zero« je bil ameriški predsednik v Franciji na plažah, kjer je leta 1944 potekala zavezniška invazija, in tam je George Bush praznoval spominski dan. Na drugem pokopališču, v Collevillu, kjer se vrstijo brezkončne vrste malih belih križev in Davidovih zvezd, pod ogromno zeleno trato počiva 9.386 mladih Američanov. Na predvečer obletnice izkrcaja 6. junija 1944 in spominskega dne je nekaj tisoč demonstrantov protestiralo v glavnem mestu Spodnje Normandije Caenu na Trgu odporništvu in v Parizu na Trgu republike. Odporništvu! Republika! Kakšno prihodnost bi imeli ti dve besedi brez zavezniške invazije, ki je osvobodila Francijo in Evropo? Ob branju sovražnega besedila na transparentih na predvečer dneva spomina na tiste odločilne čase me je bilo sram. Veliko je ljudi na svetu, ki izražajo do Amerike tako sovraštvo, da ji ne priznavajo legitimnosti in upravičenosti njenega boja proti terorizmu. V njihovih očeh je Amerika premočna, da bi lahko bila žrtev ali pa tudi heroj. Po njihovo bi se morali vedno distancirati od nje, nikoli jokati ali moliti z njo, še manj pa se ji zahvaliti za vse, kar je storila za Evropo po prvi, še bolj pa po drugi svetovni vojni. Ta antiamerikanizem je primitiven, nezdrav, žaljiv in v sedanjih dramatičnih okoliščinah tudi samomorilski. Amerika je kriva tudi takrat, ko njeni vojaki ali civilisti umirajo. Skupna točka, edina, vendar velika, med dogodki leta 1944 in današnjimi časi je vojna. In v tej vojni, ki je v preteklega pol stoletja spremenila obliko in videz, je Amerika naša močna zaveznica. Brez nje se Evropa ne more zadostno vojaško upreti vsem grožnjam, ki ji pretijo. Če bi

se kaj podobnega kot v New Yorku zgodilo v Parizu ali Berlinu, ne Francija ne Nemčija in ne Evropa skupaj nimajo dovolj sredstev, da bi se temu zlu zoperstavile. In spet bi poklicali Ameriko na pomoč. In prišla bi. Pa vendar se danes norčujejo iz nje na francoskih, nemških in še katerih ulicah. Amerika je naša prijateljica, ni brez napak, brez njih pa z nami na čelu nihče ni. Prav je, da ji povemo, kar mislimo, vendar ne pljuvajmo na njene grobove! (To je del članka, objavljenega 6. junija 2002 v Paris-Matchu in Expressu.) Kaj pa pri nas v Sloveniji? Mar ni položaj enak? Če se novinar, ki poroča iz ZDA, predrzne grobo norčevati iz nje, ne pa pošteno poročati, kar je njegova »služba«, kaj je to? In če potem večinski ceh tukajšnjih radijskih, televizijskih in časopisnih novinarjev povzame kot refren, kar nedorasel poročevalec iz New Yorka »bebasto« poroča, kaj je to? Tudi mi kot druga Evropa rade volje pozabimo, da so bile ZDA tiste, ki so po drugi svetovni vojni pomagale uničeni Evropi – najprej UNRA, potem Marshallov plan za obnovo Evrope. V tem okviru so ZDA od leta 1948 do 1951, v treh letih torej, dale Evropi 13 milijard dolarjev gospodarske pomoči. Mladi Američani so umirali v Evropi za Evropo in za ves svet. Tudi Sovjetska zveza je bila nesebično deležna njihove pomoči, prav posebno med vojno. Konvoji trgovskih ladij, izpostavljenih nemškemu torpediranju in bombardiranju, so vozili tej od lakote in vsega pomanjkanja uničeni deželi hrano, obleko, stroje itd. Pa v znak »hvaležnosti« mornarji po prihodu v sovjetsko luko Murmansk niso smeli stopiti na sovjetska tla. Koliko jih je umrlo v ledenih vodah ob severnem tečaju, kjer so se ladje skušale skriti pred napadi? Kdo je pomagal Evropi s takrat nedosegljivimi zdravili, kot so bila penicilin, streptomycin in auromicin, s katerimi so zdravili »neozdravljive« Evropejce? Kdo je pomagal od Sovjetov obkoljenemu Berlinu za ceno smrti mnogih pilotov? Mi pa smo takoj pripravljeni bebasto kritizirati in celo preprečiti njihov boj proti terorizmu, ki ogroža ves civilizirani svet. Kako kratke pameti in spomina smo!

JUNIJ, 2002

QUO VADIS, SLOVENIJA?

Korupcija, nepotizem in kriminal »belih ovratnikov« nista le brata in sestra, temveč kar trojčki. Vedno se pojavljajo skupaj. Korupcija in nepotizem hodita vstric, kriminal pa je zadnja stopnja prejšnjih dejanj. Pri nas se omenjeni trojček pojavlja čedalje pogosteje, kar daje naši deželi navznoter in navzven sliko pokvarjenosti. Kdor spremlja dnevne dogodke, ki jih mediji glede na to, čigavi so, razkrivajo ali prikrivajo, postane do skrajnosti osupel. Tega se je nabralo toliko, da lahko naštejemo le najbolj štrleče, kot so: Rdeči križ, Zavarovalnica Triglav, invalidska vladna organizacija SIOS, lekarne in

njihovi sateliti pa še najbolj sveža – kar pa ne bo več dolgo – zdravstvena zavarovalnica Vzajemna, ustanovljena 20. 10. 1999, z osnovnim kapitalom 752,000.000 tolarjev, z več kot 1,120.000 »prostovoljnimi« zavarovanci. Predsednik uprave je dr. France Arhar, zdajšnji »neodvisni« kandidat za predsednika države in nekdanji guverner Banke Slovenije. Članek, objavljen v Delu 6. 8. pod naslovom Plače, ki segajo čez vse meje, izpod peresa Grege Repovža mi je zaradi avtorja, na katerega gledam s skepsjo, najprej vzbudil dvome o resničnosti zapisanega. Zato sem kot verjetno večina doma sedečih Slovencev težko čakala na obljubljeni »tiskovko« funkcionarjev uprave Vzajemne. Ta me je zelo razočarala, hkrati pa potrdila, da je večina očitanih malverzacij resnična. Marko Jaklič, član uprave, na tiskovni konferenci in France Arhar, predsednik uprave, v Odmevih sta se sklicevala na »zakonito« poslovanje, kaj več pa nista pojasnjevala. Nista na primer odgovorila na občutljivo vprašanje glede nagrad v višini 7,500.000 tolarjev, razdeljenih šestim članom nadzornega sveta, niti na vprašanje o višini plač predsednika uprave dr. Franceta Arharja in članov Franca Henigmmana in Marka Jakliča. Na ta odgovor bomo morali počakati do spomladi 2003. Odkar sem slišala izmikajoče se odgovore Franceta Arharja, imam o njem zelo slabo mnenje. Menim, da Slovenija ne potrebuje še enega slabega predsednika. Upam pa, da bo predsednik DNS Grega Repovž »odkril« še vse druge nečednosti in korupcije v »nedotakljivih« vladnih krogih. Tudi do tega imamo pravico. V Dnevniku smo 31. julija prebrali velik naslov Koruptivni protikorupcijski zakon. V nadaljevanju članka so fotografije treh »glavnih«: avtorja osnutka zakona Boštjana Penka in dveh kritikov, generalnega sekretarja vlade Mirka Bandlja in »angažiranega« ombudsmana Matjaža Hanžka. Ko prebereš nepodpisani članek, ne veš, kaj je avtor sploh hotel povedati; tudi soočenje pri Odmevih ni bilo boljše. Mnogo očitkov, za katere ne vemo, ali so upravičeni. Vsekakor bi morala o tako žgoči zadevi, kot je korupcija, potekati popolna javna razprava, saj so zaradi korupcije in nepotizma najbolj prizadeti »navadni« državljani. Vsak državljan Slovenije ima ne samo pravico, temveč dolžnost, da z največjo odgovornostjo spremlja dogajanje pri nas in po svetu. S svojimi pripombami in opozorili smo dolžni opozarjati na čedalje večji kriminal »belih ovratnikov«, ki nas uničuje materialno in moralno. Za odkrivanje so predvsem poklicani avdio- in videomediji, vendar so slednji z redkimi izjemami še vedno v rokah nekdanjih komunističnih funkcionarjev – na RTV Janeza Kocijančiča in njegove suite, pri časnikih pa Miheljaka, Štrajna, Severja itd., ki vedno napadajo tiste, ki imajo najmanj možnosti dokazati nasprotno. Pred dnevi smo samo tako mimogrede zvedeli, kdo so novi člani nadzornega sveta NLB, ki je še vedno v lasti države, torej menda vseh nas. Spet sama »prava« imena, med njimi je tudi večplastna funkcionarka združene liste Metka Tekavčič, dolgoletna mestna svetnica, univerzitetna profesorica, članica mestnega Holdinga, ki postaja čedalje dražji. Pri njej se nikoli ne ve, ali je Vlado Dimovski zato minister za delo, socialo itd., ker je mož Tekavčičeve, ali ima Tekavčičeva toliko funkcij, ker je

ministrova žena. Pripravno in koristno, ni kaj, informacije bodo redno tekle v obe smeri. Bodo pravniki, mnogi zblojeni in skorumpirani, ugotovili, ali je to »po zakonu ali proti njemu«? Kje se začne in kje neha demokracija? Če je Turčija zmogla velik korak do demokracije, zakaj ga ne bi še mi? Izvolimo Barbaro Brezigar, to je že prvi korak!

AVGUST, 2002

»OZRI SE V GNEVU!« (J. OSBORNE)

Nedelja, 8. septembra 2002. Obisk samo delca nekdanjega Mačkovega imperija v Verdrengu, ženskem kaznovanem taborišču. Bila sem prvič tam, kjer sta bili pred tolikimi leti dve moji prijateljici, ena od njiju ne živi več. Lep kraj, obdan s travniki in gozdovi, skoraj v neki jami, izbran zato, da nepoklicano oko ne bi moglo videti, kaj se je tam dogajalo. Kaznjenke so tam živele kot sužnji v srednjem veku, še pogovarjati se niso smele med seboj. Sicer pa, kaj drugega si je lahko izmislil pokvarjen um pokvarjenega »malega« človeka, ki je dobil neznansko morilsko moč. Pa vendar v svojem zločinu ni bil osamljen, vsega zla, ki ga je izvajal desetletja dolgo, ne bi mogel izpeljati sam. Njegovi svetovalci so bili Boris Kraigher, vsemogočna Ozna in vsi pomočniki, ki so mu sledili in ga ubogali kot dobro dresirani lovski psi. Ostanek slednjih in njihovi potomci so danes v vseh levih strankah, predvsem tistih na večnem vrhu. To sončno nedeljo se nas je tam zbralo kar lepo število, tudi nekatere nekdanje taboriščnice. Lepa pokrajina, ki je videla vse, kar se je tam dogajalo stoletja, kajti ti kraji so bili naseljeni že v petnajstem stoletju. Potem pa so že med vojno in po vojni prišli v Sovjetski zvezi izšolani duševni pohabljeni, ki niso omahovali pred zločinom. V Verdrengu je Matija Maček, narodni heroj, uredil kazensko taborišče za ženske. Pripeljali so jih od vsepovsod, mlade, starejše, bolne, mnoge od njih so že preživotarile nekaj let po komunističnih zaporih. Sovjeti so imeli Sibirijo, Slovenci pa Kočevsko. Paznice in pazniki so bili tja poslani »po kazni« in se niso prav nič razlikovali od »kapotov« v nemških taboriščih. Tam, kjer smo se zbrali v nedeljo, je stala cerkev sv. Janeza Krstnika, posvečena leta 1771. Danes stoji tam lesena kapelica. V času kazenskega taborišča je bila cerkev kuhinja in prenočišče za paznike, kaznjenke pa so spale po raznih barakah in opuščenih hišah, polnih podgan. Ponoči so se taborišču približali lačni volkovi, ne vedoč, da hrane še za kaznjenke ni. Cerkev je bila leta 1952 porušena, tako kot je bilo v tem Mačkovem imperiju porušeni 77 sakralnih objektov. Za temi cerkvami ni ostalo nič, saj so bile tarča letalskih vaj »jugoarmade«. Še temelji niso ostali. Komunisti, ki jim je bila – in je še danes – Cerkev največja ovira, so hoteli zbrisati vsako sled. Niso uničili samo zidovja, uničili so narodovo bogastvo in dediščino, saj so cerkve poslikali znani in neznani

umetniki. Po pripovedovanju gospe Lidije in še nekaterih taboriščnice niso dobile dovolj vode niti za piti, da o umivanju ne govorimo. Podgane in uši in bolezen so bile njihove družčina. Vsi ti zločini, storjeni tam in drugod po Sloveniji, so ostali nekaznovani, storilci pa so bili odlikovani, nekateri celo po slovenski osamosvojitvi Tako kot so več kot pol stoletja prikrivali svoje zločine, še danes trdijo, da o vsem tem nič ne vedo. Pri tem pa jim pomagajo lažnivi, goljufivi in dobro plačani kvazizgodovinarji. Kaj pa danes, ko imamo svojo lastno slovensko državo? Še vedno se godijo krivice istim ljudem kot v času komunizma. Zakaj? Zato, ker so na krmilu države vse od predsednika navzdol »ljudje s poreklom«. Komunističnim seveda. Zato je tudi mogoča obnovev že večkrat začetega procesa proti »četverici« – vsaka podobnost s Kitajsko je le naključna. Obtožba temelji na očitku, da so na »grozovit« način odvzeli prostost Milanu Smolnikarju. Slednji je bil vohun notranjega ministrstva in seveda predvsem provokator. Kdo pa bi ga sploh lahko ustavil, če ne pripadniki MORS? Mar tisti, ki so ga plačevali? Prostost mu je bila navsezadnje odvzeta za največ dve, tri ure in še sami so ga odpeljali v bolnišnico, kjer je »hudo ranjeni« ostal le dva dni. Zakaj in komu je to potrebno? Mar zaradi volitev? Nedvomno. Ironija pa je, da je takratni notranji minister Ivo Bizjak, eden glavnih akterjev »zarote Depala vas«, danes pravosodni minister. Med prvo in drugo funkcijo je bil varuh človekovih pravic. Ni kaj, dobro plačilo za dobro opravljeno nalogo. Mislim, da Ivo Bizjak tokrat ni prvič »padel na glavo«.

SEPTEMBER, 2002

ABRAKADABRA!

Beseda pomeni skrivno, intrigantsko delovanje. Da je bilo okrog, predvsem predsedniških, volitev tako v preteklosti kot sedaj mnogo intrigantstva, je dejstvo. Ko je kontinuiteta na čelu z odhajajočim predsednikom Milanom Kučanom, stranko LDS z Janezom Drnovškom in vso direktorsko-menedžersko združbo ugotovila, da bo nasprotna kandidatka Barbara Brezigar mešala štrene, se je tega ustrašila. S pomočjo vseh strank kontinuitete, ZZB in še koga so poskušali prav vse, tudi intrige. Intrige so vedno skrite, zahrbtni, zato so vedno tudi uspešne. Ljudje radi nasedajo raznim nepreverjenim govoricam, ki jih ne razširjajo le »opravljive babe«, temveč – prav nasprotno – mnogi »diplomirani« koristolovci. Zanje je bilo pomembno samo eno, in sicer to, da mora Janez Drnovšek zmagati, ne toliko zaradi sebe kot zaradi njih. To je hotela »menedžerska« ali mafajska elita, to je hotel Milan Kučan in njegovi paraziti, tako je hotela LDS in vsi, ki so se zbal za svoje stolčke. Z izvolitvijo Barbare Brezigar bi se počasi zmanjševal vpliv vseh teh »interesnih« skupin, čeprav bi bila to ena najtežjih nalog. Zgubiti vpliv pomeni zgubiti

skoraj vse. Kdor je v nedeljo, 1. decembra 2002, gledal zbrano menedžersko družino okrog Milana Kučana, mu je moralo biti jasno vse. Tokrat se niti Milan Kučan ni več pačil, preveč je bil vesel zmage Janeza Drnovška, saj je z njegovo zmago zagotovljena tudi njegova kontinuiteta. Iz ozadja bo uravnaval kompas slovenske usmeritve. Koliko časa bo samozavestni in vase zagledani Janez Drnovšek to prenašal, je odvisno od tega, koliko je dolžan Milanu Kučanu. Tako kot so v preteklosti Ivan Maček-Matija, Stane Dolanc, Mitja Ribičič-Ciril popeljali Milana Kučana v sam vrh komunistične hierarhije, tako je Milan Kučan v vrh slovenske politike popeljal Janeza Drnovška. Predsedniški položaj torej ni NADGRADNJA njegovega desetletnega premierstva, temveč je to NAGRADA. To je tako očitno, da mora brez dvoma prizadeti samoljubje novega predsednika. Brez kančka zadrege govori o sebi kot o »maziljencu«. Sicer pa je v tem slogu tudi izjava poražene Vike Potočnik, ki je rekla, da Slovenija nima politikov boljšega formata od nje. Tudi Joseph Fouché je bil politik posebnega formata, svojo kariero pa je sklenil v izgnanstvu. Škoda, da dandanes to ni več v navadi. Menedžerski lobi se je tokrat razkril »do nazga«; kako so se oddahnili, ko so zvedeli, da je Janez Drnovšek izvoljen. Eno je povsem jasno: z izvolitvijo Janeza Drnovška je ostala na vseh vejah oblasti KONTINUITETA. V parlamentu Borut Pahot (ZL), v vladi Tone Rop (LDS), na tožilstvu Zdenka Cerar, v sodstvu Ivo Bizjak, lobist svoje vrste, na vrhu države pa Janez Drnovšek, ne le eldeesovec, temveč nekdanji jugopolitik na najvišji funkciji in predolgo v vrhu slovenske politike. Slavospevi, ki mu jih sedaj pišejo po časnikih, so samo dokaz, da je večina novinarjev še vedno – in to bo tudi ostala – prilizovalcev, da ne rečem lizunov. Med popolnoma mimo »usekanimi« lahko omenimo dva članka Slovenskih novic, in sicer veliki naslov »Janša pil in se spentljal«, v katerem zveš samo to, da je Janša pil vodo, s kom se je spentljal, pa ni ne duha ne sluha. No, naslov je pa le bombastičen in novinar »rumenega« tiska, kot je Bojan Požar, računa itak samo na učinek naslova, vedoč, da nekateri preberejo le naslov. Tudi članek Jadrana Vatovca »Janez Drnovšek je odstopil« je poln podtikanj in abotnosti na račun Janeza Janše, ki je po njegovem mnenju nestrpen in agresiven, Vasko Simoniti pa je iz začetka nekega drugega stoletja. Ha, ha. Novinar, ki sicer ni preveč brihten, za kar pa ni sam kriv, ker s tem pride na svet, bi bil lahko vsaj pošten in bi na ta način prikril svoje pomanjkljivosti. Tudi Grega Repovž, veliki in nepozabni predsednik DNS, v svoji kolumni »Kdo ni zmagovalec« ponavlja že davno oguljene in ponavljajoče se stereotipe. Nobeden od njih ne bi mogel biti dopisnik pariškega Le Monda, ker tam mora biti poročevalec predvsem inteligen.

DECEMBER, 2002

SPRENEVEDANJE ELDEESOVCEV

»Cipek in Capek, poslanca zala, iz protesta sta v preddverju stala!« Triindvajseti december 2002 našega štetja! V slovenskem parlamentu poteka slavnostna seja državnega zbora v čast dvanajsti obletnici zmagovitega izida vseslovenskega plebiscita. Takrat smo se skoraj stoodstotno odločili za SAMOSTOJNOST. Plebiscit je izpeljal, pa če je to komu prav ali ne, DEMOS. To je enkratno, vrhunski dosežek, ki ga vsi apologeti, branilci drugačne resnice, ne bodo mogli razvrednotiti in popačiti. V prvi vrsti sedijo novi predsednik države Janez Drnovšek, poleg novi premier Tone Rop in še nekateri veljaki. Njihovi obrazi ne kažejo pretiranega veselja. Predsednik državnega zbora Borut Pahor napove glavnega govornika dr. Miha Brejca, poslanca opozicijske SDS, ki, čeravno je tudi podpredsednik poslanskega zbora, pred tem še ni bil »pripuščen« za govorniški pult. Postane mi jasno, zakaj tako mrki pogledi vladajoče kaste. Govornik je, kot se spodobi za proslavo obletnice, orisal pot samostojne Slovenije, kje se je porodila in izvedla ideja za plebiscit, izide glasovanja in vse, kar spada k zgodovinskemu dokazu naše komaj pretečene stvarnosti. Zgodovina je znanost, ki mora opisati resnične dogodke neke države, in ker je naše osamosvajanje še tako mlado, je niti nekdanji režimski zgodovinarji še niso utegnili prikrojiti. Sicer pa njihovo uničujočo prakso poskušajo nadaljevati novi in nič manj lažnivi zgodovinarji Repetovega kova. Dr. Miha Brejc je še opisal razliko med nekdanjo slovensko skupščino in državnim zborom demokratične države, kar naj bi Slovenija po dvanajstih letih večinske odločitve tudi bila. Vendar se je Slovenije v zadnjih desetih letih »polastila« liberalna demokracija s svojim dvojčkom združeno listo. Če pa je ena politična opcija predolgo na oblasti, se v državi razbohoti korupcija z vsem, kar spada zraven, in nevarni klientelizem. Klientelizem pa je ne neformalna, polzakonita, temveč PROTIZAKONITA osebna povezanost med političnimi in drugimi akterji, od katere imata obe strani korist, hkrati pa se vzpostavlja razmerje ENOSTRANSKE ODVISNOSTI. Taka razlaga naše sedanje resničnosti kot tudi kritika večletnega političnega stanja mnogim ni bila všeč. Poslanca Maks Lavrinc in Roman Jakič, oba eldeesovca in »uporabnika« takega stanja, sta iz protesta zapustila dvorano in v preddverju razlagala svojo različico »zgodovine«. Če bi jima verjeli, imata glavno zaslugo za našo osamosvojitve poleg Kučana, LDS in ZL, zamolčala pa sta, da je bila glavnina eldeesovcev 25. junija 1991 ob slovesni razglasitvi naše samostojnosti pred parlamentom v znani »oštariji« na koncu Dolgega mostu. Zjutraj, ko so zvedeli za pohod jugotankov iz vojašnic, so najglasnejši kričachi, n. pr. Jaško Zlobec, vpili, koga iz Demosove vlade je treba obesiti. Celo pismo vdanosti so pisali agresorski vojski. To je zgodovina, ne pa tisto, kar »uradni« zgodovinar Božo Repe pripoveduje kot zgodbo, ki je sicer težko dokazljiva, on, doktor zgodovine, pa meni, da je resnična. To je zgodba o tem, da so, spet menda, nekateri v vrhu Demosa takratnega predsednika predsedstva

Milana Kučana hoteli za nekaj dni odstraniti. Moje osebno prepričanje pa je, da to ne bi bilo nič narobe, nasprotno, koristilo bi slovenski demokraciji. Ne pozabimo, da nič, kar je Kučan delal pred tem, ni bilo v smeri naše osamosvojitve. Sem spada njegov podpis pod deklaracijo o demilitarizaciji Slovenije tik pred agresijo jugoarmade, čeprav je menda vizionar. Znano je tudi njegovo odklonilno stališče do TO Slovenije, identično s stališči vrhovnega poveljstva JLA. Milan Kučan je bil takrat postavljen pred dejstva in je moral sprejeti plebiscit in po šestih mesecih izpolniti plebiscitno obvezo. Repetova izjava pa ne bi smela nikogar presenetiti, dovolj je, da vemo, iz kakšnega »gnezda« prihaja. Če res hoče pisati povojno zgodovino, naj vpraša svojega očeta, takrat stražarja v oznovskih zaporih v Begunjah, ki je bil v tej funkciji navzoč pri vseh zverinskih dogodkih za tistimi zidovi. Vpraša naj ga in potem napiše, kako so metali zapornike, ki so bili na pol pri zavesti, na tovarnjake in jih odvažali prav tja, od koder prihaja njegova družina, Radovno, Mežakljo, Poljane. To je zgodovinska resnica in zamolčati jo je zločin in sprevrženost najvišje stopnje.

JANUAR, 2003

DISIDENT

Disident je nekdo, ki se neha pokoravati obstoječi oblasti. To je bil daljnega leta 1958 Jože Pučnik. Aretiran in leta 1959 »zaradi sovražne propagande in združevanja proti ljudstvu« obsojen na 9 let strogega zavora. Ljudstvo, od katerega so bili popolnoma odmaknjeni, jim je bilo vedno dobrodošel izgovor. Po petih letih, ki jih je večinoma preživel v samicah mariborskih zaporov, je bil pogojno izpuščen, vendar so ga že naslednje leto, 1964, znova zaprli in poslali na Dob, kjer je odslužil še dve pogojni leti. Kadar je govoril o Dobu, je običajno dodal, da je mislil, da je prišel na počitnice v nasprotju s »svinjskim režimom« v mariborski kaznilnici. Kdor želi poznati njegovo pripoved o njegovih zaporniških letih, naj prebere knjigo »Jože Pučnik« avtorja Janka Lorencija iz leta 1990. Dr. Jožetu Pučniku država ni priznala statusa političnega zapornika, saj komunistična oblast, kjer koli je že bila, ni priznala, da ima v zaporih disidente. Za takratno oblast so bili vsi kriminalci po zgledu Sovjetske zveze, pa čeprav so se od nje menda ločili že leta 1948. Ves povojni čas, vse tja do poznih sedemdesetih, je bil čas izživljanja za vse sadiste, ki jim je bil največji užitek trpinčenje in trpljenje nemočnih žrtev. Začelo se je s povojnimi zavori, množičnimi poboji, kjer so prišli do sprevrženega užitka vsi duševni pokvarjenci in iztirjenci. Jože Pučnik opisuje potek svojega sojenja in zasliševanja leta 1959. Ugotavljam, da se od tistih prvih dni »izbruha svobode« ni veliko spremenilo. Prva zasliševanja, ki so največkrat ostala brez sojenja, so izvrševali pogosto skoraj nepismeni, oholi

politkomisarji, medtem ko so poznejše procese vodili že pravniki, vendar nič manj indoktrinirani kot njihovi neslavni predhodniki. Obtožencu niso pustili do besede, na vprašanja so kar sami odgovarjali. Tako je vse potekalo hitreje pa še doseženo je bilo tisto, kar so hoteli. Zagovornik, največkrat preplašen, ni prišel do besede, sicer pa je bilo itak vseeno, sodba je bila že vnaprej določena. Takratna oblast je poskrbela, da so bili na pravih mestih pravi ljudje.

Danes, 12 let naše samostojne države, se to nadaljuje s klientelizmom. Kdor je v tem »krožku«, mu je dovoljeno in omogočeno vse. Ko se je dr. Jože Pučnik vrnil v Slovenijo in se vključil v politično življenje, so ga nasprotniki, podprti z mediji, začeli zmerjati z revanšistom. Gonja proti njemu in nasploh proti Demosu se je še stopnjevala, potem ko je kot predsednik Demosa leta 1990 kandidiral za predsednika države. Na zadnjem soočenju med dr. Jožetom Pučnikom in Milanom Kučanom je voditelj oddaje Tadej Labernik Jožetu Pučniku postavil provokativno vprašanje, ali je veren. Pučnik je odgovoril, da ni, in s tem izgubil veliko predvsem podeželskih volivcev. Tega vprašanja pa Tadej Labernik ni postavil Milanu Kučanu in številne »mamce in atki« so za predsednika izbrali Kučana, menda zato, da bi imeli pravega človeka na pravem mestu.

Dr. Jože Pučnik je pozneje kot poslanec SDS v državnem zboru vodil parlamentarno preiskovalno komisijo za poveljne množične poboje. Toliko laži, sprenevedanja in sklicevanja na »izgubo« spomina, kot je bilo pred to komisijo izrečenih s strani zaslišancev, najbrž ni bilo pred tem še nikjer in nikoli. Med temi sta najbolj znana Mitja Ribičič-Ciril, v NOB komisar in pozneje javni tožilec LR Slovenije, in Ivan Maček-Matija, tudi komisar, komandant, narodni heroj, vendar kot glavni oznovec, okrvavljen s krvjo tisočev nedolžnih medvojnih in poveljnih žrtev. A heroji so pred komisijo vse zanikali, ničesar se niso spomnili, lagali so, kot to delajo najbolj zakrknjeni zločinci. To zanikanje in izrečene laži pa so tudi dokaz o njihovem »junaštvu« v času tako imenovane NOB, kjer so namesto okupatorja pobijali Slovence. Danes so kot kokoni skrbno zavarovani v ZZB, ki še revolucije več ne prizna, kaj šele poveljne poboje.

Dr. Jože Pučnik je odšel mnogo prezgodaj. Samostojna Slovenija, ki je tik pred vstopom v EZ in Nato, bi mu morala biti hvaležna za vse, kar je storil zanjo. Kje bi brez njega še stopicali? Dr. Jože Pučnik ni bil človek taktiziranja in izmikanja. Še enkrat – hvala mu!

JANUAR, 2003

NATO IN REFERENDUM

Ne vem, ali Slovenci res nič ne razumemo ali pa si ne upamo razumeti. Vedno kadar so postavljena vprašanja, kot sedaj o vstopu v Nato, se začne polemika o tem, kaj je kdo rekel ali celo mislil. Tako je tudi glede izjave Janeza Drnovška v Davosu. Na vse pretege se bo razpravljalo, ali je rekel to ali nekaj drugega. Prvotno poročilo STA iz Davosa o izjavah Janeza Drnovška se pravzaprav ne razlikuje od tistega, ki smo ga slišali, potem ko so nam »spustili v eter« njegov celotni govor, ki pa je bil v slogu »bi, ne bi«, kot to običajno počne. Morda pa je tisto, kar je govoril v Davosu, bolj namenjeno slovenski javnosti in podpora posvetovalnemu referendumu? Ni Janez Drnovšek bolj kot »ameriški prijatelj« ujetnik eldeesovske politike, ki jo je toliko let oblikoval? Kaj vse se govori in dogovarja v ožjem krogu LDS, je seveda skrivnost.

Osebnostno ne verjamem ne Janezu Drnovšku, ne Antonu Ropu, ne Slavku Gabru, še najmanj pa Tonetu Anderliču. Slednji je že pred leti za zakonodajni referendum o večinskem volilnem sistemu rekel, da ga ni boga, ki bi ga prisilil, da bi v parlamentu potrdil izid glasovanja. To so še vedno liki totalnih »aparatchikov«, ki v EZ in Natu ne bodo tako cenjeni, kot se cenijo sami. Zadnje čase je bilo nekaj zanimivih javnih soočenj glede Nata. V oddaji Aktualno 21. januarja na TVS so sodelovali Branko Grims iz SDS, Janez Podobnik iz SLS, Slavko Gaber iz LDS in dva »državna« pravnikoma Miro Cerar in Gregor Virant. Razprava se je vrtela okrog posvetovalnega referenduma. Zagovornika takega referenduma sta bila Janez Podobnik in Slavko Gaber. Slednji celo podpira zahtevani kvorum udeležbe, ki mora biti najmanj 50-odstotna. Tak kvorum pa se ne zdi primeren sodelujočima pravnikoma, saj se referendumoma praviloma udeleži manj volivcev. Slavko Gaber je trdil, da bo LDS spoštovala izraženo voljo volivcev, kar pa glede na njihovo obnašanje še zdaleč ni verjetno. Pravnikoma sta menila, da je za tako odločanje potrebna višja kategorija referenduma, ne le posvetovalni. Sicer pa sta oba izrazila mnenje, da bi se to odločanje vneslo v 124. čl. ustave, kar je mogoče, če je le volja, storiti v nekaj dneh. Vladajoča koalicija prikazuje referendum kot nekaj, kar Nato zahteva od nas, kar pa ni res. To vprašanje prepušča državam kandidatkam. Jasno je, da je zsmjsjevska frakcija v LDS pod vodstvom Toneta Anderliča proti vstopu Slovenije v Nato. Projekt vstopa Slovenije v EZ in Nato je nacionalni projekt, projekt vseh ali pa celo še bolj projekt strank koalicije Slovenija. Soliranje vladne koalicije, večina ZL, delno DeSUS in del poslancev LDS, je poskus preprečitve slovenskega članstva v Natu. To mora biti jasno vsakomur, ki se podrobneje zanima za to za nas zelo pomembno odločitev.

Na POP TV je bil 26. januarja TV-klub, v katerem so sodelovali Danilo Slivnik iz Maga, Ali Žerdin iz Mladine in Bernarda Jeklin, nekdanja urednica Jane. Tako Danilo Slivnik kot Ali Žerdin sta se opredelila za vstop

Slovenije v Nato, Bernarda Jeklin pa je modrovala, da je Nato le servis ZDA. Na telefonski zvezi je bil tudi Janez Janša, ki je med drugim dejal, da referendum mora nekaj odločiti, ne pa le svetovati. Voditeljica Šipkova je bila celo mnenja, da opozicija z vprašanjem o primernosti posvetovalnega referenduma želi rušiti vlado, kar pa sta oba novinarja zanikala. Omenili so tudi v tem času najbolj »vročo« izjavo obrambnega ministra Antona Grizolda glede nabornikov in eventualno nabornic. Oglasili so se vsi militantni »mirovniki, molotovci in metelkovci«. Ne, mi pa naših »punc« že ne damo, one so vendar za mir, posebno tiste pri »molotovcih«, ki bodo šle v Irak branit Sadama Huseina pred ameriškimi napadi, če pa bo treba, tudi Osamo bin Ladna, le najti ga morajo. Vsi ti »mirovniki« po ljubljanskih zidovih pozivajo k »novi revoluciji«. Njihov glavni moto je antiglobalizem in protinatovstvo, čeprav največkrat ne vedo, kaj to sploh je. Pomagajo jim »neodvisni mediji« na čelu z osrednjim dnevnikom Delo, ki je za osebnost leta imenoval »revolucionarko« Marto Gregorčič. Probalkanski Rastko Močnik pa bi moral vedeti, da je uvrščenost med nevrščene tudi uvrščenost. Upajmo, da bo Slovence srečala pamet in da ne bodo nasedli odkriti in prikriti antiameriški histeriji.

FEBRUAR, 2003

OH, TI MIROVNIKI

Kako smo se odločili v nedeljo na dveh referendumih, v času, ko to pišem, še ne vem. Najnovejši podatki kažejo na rastoče pozitivno razpoloženje slovenskih volivcev do EU in zveze Nato. V razpravo se je vključil tudi nekdanji predsednik države Milan Kučan. Najprej se je podpisal pod panevropsko deklaracijo, 16. marca pa je bil gost TV-kluba na POP TV. V njem sta sodelovala še predsednik SAZU dr. Boštjan Žekš in rektor univerze dr. Jože Mencinger. Milan Kučan je bil kljub svoji monotoni govorici dovolj prepričljiv zagovornik vstopa Slovenije v obe evropski povezavi. Le njegova trditev, da je za EU in Nato že vse od slovenskega plebiscita leta 1990, ni resnična in ni dokazljiva. Je pozabil na razorožitev TO in na svoj podpis »tik pred zdajci« pod mirovniško deklaracijo o demilitarizaciji Slovenije? Rektor univerze dr. Jože Mencinger pa je bil kot vedno odklonilen do obeh ustanov. Njegov komentar je »perpetuum immobile«, lahko bi mu tudi rekli »kronični nergač«. Predsednik SAZU dr. Boštjan Žekš se je izrekel za obe evropski povezavi z zelo zanimivo razlago. Rekel je, da smo v prejšnjem totalitarnem sistemu 50 let iskali »svoje nove poti«. Če ne gremo v zvezo Nato, bomo obsojeni, da še kar naprej iščemo »svoje poti«. Odgovori treh intelektualcev so znova pokazali, kako različna so lahko mnenja in prepričanja ljudi, ki imajo vso možnost natančnega vpogleda v svetovno

dogajanje. Od tam naprej pa je vse odvisno od »malih sivih celic«, kot jih imenuje Hercule Poirot. Šestnajstega marca so se na Azorih srečali ameriški predsednik G. Bush in premiera Velike Britanije T. Blair in Španije J. M. Aznar. Sadamu Huseinu so ponudili zadnjo priložnost, da zapusti Irak in tako prepreči vojno. Si lahko predstavljamo, da bi nekdo, ki se ima za boga, odšel iz svojega »svetišča«, posebno še ker Francija še vedno nasprotuje ne le vojni, temveč vsaki resoluciji z ultimatom? Njihova trmasta pa s konkretnimi interesi utemeljena linija zmanjšuje pritisk na Sadama in mu daje možnost, da uspešno kljubuje tudi zahtevam Združenih narodov, ki so zapisane v resoluciji 1441. Irak se sklicuje na mednarodno pravo, katerega sam krši že desetletja dolgo z dvema vojnama, z uporabo kemičnega orožja nad lastnimi državljanji in z vladavino terorja. To pa raznih militantnih mirovnikov prav nič ne zanima. Zakaj ne ostanejo kot »živi ščit« in branijo navadne Iračane? Kaj bo prinesel najnovejši ultimat ZDA, bo znano že v nekaj urah.

Čeprav je svetovno zanimanje usmerjeno predvsem v Irak in zaliv, politični umor srbskega premiera in demokrata Zorana Đinđića ni ostal neopažen. Ne le Evropa, ves svet je dojel, da v Srbiji poleg legitimne oblasti vlada široko razpredena zločinska mafija. Velikanska množica ljudi na beograjskih ulicah, ki je mirno in dostojanstveno pospremila pokojnega premiera na njegovi zadnji poti, je dokazala, da tudi Balkan želi in mora priti v Evropo. Vendar morajo vse, kar sledi temu političnemu umoru, storiti Srbi sami, le tako bodo upravičeni tudi do pomoči od zunaj. Vsak kriminal mora biti kaznovan. Predvsem pa kriminal belih ovratnikov, ki ga je tudi v Sloveniji na pretek. Vsepovsod se pojavlja, le kaznovan ni NIHČE. Mar zato, ker so protagonisti preveč »ugledni« ljudje?

Po vsem, kar se dogaja od javnega odkritja ne le zgrešenega, temveč kriminalnega nakupa Slovenske investicijske banke, v katerega so neposredno vpleteni najvišji predstavniki mestne občine Ljubljana, je jasno to, da tožilstvo še vedno okleva, kako naj zakonsko označi najbolj vročo ljubljansko afero. Izčrpen članek Mihe Jazbinška z naslovom »Pooblastilo iz kabineta nekdanje županje« v sobotnem PP 29 časnika Delo kot odgovor Metki Tekavčič je jasen in direkten. Ne okoliši in našteva vse, kar se je leta dolgo dogajalo v mestni občini Ljubljana. Vse je dokazljivo in tožilstvo se mora odzvati, pa ne šele čez devet let. Treba bo razsvetliti vsa pretekla leta, vse številne zgrešene naložbe, v katerih je ves čas aktivno delovala združena lista pod vodstvom vsemogočne Metke Tekavčič, žene ministra Dimovskega. Generalna državna tožilka Zdenka Cerar vsega tega ne bo mogla označiti le za »svinjarijo«. Bosta tudi nam v Sloveniji vladala mafija in kriminal belih ovratnikov?

MAREC, 2003

ČLOVEKOVE PRAVICE

Že besedi povesta, da so človekove pravice namenjene slehernemu človeku. Kolikokrat so bile od sprejetja deklaracije 10. decembra 1948 pri generalni skupščini Združenih narodov kršene? S to deklaracijo, h kateri je pristopila tudi Titova Jugoslavija, so razglasili, kaj so TEMELJNE pravice človeštva. Prva deklaracija o pravicah človeka in državljana (17 členov) je bila že leta 1791 podlaga francoski ustavi. Načela obeh deklaracij so: politična in socialna enakost, spoštovanje lastnine, suverenost naroda, dostopnost vsakega državljana do javnih funkcij, spoštovanje zakonov ne glede na status posameznika, svoboda mnenja, veroizpovedi, govora in tiska, pravična porazdelitev davkov...

Ta lepa načela niso bila in še danes niso povsod spoštovana, so celo grobo kršena. Komunizem je vsa ta lepa načela imel v svojem programu že davno pred deklaracijo Združenih narodov, pa jih je od samega začetka vedno in povsod kruto kršil. Tudi v naši ožji domovini. Tako drastičnega kratenja temeljnih človekovih pravic kot v komunizmu ni bilo nikjer. Izvzeti so bili samo »zvesti sinovi in hčere«, pa še ti le do tedaj, dokler se niso zamerili »vrhuški«. Dokaz za to so dahavski procesi, kjer so bili obtoženi in kruto sojeni (tožilec Vladimir Krivic) predvsem člani komunistične partije. Skoraj vsi so bili do aretacije na visokih položajih. Da so imeli na teh procesih svoje prste vmes še Sovjeti, je znano. Se je hotel Tito in njegov glavni štab s temi procesi znova prikupiti Stalinu, ki je že dolgo močno kritiziral jugoslovansko vodstvo, češ da se udingja imperialistom? Informbirojska resolucija junija 1948 je jugoslovansko KP izključila iz Kominforma. Kmalu po tej izključitvi so se začele aretacije članov komunistične partije, osumljenih, da se strinjajo z resolucijo in da simpatizirajo s Stalinom. Večina aretiranih je bila poslana na Goli otok, na Grgur in druga prav za to specializirana koncentracijska taborišča. Tam so prestajali nečloveško poniževanje in do podrobnosti izdelano telesno mučenje. Mnogi so tam umrli, mnogi so ostali duševni pohabljeni, le redkim je uspelo vrniti se v normalno, človeka vredno življenje. Pri vseh medvojnih in povojnih množičnih pobojih nasprotnikov komunizma, pozneje pri dahavcih in aretacijah informbirojevcev je igrala odločilno vlogo OZNA, katere predhodnica je bila VOS, ustanovljena avgusta 1941. OZNA se je že leta 1948 preimenovala v UDBA-UDV ali Upravo državne varnosti. Slovenskih in svetovnih komunistov pa ni prav nič motil pakt med SZ in Hitlerjevo Nemčijo, sklenjen leta 1939. Na podlagi tega pakta in v dogovoru s Hitlerjem je SZ zasedla del Poljske, baltiške države, Besarabijo in Karelijo. Mogočna Sovjetska zveza je istega leta napadla malo Finsko, ki pa se je uspešno branila pred sovjetsko premočjo. Nič od vsega tega ni motilo komunistov. Kdor je kritiziral SZ, je bil označen za sovražnika in že pred vojno in zasedbo Slovenije določen za likvidacijo. Naloga Vosa, Ozne in Udbe je bila fizično odstraniti antikomuniste. Nalogodajalci množičnih pobojev so bili od Tita navzdol Edvard Kardelj, Boris Kidrič, Boris Kraigher, izvrševalci pa Ivan Maček-

Matija, Mitja Ribičič-Ciril, Bojan Polak-Stjenka, Žan More in večina še živečih uživalcev »izrednih« pokojnin in raznih borčevskih »zaslug«. Njihovi biološki in ideološki potomci pa so zaščiteni od vseh vej oblasti, zato lahko brez strahu kradejo, poneverjajo, divje lastninijo, uničujejo podjetja in pošiljajo na cesto trume nezaščitenih delavcev. Vsi ti klientelisti pa so glavnina Kučanovega dvora prav tako kot večina v državnem zboru, kjer so mu izglasovali prevelike popredsedniške privilegije, ki bremenijo vse državljane Slovenije, tudi tiste najbolj socialno ogrožene. Morda ga bo pot v Haag, kjer je prejšnjo sredo pričal proti Slobodanu Miloševiću, naredila skromnejšega. Glede pričanja Milana Kučana pred haaškim sodiščem proti obtožencu Miloševiću menim, da bi bil v marsičem lahko preciznejši. Zvedeli pa smo še nekaj, in sicer, da nas zloglasni Helsinški monitor, ki ga vodi Neva Miklavčič-Predan, izdaja, pa ne haaškemu sodišču, temveč neposredno Slobodanu Miloševiću. Sramota brez primere, vredna vse obsodbe!

MAJ, 2003

ZAMOLČANA SMRT

»ZA NAS SO BILI PODGANE, IN KO SO SE STEGNILI, SMO JIH ZAGREBLI KOT CRKNJENE PODGANE!« Mar človek lahko sliši še kaj bolj grozljivega? Ta stavek je napisan v 5. št. mesečnika Ampak v članku Alenke Puhar »Smrt in sramotitev«. Kdo so bile duševne nakaze, ki so tako razmišljale in tako delovale? Naši sonarodnjaki, Slovenci, okuženi z razčlovečenim komunizmom, če je komunizem sploh kdaj bil človeški. Vodilni komunisti so s takimi idejami in takimi postopki dosegli najnižjo točko, prišli so do samega dna. Zato se avtorica članka zaman sprašuje, ali je kdo tem ljudem, ki so jih obravnavali kot podgane, zatisnil oči ali jim celo izpolnil zadnjo željo. Kdo pa »crknjenim podganam« zatisne oči? Da danes idejni potomci teh nakaz še prav tako razmišljajo, je več dokazov. Zamolčani množični grobovi, neizdani mrliški listi, sramotna obravnava v parlamentu, kako naj pokopljejo davno pomorjene in kaj naj bo napisano na teh pomnikih. Menim, da NIHČE, ki še naprej prikriva resnico in laže, kot so lagali in morili njegovi mentorji, nima pravice o tem odločiti. Naj svojci, prijatelji in branilci pobitih napišejo, kar se jim zdi moralno in pravično, sicer bodo žrtvovani še enkrat žrtvovani. Koliko zamolčanih smrti je in koliko prikritih grobišč? Preveč, da bi revolucionarji, oznovci in knojevci kdaj to res priznali. Zgodba o eni takih zamolčanih smrti se je junija 1945 odvijala v zaporih v Begunjah. Med nami je bila tudi gospa Rudeževa, žena zadnjega lastnika gradu Gracarjev turn v Ribnici. Rudeževa štiričlanska družina je živela na Jesenicah v tovarniški hiši v gozdičku Hrenovica. Mož je bil uslužbenec jeseniške tovarne oz. Kranjske industrijske družbe. Maja so zakonca Rudež

odpeljali v Begunje. Teta Lici in sin Jurij sta ostala doma. Gospa Rudeževa je kmalu zbolela in je bila premeščena v zaporsko ambulanto, kjer je delal nemški zdravnik, ki je bil med okupacijo v Radovljici. Proti koncu junija so prišle iz Ljubljane »višje živine« in v desetih dneh opravile »čistko«. Več noči zapored smo slišali brnenje tovornjakov, ki so odvažali za usmritev določene na Mežakljo in Radovno. Le redke so izpustili, druge pa so nas odpeljali v Škofove zavode v Šentvid. Sozapornica Mirjam, ki je bila zadnje dni našega zapornišтва v Begunjah v tamkajšnji ambulanti, mi je pozneje povedala: »Ko so odpeljali nemškega zdravnika, sva v ambulanti ostali samo dve. Nekaj dni ni bilo nikogar na spregled, potem pa je prišel tisti Roblek in prinesel šalico kave. Opozorila sem ga, da gospa na drugi postelji že ves dan ni dala nobenega znaka. Roblek je stopil do njene postelje, odgrnil odejo in rekel: 'Saj je hin.' Prišli so ponjo in jo odnesli.« To je bila gospa Rudeževa. Njenega moža, ki je bil zaprt le nekaj vrat od ambulante, so z nami odpeljali v Šentvid, ga po amnestiji izpustili, za božič istega leta pa s sestro Lici izgnali iz Slovenije. Sin Jurij je bil že pri svojih sorodnikih v oklici Beljaka. Nekako leta 1985, torej štirideset let po teh dogodkih, sem bila na obisku pri svojih jeseniških prijateljih Ireni in Tončku Gluhar. Ta dan je prišel iz Avstrije tudi Jurij Rudež, Tončkov nekdanji sošolec. V pogovoru, ki se je vrtel okrog povojnih dogodkov, je Jurij rekel: »Zakaj so ustrelili mojo mamo?« Bila sem začudena, prepričana, da so možu povedali, da je njegova žena umrla. Ne, njihova brezdušnost je bila brezmejna, šele po štirideset letih je sin izvedel, da njegova mama ni bila ustreljena. Besede sina Jurija so bile: »Moj oče je do zadnjega diha mislil, da je bila njegova žena ustreljena, in vprašanje ZAKAJ ga je glodalo do groba. To je poleg vseh drugih grozot dokaz popolnega zaničevanja zapornikov, ki so bili za komunistične oblastnike le podgane. Koliko je bilo takih zamolčanih smrti? Tudi vsi do smrti pretepeni in potem skupaj z ustreljenimi zmetani v jame in jaške križem po Sloveniji. Idejni in biološki potomci »vojakov revolucije«, med katere spadajo tudi Milan Kučan in vsi nekdanji oznovci/udbovci, knojevci, vosovci, sedaj zbrani v zvezi borcev, še danes usmerjajo miselnost Slovencev. Milan Kučan, varovanec enega največjih krvnikov Slovenije Ivana Mačka-Matije, pa bi rad v evropsko zvezo etikov. Etika opredeljuje, kaj so človeške vrednote in kreposti. Do kam se lahko prerineta samopašnost in brezdušnost?

JUNIJ, 2003

IZKRIVLJENA PODOBA PRETEKLOSTI

Domovina, kjer je blagor naroda najvišji zakon. Domovina, to je dežela, kjer smo rojeni, kjer so bili rojeni naši predniki, kjer živijo ljudje, ki jih veže in združuje ista kultura, in kjer so ti ljudje pripravljeni braniti njene vrednote. Slovenski izraz domovina je lepši kot n. pr. romanski, kjer ji

pravijo »patria«, kar pomeni očetnjava. Mnogim branilcem domovine in njene stoletne izvirne krščanske kulture so po vojni namenili smrt. Ne smrt kot epilog nekega dokazovanja krivde, izdajstva, zločinov, temveč smrt zaradi protikomunističnega boja. Maja meseca leta 1945 je v Sloveniji kot v drugih delih Jugoslavije oblast prevzela komunistična partija in vse, kar ji je bilo napoti, je moralo čim prej pod rušo. Vse to je potekalo v zavetju noči in gozdov, dolin in dolinic. Še prej so ljudi, določene za smrt, z javno izraženim ukazom in obsodbo Josipa Broza-Tita z balkona slovenske Alme mater izstradali in mučili do neprepoznavnosti. Povojni množični pobji in pomor na teh slovenskih tleh, ki je domovina nas vseh, je bil in bo ostal največji zločin v zgodovini slovenskega naroda. In ta zločin se nadaljuje v glavah potomcev in somišljenikov takratnih morilcev. Zaznamoval jih je za vedno, nič jim ne more izbrisati tega, kar so jim vsadili v njihovo podzavest. Prav tako, kot se je rdeča oblast obnašala do preteklosti, se obnaša tudi sedanja, ki se še vedno napaja izključno iz zapisov lažnivih zgodovinarjev. Nič drugače se ne obnaša do osamosvojiteljev, oz. kot jih imenuje Srečko Lisjak, do bojnikov slovenske vojske, ki je na čelu s pravim vodstvom izpeljala slovensko osamosvojitve, sen naših pradedov, dedov in očetov. Pa prav osamosvojitelji so tej oblasti omogočili ne le lagodno, temveč razkošno in potratno življenje. Vlači jih po sodišču v upanju, da jih bo »roka pravice« spoznala za krive. To nalogo je generalna državna tožilka Zdenka Cerar zaupala tožilcu Gorazdu Fišerju, ki je sam kršilec zakona in ki bi po logični presoji »neukih« moral za to kazensko odgovarjati. Pred dvema letoma oblasti ni uspelo z afero Holmec inkriminirati pogumnih braniteljev, ki so se v za Slovenijo odločilnih dneh spoprijeli z mnogo močnejšimi nasprotniki, in kar je glavno, tudi zmagali. Zato so se znova lotili Depale vasi. Ni dovolj, da so že leta 1994 lagali, pačili resnico, intrigirali in zrušili takratnega obrambnega ministra Janeza Janšo. Tu je imel glavno, »izvršilno« vlogo takratni notranji minister Ivo Bizjak – danes, ironija brez primere, pravosodni minister, pa Mitja Klavora in njihov špijon Milan Smolnikar. Poskusili so znova in postavili pred sodišče štiri fante, ki so takrat ravnali, pa čeprav tožilstvo dokazuje nasprotno, zakonito. Proces se je vlekel več let. Koliko živcev in denarja je vse skupaj stalo, da je na koncu sodni senat izrekel sodbo »nezakonito, vendar ne grozovito«. Bi morala M. Smolnikarja aretirati policija, katere agent je bil? Proces mora iti v sodne anale kot dokaz, kaj se zgodi, če ena politična opcija lahko dela, kar se ji zahoče. Odgovori generalne državne tožilke Zdenke Cerar pri Odmevih 1. julija 2003 so nas samo potrdili v prepričanju, da na tožilstvu delajo ali zavlačujejo, kot jim je naročeno, po volji oblasti pač. Štiri obtožene so resda oprostili, vendar dodali, da so prekoračili svoja pooblastila. Kakšna pooblastila, pa niso razložili. Tudi nam so, ko so nas po amnestiji avgusta 1945 izpustili iz prenapolnjenih priporov, rekli: »Izpuščeni ste po milosti in dobroti maršala Tita, vendar ste krivi za vse, česar smo vas obdolžili.« Kaj prida napredka v miselnosti nekaterih Slovencev ni zaznati, predvsem ne tistih, ki so leta 1991 podpisovali »poziv k razorožitvi Slovenije«, kjer je bil

prvi podpisnik Milan Kučan, za njim pa vsi pravoverni komunisti. Mnogi od teh še danes delujejo v vladi ali v parlamentu in tam še naprej ovirajo demokratizacijo Slovenije. In ta oblast in ti »demokrati« so z lažnivimi izgovori odslovili g. Dušana Lajovca, častnega konzula Slovenije na Novi Zelandiji, ker je omogočil objavo seznama, ki bi ga državljani te države že davno morali poznati. Te naše oblasti pa prav nič ne moti Neva Miklavčič-Predan, ki resnično škodi naši državi in bi morala odgovarjati pred sodiščem za vsa svoja klevetanja na račun Slovenije.

JULIJ, 2003

POL STOLETJA OVADUŠTVA

Ovadah je nekdo, ki ovaja zaradi koristi. Doba aktivnega ovaduštva je pri nas trajala od začetka vojne leta 1941 in uradno do naše osamosvojitve leta 1991. To je pol stoletja. Neuradno pa še vedno traja, le da se urad ne imenuje več UDBA/SDV, temveč SOVA. Premnogi tam zaposleni pa so še stari »preverjeni« kadri. Bili so sicer preverjeni, vendar kakor lahko danes dokazano ugotovimo, največkrat polpismeni »državni uradniki«. Očitno njihovim šefom ni bilo prav nič mar, ali so podatki ovaduštva oz. preverjanja resnični. Vsak, ki si bo priskrbel kopijo svoje »preverke«, bo ugotovil, da je večina podatkov povsem neresničnih, in čeprav mejijo že na idiotizem, se jim mora preverjeni iz srca ironično nasmejati. Vsa leta so dobro plačani agentje operirali z lažnimi podatki, ne da bi to koga od »visoko« izobraženih motilo. Ta nesposobnost in šlamparija pa se vlečeta še kar naprej. Pred seboj imam preverko in »Upitnik o jugoslovenskem emigrantu« svoje svakinje, ki že več kot petdeset let živi v ZDA. Dokument nosi naslov: Uradni zaznamek, zadeva: Vodišek Marija – emigrantka - podatki. Citat: »Postaja milice Moste nas je obvestila o prihodu BRICELJ Marija, Mari, roj. 7/6 1926, poročena Vodišek. Omenjena je prišla v NOČNEM ČASU dne 7/8/1976 iz zagrebškega letališča k svoji sestri Vidi in Pavli v Bizovik.« Sledi opis, kaj je ta Bricelj Marija, poročena Vodišek, počela med vojno. Zakaj to pišem? Zato, ker 27/8/1976 ni prišla v Bizovik Marija Bricelj-Vodišek, temveč njena hčerka Mary Vodišek, stara 18 let. V nadaljevanju »uradnega zaznamka« je še navedeno, da je imenovana kmalu za tem odpotovala in se sedaj verjetno nahaja nekje na Dolenjskem, kjer naj bi bil doma njen mož. »Za njega nismo uspeli dobiti nobenih podatkov.« Seveda ne, saj ga sploh ni bilo in vrli agentje so ga zaman iskali. To mlado deklico so torej vohljači označili za Marijo Bricelj, in če bi bili časi le malo drugačni, bi jo likvidirali ali vsaj zaprli. Polpismeni vohljači so jo še kar iskali in se dogovorili s postajo milice Moste, da skuša ugotoviti in sporočiti vnovični prihod Marije Bricelj-Vodišek, ker bi z njo radi opravili pogovor. So sploh vedeli, da mora

imeti vsak tuji državljani ob takem »pogovoru« ob sebi vsaj odvetnika ali pa predstavnika države zasledovane osebe. Iz vsega je razvidno, da niso vedeli, koga sploh zasledujejo. Kam neki je takrat izginila Mary? S spodaj podpisano je odšla za 14 dni v Francijo, se potem vrnila v Jugoslavijo in spet iz Zagreba odpotovala nazaj v ZDA. Zakaj to opisujem? Zato, ker je takih abotnih zgodb nešteto in ker se taki abotni zaznamki še vedno dogajajo.

Danes take povsem nedokazane, izmišljene zgodbe razširjajo »pluralni« mediji in njihovi lakajski poročevalci, novinarji, kolumnisti, publicisti, ki vsak javni nastop nekoga iz opozicije »v zboru« napadejo in razmesarijo. Tako Boris Jež v Delovi kolumni 1. septembra pod naslovom »But v tretji osebi ednine« poleg Buta omeni oddajo Tarča RTVS, 26. avgusta. Bodičasti novinar zapiše: »Frapirala me ni arogantnost oblasti, ki je takšna še zlasti, če je podprta z intelektualno NADMOČJO, temveč nekakšna BEBAVOST opozicije ...« In potem obvezna tema: »... celo Janši, ki ima na vesti prodajo orožja, Depalo vas in ŠE MARIKAJ«. Tisti »še marsikaj« je ost in ciljani poudarek Ježeve stalne in posplošene diskreditacije Janeza Janše. Za to je plačan! Potem pa članek Vlada Miheljaka v Sobotni prilogi Dela, 30. 8., »Slovenija med totalitarizmom, protifašizmom in mediji za množično uničenje«, v katerem obdeluje Tarčo. Miheljaku je vse, kar je tam izrekla opozicija, neumno, bebasto v slogu: »Saj ne vedo, kaj govorijo.« »Filozofski specialec« pa nikoli ne protestira, kadar vladajoča oligarhija opozicijo zmerja z neofašisti, klerofašisti, neonacisti in nasploh z izrazi izpred pol stoletja. Miheljak, ki sicer občasno protestira pred ameriškim veleposlaništvom in tako kaže svojo »avantgardnost«, novinarja, ki je za oddajo Tarča pripravil zvočne in slikovne prispevke nekaterih znanih Slovencev, napade s stavkom: »... z obilno pomočjo novinarja, ki je precej neveselje in tendenciozno pripravil uvodne prispevke.« Nezaslišano, da se najde tak novinar. Ta že ne bo dolgo na nacionalki, trdnjavi zabetoniranega obravnavanja tako domačih kot tujih tem. Zato pa smo tam, kjer smo. Komu so namenjene tarče?

SEPTEMBER, 2003

ZBOR O VREDNOTAH

Že sam začetek razprave 19. novembra pri predsedniku države Janezu Drnovšku je bil razburljiv in za nekatere navzoče tudi obtožujoč. Razprava Tineta Hribarja je verjetno presenetila predvsem njegove dolgoletne somišljenike, čeprav je o tem, o čemer je govoril, pred kratkim že nekaj napisal. Tema njegove razprave so bili povojni poboji več desetisoč vrnjenih domobrancev in civilistov. Druga svetovna vojna se je uradno končala 9. maja. Ta datum velja za vso Evropo in tudi ZDA. Angleži so, domnevno po tistem dogovoru med Rooseveltom, Churchillom in Stalinom na Jalti februarja 1945,

nasilno in s prevaro vrnili komunistu in revolucionarju Titu med drugimi pripadniki jugoslovanskih narodov več desetisoč slovenskih beguncev, domobrancev in civilistov. Nekateri pričevalci trdijo, da so Angleži zahtevali od Titovih emisarjev, da se ugotovi krivda posameznikov, drugi pa izpustijo. Ali so Angleži jugoslovanskim komunistom verjeli, ne vemo, vemo pa, da so videli, kaj je partizanska vojska počela z vrnjenimi žrtvami. Vračanje beguncev se je nehalo, ko so Amerikanci prevzeli nadzor na Koroškem. Iz istega razloga iz Italije niso nikoli vračali slovenskih in drugih beguncev. Upravičen očitek Tineta Hribarja je, da je partizanska vojska izvršila množične poboje po končani vojni in podpisu premirja. Še preden je za smrt določene odvažala v razne bolj ali manj skrite predele Slovenije, jih je izstradala do kosti. To je bil UMOR najvišje stopnje, to je bil zločin REVOLUCIJE. Nage in z žico zvezane so pometali v roške jame, opuščene rudniške jaške ali plitve jarke. Marsikatera roka, še zvezana z rdečo žico, je po dolgih letih pogledala na dan kot dokaz storjenega zločina. Pomorjenih niso le izbrisali z obličja Zemlje, izbrisali so jih iz rojstnih in mrliških knjig, kot da jih nikoli ni bilo. Nekdanji predsednik Milan Kučan se je takoj odzval in v primerjavo krvavemu zločinu oponesel kolaboracijo in tako s svojo »etiko« umore odpravil s svojim »leitmotivom«. Kolaboracija, pa kakor koli jo kdo sprejema ali je ne sprejema, ne spada v kategorijo vojnih hudodelstev. Sem spadajo mučenja, poboji vojnih ujetnikov, civilistov, jemanje talcev in ropanja. Vse to je ukazala komunistična partija s svojo udarno organizacijo Ozno, Udbo, SDV in delala najprej iz ilegale, kasneje iz prevzema oblasti. Televizijski pogovor 23. novembra je še dodatno razgalil Milana Kučana. Pokazal se je kot užaljeni mogotec. Sloveniji bi naredil največjo uslugo, če bi skupaj s svojim svetovalcem Z. Roterjem odšel vsaj na enoletni »oddih« nekam v Mikronezijo. To naj mu plača država Slovenija. Na omenjenem zboru je bil vsaj še en »bivši«, in sicer Janez Stanovnik. Zanikal je svoje izjave, ki jih je dal leta 1953 kot svetnik jugoslovanske misije pri OZN. Menda je tiste provokatorje poslal zloglasni McCarthy. Torej je le dajal neke izjave in te so bile seveda v skladu z jugoslovansko komunistično politiko.

Pri teh razpravah je zelo dobrodošlo dejstvo, da se morajo nekdanji oblastniki in komitejevci braniti pred preverjenimi očitki. Sicer pa se takratno Stanovnikovo mnenje glede Sovjetske zveze in v Sibirijo poslanih kmetov, ki so tam umirali kot muhe enodnevnice, ne razlikuje od izjav Borisa Kidriča. V zvezi z množičnimi povojnimi poboji je dejal, da niso imeli druge izbire, ker Slovenija pač nima Sibirije, kamor bi jih lahko poslali, »pa še tako lepo na kupu smo jih imeli«. Pobitim so nasilno odvzeli dostojanstvo človeka, ker še danes nimajo ne imen ne grobov. S svojimi zločini pa so dostojanstvo izgubili vsi rablji in njihovi nalogodajalci, ker so brezdušno pobili mladi cvet slovenstva. Zavezniki so na nürnberskem procesu sodili enaindvajsetim pripadnikom nacistične oblasti. Od teh so jih petnajst obsodili na smrt z obešenjem. Torej za 77-milijonski tretji rajh so sodili enaindvajsetim. Komaj dvomilijonska Slovenija pa je bila na najbolj divjaški način »kaznovana« z

več desettisoči pomorjenih. In ta, ne le nekaznovani, temveč tudi nepriznani zločin visi nad našim narodom. In kdo govori o »vrednotah«?

DECEMBER, 2003

OBSODBA TOTALITARNEGA REŽIMA

V posloplju evropskega parlamenta je potekal dvodnevni kongres Evropske ljudske stranke (EPP), na katerem so bili med več kot 700 udeleženci tudi Janez Janša, Andrej Bajuk in Janez Podobnik. Na kongresu je bilo sklenjeno, da se sprejme akcijski načrt stranke do leta 2009. V njem je tudi resolucija, ki opozarja vse, ki nameravajo prevzeti razne funkcije v institucijah Evropske unije, naj razkrijejo aktivnosti v nekdanjih komunističnih režimih. Če so sodelovali v represivnih organih teh totalitarističnih režimov, bi se morali odreči evropskim položajem. Kakor je pojasnil Janez Janša, resolucija izhaja iz dejstva, da je bil fašizem (nacizem), prav tako totalitarističen režim, v Evropi že obsojen, enako pa je treba sprejeti zgodovinsko stališče do komunizma in se pokloniti njegovim žrtvam, kar doslej na žalost še ni bilo storjeno. Ena najdaljših resolucij na kongresu Evropske ljudske stranke poziva EU, naj zagotovi »popolno razkritje resnice o kršitvah človekovih pravic v predolgem času totalitarističnih režimov«. Evropskemu parlamentu predlaga vzpostavitev neodvisnega sodišča za zbiranje in oceno pričevanj o teh kršitvah. Takšno obvestilo je prišlo iz Bruslja. Zakaj prav zdaj? Odgovor je na dlani. Zato, ker bodo maja v Evropsko unijo sprejete države, v katerih so desetletja dolgo vladali komunistični režimi. Med temi je tudi Slovenija, ki je bila 45 let v sklopu SFRJ del totalitarističnega režima. Morda bo kdo iz »stare garde« rekel, da je bila Slovenija boljša od drugih zveznih republik in pokrajin. Tisti, ki smo živeli v tej državi vseskozi od konca druge svetovne vojne, vemo, da ni bila prav nič boljša, temveč slabša. V Sloveniji je bilo po koncu vojne in podpisu premirja pomorjenih največ ljudi. Točno število pomorjenih iz razumljivih razlogov ni znano. Nalogodajalci, prvi med njimi brez vsakega dvoma Josip Broz-Tito, pa tudi eksekutorji so to skrbno prikrivali in poskušajo prikrivati še danes. Pa ne zato, ker bi se tega sramovali. Nekdanji rablji, čeprav so mnogi umrli, imajo odlično obrambo predvsem v vseh goljufivih zgodovinarjih, ki resnico, ki jo brez dvoma poznajo, še naprej z vsemi sredstvi prikrivajo. Dovolj je, če sledimo sejам državnega zbora. Tam lahko vidimo duhovne potomce nekdanjih rabljev v LDS, združeni listi in tudi DeSUS. Ne le seja 2. februarja, na kateri smo lahko videli histerične reakcije vladne koalicije, ki je teptala vse demokratične attribute brez kančka sramu, kaj sramu, brez kančka oklevanja, tudi seja DZ 22. januarja, na kateri so med drugim razpravljali o odlikovanjih samostojne Slovenije, je pokazala močvaro in pokvarjeno miselnost

številnih poslancev vladne večine. V tej debati je bil prvi poslanec LDS Rudi Moge. Predlagal je odpravo najvišjega slovenskega odlikovanja, češ da je od slovenske osamosvojitve poteklo že več kot deset let. Seveda, v desetletnem predsednikovanju Milana Kučana je bilo podeljenih toliko odlikovanj, da vladna koalicija meni, da ni več »primernih« Slovencev, ki bi še zaslužili najvišje odlikovanje. Sicer ta predlog ni bil sprejet, vendar je že sam poskus dokaz sprevržene miselnosti določenih poslancev. Potemtakem ta vladna koalicija ne zaupa sedanjemu predsedniku države Janezu Drnovšku, ki je bil dolga leta predsednik LDS. Pravno državo bi vladna večina najraje poteptala in spreminjala pravila po svojih potrebah. Ne le nenavadno, temveč kar smešno je, kadar o pravni državi govori poslanec ZL Miran Potrč, ki je bil v svinčenih letih visok funkcionar nepravne države, totalitarističnega režima od Beograda do Ljubljane. Če bi bila leta 1991 izpeljana nujna lustracija, nekdanji funkcionarji nekdanjega režima ne bi smeli kandidirati. Tako je storil predsednik Čehoslovaške Vaclav Havel in nikomur v Evropi ni prišlo niti na misel, da bi temu ugovarjal in mu molil pod nos človekove pravice, ki, kot kaže, obstajajo samo takrat, kadar jih zahtevajo cekajevci in njihovi podrepaniki. Vsi tisti, lahko govorimo o stotisočih, ki so bili pomorjeni med vojno in po vojni, niso nikoli nič slišali o človekovih pravicah. Še danes jim ista miselna garnitura po tolikih desetletjih ne prizna temeljne človekove pravice, to je pravice do groba. Koliko časa jih bomo še prosili? Zato izjava »katoliškega misleca in filozofa« Vinka Ošlaka na okrogli mizi na nacionalni televiziji, da je knjiga Dušana Lajovca s seznamom udba.net »kulturni zločin«, dokazuje le to, da je omenjeni »katoliški mislec« svetlobna leta daleč od resničnosti. To je seznam Ozne, Udbe in SDV, tistih torej, ki so zalezovali sodržavljanke pa tudi tujce in dajali o njih lažne in abotne izjave. Na koncu še vprašanje notranjemu ministru Radu Bohincu: Koliko odločb izbrisanim ste kot NEVROČLJIVIH dobili nazaj?

FEBRUAR, 2004

KDO SO PREJEMNIKI MILIJONSKIH HONORARJEV?

O tem se ne sprašujeta le nebodijutreda tednika Demokracija in Mag, temveč 16. februarja tudi časnik Dnevnik, ko obširno piše o večmilijonskih honorarjih naše vlade. Komu se izplačujejo in zakaj? Če prebereš članek in si ogledaš tabelo izplačanih honorarjev, moraš, pa če si še tako lahkoveren, ugotoviti, da so na nekaterih ministrstvih vključno z resornim ministrom zaposleni mnogi nesposobneži, ki niso kos svoji službi! To jim je pravzaprav le neke vrste sinekura – dobra plača za malo dela. Zato morajo najemati »strokovnjake«, da jim pripravijo razne projekte, ki so seveda mastno plačani, minister pa jih predstavi kot svoj izdelek. Največkrat pa so ti

»strokovnjaki« kar funkcionarji istega ministrstva. Za primer poglejmo ministrstvo za šolstvo, znanost in šport, kjer je za več kot 50 milijonov tolarjev izplačanih honorarjev. Komu in za kakšne projekte? Vsak izplačani honorar bi moral biti točno opisan. Znano je, da večina naročenih projektov ostane v predalih, vendar so bogati honorarji avtorjem izplačani. Vsi ti »honorarci« pa so v pričakovanju še kakšnega »mastnega zaslužka« zvesti svojim gospodarjem. V televizijskem Tedniku pa smo 19. februarja slišali neprijetno zgodbo Osnovne šole Bežigrad, kjer se neka učiteljica obnaša kot paznica v Stalinovih zaporih. Kljub pisnim pritožbam staršev, naslovljenim na ministra za šolstvo Slavka Gabra in na varuha človekovih pravic Matjaža Hanžka, od njiju ni glasu. Zakaj ne? Zakaj bi se funkcionarja, ki prejemata visoke plače, ukvarjala z »malenkostmi«? Kdo štiti učiteljico in ravnatelja in zakaj? ODMEVI, 20. februarja; soočila sta se Janez Janša, predsednik SDS, in Gregor Golobič, predsednik sveta LDS. Pogovor je obravnaval najnovejši Tošev Politbarometer, v katerem je bilo prikazano upadanje priljubljenosti LDS in rast priljubljenosti opozicijske SDS. Predsednik SDS Janez Janša je menil, da je prikaz stanja verjetno napihnjeno v cilju takojšnje mobilizacije volivcev in simpatizerjev LDS. Podpora vladi upada, ker ljudje vidijo, da slednja bolj skrbi za tujce kot za svoje državljane. Gregor Golobič meni, da nestrpna politika SDS mobilizira »nestrpneže«! Potemtakem ima Gregor Golobič vse državljane Slovenije, ki ne odobravajo politike sedanje vlade, za nestrpneže. Glede razrešitve dosedanjega predsednika uprave Telekoma je Gregor Golobič takoj začel z očitki, da je bilo imenovanje Marjana Podobnika leta 2000 na to mesto politično kadrovanje, kar je potrdil tudi Janez Janša. Očitno pa je Golobič pozabil na politično kadrovanje Marjana Podobnika na mesto podpredsednika Drnovškove vlade, čeprav ta funkcija ni bila nikjer predvidena. To izsiljeno funkcijo je Marjan Podobnik opravljal mnogo dlje kot tisto na vrhu Telekoma v času Bajukove vlade! Na tem mestu je ostal tudi še kar nekaj časa v Drnovškovi vladi! Pogojevalec, da ne rečemo izsiljevalec, pa je bila SLS. V petkovem in nedeljskem soočenju je bil Gregor Golobič tisti, ki je vseskozi izkazoval skrajno nestrpnost, in ne Janez Janša. Postavljeno je bilo tudi vprašanje, kako se kadrujejo člani nadzornih svetov, ki v taki sestavi, kot so, opravijo »ukazano umazano« delo. Česar ne naredijo nadzorni sveti, nadaljujejo provladni mediji. V sobotnem Delu v Temi dneva, Tretja pot, Veso Stojanov na koncu članka napiše: »Morda pa so nastopile idealne razmere za nekoga tretjega, politično bolj spretnega, ki bi s svojim ponovnim vstopom na politično prizorišče poskrbel za drugačno delitev političnih kart.« Kdo neki je ta »odrešenik«? Pa ja ne »bivši«?

Še kratka omemba TV Tarče, 24. februarja, kjer je bil govor o korupciji. No, po tej oddaji si je korupcija globoko oddahnila. Nič si ji ne bo zgodilo!

MAREC, 2004

V IMENU LJUDSTVA!

Pod tem naslovom je bila 4. maja 2004 ob 20. uri na TVS1 oddaja, med katero je šest duhovnikov, nekdanjih obsojencev, z mirnim glasom pripovedovalo zgodbo njihovega povojnega življenja. Zmogli so celo humor, s katerim so vsem, ki so jih hoteli razumeti, pokazali vso brezumnost in krutost tedanjega dogajanja; bili so aretirani in obsojeni brez kakršnegakoli dokaza o 'zločinih', kateri so jim bili očitani. Pa so morda imeli še 'srečo', da so bili obsojeni, saj bi lahko - tako kot mnogi - izginili brez vsake sledi.

Vsi, ki smo vse to doživljali, bi morali biti pričevalci takratnih dogodkov. Ustvarjala jih je povojna komunistična oblast, ki je, tako kot je bila naučena iz Moskve, v vsakem človeku, ki ni bil res 'njihov', videla sovražnika ljudstva, čeravno je prav to ljudstvo ona sama najbolj trpinčila in zatirala. Komunistični oblastniki so ljudem vcepili strah in jim tako preprečevali ustvariti si lastno prepričanje, kar je temeljna pravica vsakega posameznika. Kakor zločin sledi za seboj, tako jo pusti tudi strah! Kakor so v preteklosti njihovi marksistični učitelji zatirali drugače misleče, enako danes 'vladna večina' s svoje pozicije moči in s preglasovanjem zavrne vsako razpravo in dokaze o klientelizmu, korupciji, divjem bogatenju - vse to na rovaš večine slovenskih državljanov.

Kdor je sledil dvodnevni razpravi 6. in 7. maja v Državnem zboru, se je lahko prepričal, da je vladna večina prišla v parlament dogovorjena in odločena, da ne bo sprejela prav nobenega argumenta oziroma dokaza opozicije. Njihovi partijski učitelji so se včasih vsaj pretvarjali in poslušali kakšnega 'čudaka', ki se ni popolnoma strinjal z njihovimi 'smernicami'! Danes vladna večina omejuje parlamentarno opozicijo s podlimi oblikami nagajanja. Ena takih je omejevanje časa za predstavitev dokumentov in razpravo ter nenehno prekinjanje govornika. Predsedujoča Irma Pavlinič Krebs si je celo dovolila, da je poslancu SDS Jožetu Jerovšku, ki je bil protestiral zaradi zapoznelega vladnega 'dokumenta', zabrusila, da jo veseli, ker s svojim protestom skrajšuje že itak omejeni čas razprav, dodeljen Slovenski demokratični stranki. V pravem parlamentu bi po taki 'uradni' izjavi odfrčala!!! Ko je Jelko Kacin (LDS) s svojim 'nastopaštvom' in ponavljajočo se teatralno tirado omenjal parlamentarno integriteto, ki pomeni tudi poštenost, bi to moral zahtevati predvsem od poslancev vladne večine in od samega sebe! V opazni in verjetno načrtovani odsotnosti Boruta Pahorja, predsednika DZ, je bilo dvodnevno vodenje izrednih sej katastrofalno in zaradi tega je popolnoma razumljiva obstrukcija opozicije. Kaj sploh v takem zverinjaku lahko še stori opozicija? Početje pozicijskih poslancev z Brankom Kelemino (SDS), predsednikom parlamentarne komisije, ki preučuje nepravilnosti v elektrogospodarstvu, se lahko primerja samo še s Stalinovimi in Titovimi procesi, kjer je bil vsakdo že vnaprej obsojen!

Celo v Klubu na Pop TV 9. maja so bili sodelujoči - čeprav vsi simpatizerji LDS in ZLSD - mnenja, da sta korupcija in klientelizem močno navzoča v Sloveniji. Tudi njihovo mnenje - kot mnenje večine Slovencev in opozicije - je, da tožilstvo namerno zavlačuje vse, kar ni v interesu vladne večine. Bodo afere (Rdeči križ, banka SIB, Orion, Zbiljski gaj, hranilnice in posojilnice, grozoviti napad na Mira Petka itd.) kdaj pošteno obravnavane in kaznovane? Dvomim, kajti če sodstvo izpušča morilce, zakaj ne bi še korupcionašev in klientelistov, varovancev vladne elite! Velik del krivde za takšno stanje v Sloveniji pa nosijo tudi kristjani, vsaj tisti 'aktivni'. Zakaj če bi izpolnjevali svojo dolžnost državljana in kristjana, ne bi bojkotirali volitev in bi razumno volili, bi bilo vzpostavljeno pravo ravnotežje med pozicijo in opozicijo!

MAJ, 2004

ELDEESOV GETO

Prvi mož LDS in premier Anton Rop ni razočaral provladnih medijev. Še preden je 24. junija 2004 v popoldanskih urah poslal v parlament razrešnico za zunanjega ministra Dimitrija Rupla, so dobro obveščeni mediji o tem že pisali v svojih prvih jutranjih izdajah. Prav take so bile tudi televizijske »vestičke«. Geto je prostor, kjer se poskuša manjšina ali pa v tem primeru opozicija osamiti od druge družbe. To so očitne kršitve temeljnih pravic svobodnih državljanov. Poskus prepovedi svobodnega gibanja in svobodne besede. Sicer se to dogaja že zelo dolgo, lahko rečemo že ves čas eldeesove vladavine. Ošabna aroganca, ki je že kar smešna, saj ne zbira okrog sebe le poslušnih ministrov, kar je razumljivo, temveč kar »sluge pokorne«! Ne samo že zelo dolgo usklajena in intenzivna kritika zunanjega ministra, prav tako že vnaprej dogovorjeno glasovanje na sejah parlamenta je dokaz, da ta vladna koalicija ne kani prisluhnuti nikomur, ki ni njihov. So mar res tako prepričani v svojo nezmotljivost, da ne poslušajo nikogar? Kot da se je vse znanje zgrnilo v Eldeesu in ZL. To je vračanje v čase totalitarizma, ko so zapirali ljudi, ki so si upali drugače misliti in govoriti, ko so vohunili za njimi in ko so zasekali tisk, ki ni pisal po njihovih pravilih. To navezi LDS-ZL uspeva zato, ker imajo v vseh medijih svoje »hlapce«, ki poročajo tako, kot jim je naročeno. Zato imamo poročevalce, kot je Matej Šurc iz ZDA, in televizijske komentatorje, kot je Uroš Lipušček. Kdor jih posluša, je informacijsko osiromašen. Pridružimo jim lahko kolumniste Miha Kovača, Vlada Miheljaka, Mileta Šetinca, upok. Mitja Meršola, Darka Štrajna, Borisa Ježa, Meto Dragolič in dobimo nonet brez političnega posluha oz. uglasen samo na eno melodijo. Premier A. Rop je na sprejem v Vatikan odpeljal Aleksandra Lucuja, v London pa Mitja Meršola, dva »objektivna«

razlagalca svetovne politike. Pa da ne bo zamere, večina televizijcev je na isti »astenični« ravni, a k sreči je tam nekaj izjem. Zato kljub številčnosti na Zboru za republiko navzočih poročevalcev 23. junija 2004 ni bilo pričakovati objektivnih poročil. Kolumne so napisali tisti, ki jih tam ni bilo. Vseeno je, kaj se je tam govorilo in razpravljalo, že vnaprej je bilo obsojeno. Večina snemalcev je čakala samo prihod Dimitrija Rupla, to je bila senzacija dneva. Po njegovem prihodu pa so odšli in v svoje redakcije odnesli naročene posnetke, poročali pa tisto, kar so dojeli, tega pa je bore malo. Že samo dejstvo, kako se je odzvala večina medijev, je dokaz, da so v Sloveniji potrebne politične spremembe oz. uravnoveženost na vseh ravneh. Odstraniti in kaznovati vse, ki so na račun prebivalstva obogateli, ki so osiromašili naše narodno bogastvo, ki nekaznovano kršijo zakone, in tiste, ki zase in za somišljenike izkoriščajo temeljni, najvišji državni zakon, to je ustavo. Sodelovati pa s tistimi, ki jim je za blagor domovine, pa naj bodo z desne, leve ali sredine. Tako se je na zboru tudi govorilo, vendar je bilo hote preslišano. Dimitrij Rupel v funkciji zunanjega ministra ni prvič presenetil. Spomnimo se, da je še kot Demosov zunanji minister večkrat ubiral svoja pota. Razlika je v tem, da ga takratna »konservativna« vlada ni razrešila, liberalna, ki bi po temeljni definiciji liberalizma, ki le delno priznava absolutno oblast Države, morala varovati in spoštovati avtonomnost posameznika, pa ga je nemudoma odslovila. V svojih medijih pa je sprožila gonjo ne le proti Ruplu, temveč še bolj proti Zboru za republiko. Kje je torej slovenski liberalizem, ki bi moral biti strpen do drugače mislečih? Kdo je potemtakem nestrpen?

JULIJ, 2004

RETROSPEKTIVA DEJSTEV

Ciril Žebot: »Neminljiva Slovenija – Stalin s Hitlerjem, Hitler v Rusijo: od PIF do OF!« Boris Kidrič – članki in razprave 1933–1943: »Druga vojna evropskih velesil za novo razdelitev sveta in za vlado nad Evropo ter kolonijami je privedla do prvega preobrata, do zloma francoskega imperializma. S porazom francoskega imperializma je znatno oslabil tudi njegov mentor in relativni izkoriščevalec angleški imperializem. Os Berlin-Rim je vstala kot gospodar zahodnoevropskega položaja. Medtem ko je zahodni imperializem PRİČEL vojno ...« (popolna laž, Francija in Velika Britanija sta 3. septembra 1939 napovedali vojno Hitlerjevi Nemčiji zaradi napada na Poljsko) Kidrič: »Leta 1918 je bil sklenjen brestlitovski mir. Omogočil je obstoj prve zmagovite socialistične revolucije na svetu. Po 21 letih pa je zgodovina znova postavila SZ pred dejstvo imperialistične vojne. Če se je 1918 soc. revolucija ohranila s teritorialnimi odstopki, sta 1939 in 1940, na samem začetku

imperialistične vojne Sovjetska zveza in njen RED povečala svoj obseg in svoj vpliv.« SIC! (Tu je mišljen napad SZ in Nemčije na Poljsko leta 1939 in sovjetska okupacija baltskih držav, kar seveda Boris Kidrič odobrava.) Kidrič: »Orientacija slov. naroda na zahodni imperializem se je v danem položaju izkazala kot škodljiva, nasprotno pa se je želja po prijateljstvu z Vzhodom izkazala kot koristna.« Nekaj gesel slov. osvobodilnega boja: »SZ je vodilna sila in glavna opora v osvobodilnem boju slov. naroda. Osvoboditev slov. naroda je mogoča samo na ruševinah imperializma. In še: trudili se bomo ravnati po Stalinovem izreku, da so komunisti kakor junak starogrškega bajeslovja Antej!« Konec Kidričevih citatov. Prvo deklaracijo z naslovom Vsem Slovencem so izdali štirje slovenski politiki, ministra dr. Miha Krek in Franc Snój, urednik Slovenca dr. Alojzij Kuhar in ravnatelj Zadružne zveze Franc Gabrovšek že 20. aprila 1941, vsi člani takratne SLS v emigraciji. Ta prva deklaracija je v času vojne zahtevala Zedinjeno Slovenijo in njeno svobodo! Centralni komite KPS pa je dal 27. aprila 1941 pobudo za ustanovitev Protiimperialistične fronte slovenskega naroda. Na ustanovnem sestanku so bili še predstavnik krščanskih soc. Tone Fajfar, predst. dem. krila Sokola Jože Rus ter kulturniki Josip Vidmar, Ferdo Kozak in Franc Šturm. Protiimperialistično fronto PIF so po napadu Hitlerjeve Nemčije na SZ 22. 6. 1941 preimenovali v Osvobodilno fronto (OF). Že pred tem je maja 1941 izšla prva številka Slovenskega poročevalca, ki je imela v naslovu dodatek: glasilo PIF slovenskega naroda. Vsi navedeni podatki so zbrani v tretji izdaji Inštituta za zgodovino delav. gibanja Narodnoosvobodilna vojna na Slovenskem 1941–1945 iz leta 1978. V publikaciji Vladimírja Dedijerja Novi priloži biografije Josipa Broza Tita je med drugim sledeče: »Edvard Kardelj Titu 17. januar 1943: Jako je verovatno, da će doći do engleske intervencije na Balkanu. Istina, naši dosadašnji uspesi su tako obimni, da ih engleski imperialisti neće moći da obišu, a da ne došu u sukob sa ZSSR, a kamoli da pokušavaju u samom početku nasilnom likvidacijom naših snaga. Ne treba zaboraviti, da je bila OF u sadašnjem sastavu stvorena odmah posle kraha Jugoslavije i onda se zvala Antiimperialistična fronta.« Podpis Bevc alias E. Kardelj. Iz knjige Razdvojeni narod dr. Tamare Griesser-Pečar je treba natančno prebrati str. 359 in 360, kjer so opisana pogajanja med nemško vojsko in Titovimi partizani. Odlomek teh pogovorov: »Naprej so se 26. marca 1943 pogajali v Zagrebu. Pogovarjala sta se general Edmund Glaise von Horstenau in Vlatko Velebit, Titov emisar. Predlog je bil, da naj Nemci ne napadajo zahodne Bosne (tam se je skrival Tito). Za protiuslugo je Tito pripravljen skupaj z Nemci napasti Anglo-Američane, če bi se ti izkrcali v Dalmaciji.« Mar ni to eden od razlogov, da Slovenci nismo bili povabljeni v Normandijo? Če drži, da je v nedeljo, 3. oktobra 2004, na volitvah zmagala pamet Slovencev, potem M. Kučana spet ni bilo zraven!

OKTOBER, 2004

NE METLA, CIKLON!

Oddaja POP-TV Trenja, 24. februarja, je spet pokazala, da je v deželi slovenski mnogo gnilega. Seveda je dvanajstletna vladavina LDS/ZLSD to ne le vedela, temveč tudi podpirala. V tej oddaji smo slišali predvsem zgodbo o astronomskih zaslužkih in odpravninah nekaterih menedžerjev, ki tako nagrajenim »strokovnjakom« zagotavljajo predvsem nedotakljivost. So se Drago Kos, Boštjan Penko, Klaudijo Stroligo, ki naj bi nadzorovali vsa koruptivna dejanja, že kdaj lotili katerega teh mogočnejšev? Ne, dokler jih je pokrivala eldeesovska »pokrovka« že ne. Pri vseh razkritih skrajnih anomalijah igra veliko vlogo Kučanov Forum 21. Njegov član in »najboljši sosed« Zoran Janković se je v tej oddaji Slovincem rogal v brk, jemal in segal drugim v besedo – kot pravi tajkun. Vprašanje, ki se postavlja, je, do kdaj bo Slovenija še trpela dva predsednika države. Ve se, kdo so tisti, ki so v prejšnji sestavi državnega zbora Kučanu izglasovali privilegije, ki slovenske državljane stanejo preveč, Kučanu pa omogočajo, da še vedno aktivno posega v državne posle. Normalno bi bilo, da Kučanu to plačujejo omenjeni poslanci in njegovi prijatelji iz Foruma 21, ki jim ohranja nedotakljivost! Zakaj bi to plačevali vsi državljani Slovenije? Ti izsiljeni privilegiji na državni ravni naj se odpravijo prvemu »bivšemu« predsedniku in ne odobrijo nobenemu naslednjemu. Ker se tako radi sklicujejo na Evropo, naj povedo, v kateri evropski državi nekdanji predsedniki uživajo posebne privilegije. Tudi za Kučana mora veljati načelo, da je bil tisto, kar je naredil za državo Slovenijo, dolžan storiti, saj je dolga leta še v Jugoslaviji in potem v osamosvojeni Sloveniji zasedal najvišje politične funkcije. Za to delo je prejemal bogato plačilo in vse privilegije. Dovolj je tega, in ker njegovi somišljeniki tako radi uporabljajo besedo »nehigienično«, kadar govorijo o drugih, jo moramo uporabiti tudi zanj. V Trenjih smo veliko slišali o nadzornih svetih, v katerih sedijo ljudje, ki isto funkcijo opravljajo v več nadzornih svetih ali pa so celo menedžerji. Mar to ni najvišja oblika korupcije? Tristo dvajset milijonov odpravnine trem »upravnikom« Pivovarne Union je kriminal, in če tožilci v tej in številnih drugih zadevah ne najdejo dovolj podlage za obtožbe, naj odstopijo. Agencija, ki se imenuje Slovenska akreditacija, pa je višek vsega, kar človek lahko sliši. Akreditacija pomeni pooblastilo oz. imenovanje diplomatov. Kaj ta agencija, kjer imajo direktor in najbližji sodelavci astronomske dohodke, akreditira oz. koga? Je to le drugo ime za lobiranje? Sedanja vlada mora izpeljati načrtovani program, pa čeprav bo deležna kot že doslej močnih nasprotovanj. Da jih bo premagala, ne bo dovolj le metla, temveč ciklon. Večina državljanov te države jo bo podprla v upanju, da bo tudi Slovenija postala bolj normalna civilizirana država. Pa še nekaj besed o pamfletu Drage Ahačič v Sobotni prilogi Dela, 26. 2. 2005, v katerem napihuje pomembnost imenovanja menda prve slovenske vlade pred 60 leti v Ajdovščini, ki da je edina podlaga slovenske samostojnosti.

SIC. Premierja Janeza Janšo in vlado obtožuje sektaštva, ker ne namerava zganjati zahtevanega pompa za takratno vlado, ki je začela in ukazala množične poboje. Odlomek medvojne izjave Drage Ahačič: »VOS je prišla na tako DOBER glas, da se tisti, ki ga je 'vzela na muho', ne more rešiti. Zato bežijo, zato se jih je polastila panika. Še celo ljubljanski škof se je zaprl in ne upa ven. Vosa se torej vsi bojijo kot hudiča, prav to pa daje poleg Narodne zaščite in partizanov OF-u značaj resnične oblasti.« Ni kaj, sprevržena afežejevska logika takrat in za zmeraj!

MAREC, 2005

AD HOC KRITIKA!

Kritika zavoljo kritike, prirejene prav za ta primer. Gotovo je sedanja koalicijska vlada pričakovala desant »amonitov«, vedno pripravljenih na napad. Če ne gre drugače, pa v slogu revolucionarnih gesel, kot je »nabrusimo kose«. Vsega, kar se bo znašlo na prangerju, ni mogoče opisati v kratkem stolpcu, že vnaprej pa se ve, da bo opozicija našla vse, kar si bo zaželela, saj krti še vedno rijejo. Sicer pa je vlada že ves čas izpostavljena kritikam, kjer so kot običajno med prvimi najbolje obveščeni časniki in časnikarji, ki kar nenadoma vedo in razumejo vse. Opozicija ima pravico do kritike, vendar mora biti podprta s strokovnostjo in z dokazi. Do sedaj so bili glavne tarče premier Janez Janša in ministri za finance Andrej Bajuk, za družino in socialo Janez Drobnič, za zunanje zadeve Dimitrij Rupel, za šolstvo Milan Zver in seveda za državno upravo Gregor Virant, drugi pridejo še na vrsto. Minister za šolstvo Milan Zver je poleg drugega obtožen tudi za nekakšen kulturni boj, ker upravičeno zahteva, da se zgodovina končno ovrednoti pošteno in ne partikularistično kot doslej, ko so jo pisali in učili le režimski zgodovinarji, ki s tem še kar nadaljujejo. To so znani Janko Pleterski, zamejski Jože Pirjevec, Božo Repe, Peter Vodopivec in še bi jih lahko naštel. Sicer pa – kaj lahko pričakujemo od »zgodovinarja«, ki je to postal, potem ko je nehal biti učenc poklicne šole? To pa je lahko dosegel le s prešolanjem v marksističnem centru Centralnega komiteja ZKS. Danes imamo že toliko res dobrih zgodovinarjev in zgodovinskih knjig, podprtih z dokazi, da ne sme biti prav nobene ovire za to, da se spremenijo tudi šolski učbeniki in se mladi generaciji omogoči prikaz resnice. »Zgodovinske« knjige režimskih zgodovinarjev vse od revolucionarnega prevzema oblasti pred 60 leti pa naj gredo v arhive, da bo vedno vsakomur omogočena presoja in primerjava. Saj imamo tudi primerjalno književnost, ki preučuje literaturo v mednarodnih okvirjih, in tam lahko najdemo edinstvena zgodovinska dela zgodovinarjev, ki niso poznali samocenzure. Šolskega ministra Zvera obtožujejo »segregacije« (Metka Mencin & Co.) zaradi brez dvoma zelo težke rešitve dolgotrajnih

problemov šoloobveznih romskih otrok. Dejstvo je, da otrokom Romov, ki običajno v domačem okolju ne dobijo nobene učne vzpodbude, manjka temeljnega znanja matematike, slovenščine in še nekaterih učnih predmetov, zato težko sledijo predpisanemu učnemu programu. Poseben, dodatni pouk romskih otrok bo torej koristil predvsem slednjim. Mar niso v šolah vedno ločevali boljših učencev od slabših? Zakaj ti problemi niso bili rešeni v času Gabrovega ministrovanja? Zato, ker si niso upali dregniti v osir. Poskus prav posebne »segregacije« odličnjaka, ki se je zgodil pred 25 leti v osnovni šoli v Šiški, bom opisala prihodnjič. V Veliki Britaniji so pretekli teden temnopolti državljani sprožili zahtevek, ki ga bodo vložili v parlament, naj se odobrijo posebni razredi samo za temnopolte, ker v istem razredu z belopoltimi ne morejo enakovredno razviti svojih sposobnosti. Nedvomno bo zanimivo slediti tej razpravi. Pa še nekaj besed o še vedno vročih fojbah. Pred seboj imam izvirno fotografijo kolone vojnih in civilnih italijanskih ujetnikov in delni seznam 159 imen deportiranih neznanu kam. Poleg imen so rojstni podatki ljudi, ki so bili in se nikoli niso vrnili. Morda bi na to lahko kaj odgovoril Janez Stanovnik, ki je v Zagrebu v oddaji Latinica zatrjeval, da je bil »takrat« na Primorskem, kar bi moralo biti dokaz, da je vse teklo po »zakonu«. Ampak čigavem?

MAREC, 2005

NAŠ TOTO!

Kdo starejših obiskovalcev kinodvoran se ne spominja italijanskega komika, ki je sočasno s francoskim Fernandlom duhovito zabaval gledalce. Morda pa ga forumska mladina združene liste in »levi« Primorci z obeh strani državne meje ne poznajo in so na Sabotinu namesto O napisali I. Oddaja POP TV Trenja je 17. marca 2005 na temo simbolov pokazala globoko luknjo v znanju temeljne slovenske in svetovne zgodovine. Znana skrajno leva miselnost dela primorskih Slovencev je posledica prav take usmerjenosti zgodovinarjev, kot je Jože Pirjevec, ki še vedno nekritično obožujejo Tita in njegovo politiko. To ni le privrženost, to je obsedenost, ki jo prenašajo na mlajši rod tu in onstran meje. Zamejski posmehljivi Slovenec David Peterin je seveda s pomočjo mladih forumovcev ZLSD obnovil že nekajkrat odstranjen in za samostojno Slovenijo ne le sramoten, temveč sramotilen napis. Zanimivo, da se pri mladih levičarjih kronično pojavlja isti skupek bolezenskih znakov kot pri njihovih učiteljih. Jože Pirjevec je nastopal skrajno nestrpno in Titovo neuvrščenost prikazoval kot vrhunec svetovne politike, čeprav zdrava logika pove, da so bili neuvrščeni uvrščeni v »neuvrščenost«! Menda niti Vatikan ni imel nič proti, da bi Tito dobil Nobelovo nagrado za mir. SIC. Nasprotna stran na čelu z Ivom Hvalico in zgodovinarjem Jožetom Dežmanom je

bila odlična in prepričljiva, toda prepričati zabetonirane jugonostalgike je Sizifovo delo. To je vnovični poskus vnesti ideološko zmedo, kot je rekel V. Blažič. Krivda režimskih zgodovinarjev je, da zeva ogromna prazna luknja v resničnem poznavanju zgodovinskih dejstev, ki so danes podprti z neovrgljivimi dokazi v nasprotju s tistim, kar so ljudem desetletja posredovali kot edino resnico. Njihova odgovornost ni le preteklost, je tudi sedanjost, in če ne bo učnih sprememb, tudi prihodnost. Eden sobotnih pohodnikov na Sabotin je trdil, da je Tito slovenski simbol. To lahko reče le popoln nevednež ali zlonamernež. Slovenskih simbolov je kar nekaj, eden najbolj aktualnih je Planica, ki je ponesla glas o naši domovini v svet že daljnega leta 1934, ko so skakalci prvič poleteli v prelepem, naravnem amfiteatru pod Poncami. Mar niso simbol slovenstva naše prelepe gore, mar ni naš simbol Jakob Aljaž, dovški župnik, ki je odkupil vrh Triglava in postavil stolp, ki skupaj z goro simbolizira našo domovino? Mar ni slovenski simbol Karantanija, ki je od 7. do 11. stoletja združevala vse Slovence? Kaj pa škof Anton Martin Slomšek, slovenski narodni preroditelj, ki je lavantinsko škofijo prenesel iz ponemčenega Št. Andraža v Maribor? In slovenski general Rudolf Maister, ki je 1918 prevzel oblast v Mariboru? Navedli bi lahko še razne znanstvenike, pesnike, pisatelje, ki so zaznamovali naše slovenstvo. Tito je simbol revolucionarja, diktatorja, človeka, utrjenega v komunističnem zločinu, ki je brez kančka omahovanja ukazal pomor več desetisoč Slovencev, tudi Primorcev, in stotisoče Jugoslovanov. Tisti, ki v Titu gledajo simbol slovenstva, so fašističnega diktatorja Mussolinija zamenjali za komunističnega diktatorja Tita. Ministrstvo za okolje naj takoj zavaruje goriški hrib Sabotin. »Zgodovinarja« Boža Repeta, ki svetuje Milanu Zveru, naj se odloči, ali bo minister za šolstvo ali partijski ideolog na ministrskem stolčku, sprašujemo, ali bo on sam le profesor ali pa še kar naprej ideolog komunizma na profesorskem stolčku.

MAREC, 2005

NAPREDNJAŠTVO IN NAZADNJAŠTVO

Kdo je naprednjak in kdo nazadnjak, je vprašanje, ki si ga lahko razlagamo poljubno. Splošno mnenje je, da so »levi« progresisti, »desni« pa konservativci oz. reakcionarji. To staro delitev, ki se vleče že stoletja, bi morali že davno prevetriti. Ob smrti Karola Wojtyły, papeža Janeza Pavla II., se je ta klasifikacija, čeprav nekako zadržano, vseskozi pojavljala, predvsem seveda v »naprednih« levih krogih. Zanje je bil Janez Pavel II. konservativec, čeprav je nagovarjal ves svet ne glede na njegovo družbeno pripadnost. Verjetno pa je »leve konservativce« motilo prav to, da je bil, ko se je obračal na množice, posebno na mlade, ki so ga prišli poslušat in pozdravit, sproščen, naraven in

uspešen. Da so ga imeli ljudje res radi, so dokazali milijoni romarjev, predvsem mladih, ki so se prišli od njega poslovit v večno mesto. Zahvaljujoč odlični organizaciji in odsotnosti zamaskiranih »MIROVNIKOV« je vse potekalo tako, kot se spodobi ob slovesu od človeka, kakršen je bil Karol Wojtyła. Njegovi kritiki, bodisi domači ali tuji, kot je iztrošeni nekdanji mednarodni vodja izgrednikov Cohn-Bendit, ki ga celo dolži za smrt umrlih za aidsom, ne bodo mogli uničiti tega, kar je storil ne le za propad komunizma, temveč za občutek vrednosti tudi s strani Združenih narodov najbolj odrinjenih in pozabljenih. Ni jih pozival k revoluciji, le govoril jim je: »Ne bojte se, na ves glas povejte, kaj vas teži, ker imate pravico do sreče.« Zaradi vsega, kar se je dogajalo te dni po svetu, bi skoraj pozabili na naše domače »cvetke«. Ena takih je izjava Alje Brglez, direktorice in raziskovalke na Inštitutu za civilizacijo in kulturo (uf, uf), v poslovnem dnevniku 31. marca o tem, kdo bi lahko bil direktor RTVS: »To bi lahko bili n. pr. Janez Drnovšek, Milan Kučan, celo Janez Kocijančič, saj nihče od njih ni funkcionar nobene politične stranke niti poslanec.« Tu se sicer njen bistruc konča, ki – če nič drugega – dokazuje skrajno omalovaževanje slovenske pameti. Potem so tu še Romi, ki so bili vsa leta liberalnoleve vladavine povsem zanemarjeni, če odmislimo denarno pomoč, ki so je bili deležni bolj kot revne slovenske (civilne) družine. To je bilo podtaknjeno gnilo jajce novi vladi, a ga ta že uspešno rešuje. Potem so seveda tu še novinarji pod vodstvom DNS oz. Grege Repovža pa Mance Košir, ta boleha za »medijsko podhranjenostjo«, ki so se ekspresno mobilizirali ob predlogu novega zakona o javnih medijih s sklicevanjem na nekakšno civilno družbo. Kako so se ti medijci krohotali ob svojem »štrajku« na dan zadnjih parlamentarnih volitev! Pa jim niti ta stavka ni kaj prida pomagala. Ne zavedajo se, da z njimi manipulira še vsa stara garda pod vodstvom »vseznalca« s FDV Milosavljeviča. Ko jih svet kritizira zaradi samocenzure, molčijo, ko se nekdo iz Evrope postavi v njihov bran, pa to prikazujejo kot glavni argument. Še nekaj besed o intervjuju na nacionalki 10. aprila med Ladom Ambrožičem in predsednikom ZZB Janezom Stanovnikom, strnemo jih lahko v dva stavka: farsa, zgodovinsko godljasto skrupovalo. Skupek laži, ki so nesmrtna duša komunizma, in povestic prosto po Stanovniku in Ambrožiču, za nameček pa še jokanje za uzurpiranimi privilegiji!

APRIL, 2005

NEODVISNI MEDIJI

V klubu »neodvisnih medijev« je gneča. Vsi bi bili radi njegovi člani, in ker kriteriji niso zahtevni, se tam gnetejo in ihtavo dokazujejo, kdo je bolj neodvisen. Neodvisen od koga? Od prejšnje ali sedanje oblasti? Za neodvisnost medijev so potrebni neodvisni novinarji, pogumni in verodostojni, ki se ne ustrašijo

iti do konca ne glede na to, kdo je na oblasti. Takih pa pri nas, razen častnih izjem, ni. Najbolj kritično pa je, da se tega ne zavedajo ne mediji ne novinarji, ki o sebi govorijo, kot da so bogovi z Olimpa. Sem spadajo vse televizijske mreže, njihova »omizja« in vse dnevno časopisje. Zaradi skrajne ogroženosti svoje »neodvisnosti« je DNS pohitelo in vlado šlo tožiti generalnemu sekretarju Mednarodne zveze novinarjev (IFJ) Aidenu Whitu, ki je seveda po »objektivni« tožbi DNS zelo zaskrbljen. Pa še vedno velja: da se resnica prav spozna, je treba slišati oba zvona. Čeprav je ministrstvo za kulturo v predlog novega zakona o javni RTV vneslo nekaj sprememb, DNS in sindikat novinarjev nista zadovoljna. Oni hočejo status quo in pika. Tako so se naučili in le tako znajo delati. Kam pa z drugačnimi mnenji gledalcev RTV? Mar kar v koš? Zelo dobro in obširno mnenje je v Delu 14. aprila objavil publicist Viktor Blažič. Številni gledalci se strinjajo z njegovo utemeljeno razlago, da »slabih strani RTVS, zaradi katerih daje vtis, da je najslabše urejevani medij v tej veji, niti ni treba obširneje dokazovati, ker so te vsiljivo očitne«. Dokaz, kako zelo enostransko je usmerjena ta »naša« RTV, je do nedavnega večinoma ponavljajoča se izbira enih in istih povabljenih »strokovnjakov«. Še večji, že kar histeričen preplah pa je sprožil predlog novele zakona o vojnih invalidih, ki bo zaradi nekaterih astronomskih prejemkov prizadel le »vrhuško borcev za domovino«. Predsednik ZZB Janez Stanovnik je rekel, da jim to pripada po zakonu, tega pa so napisali sami in stara komunistična garda, ki je tako za vse večne čase zavarovala sebe in svoje »najboljše sinove«. Več kot 60 let prejemajo vse mogoče dodatke in uživajo privilegije prav na vseh področjih, začevši s takojšnjim prisvajanjem (kraje) lastnine »izdajalcev«, potem pa še vsega, kar se jim je zahotelo. Vprašanje ni le njihovo sodelovanje pri povojnih pomorih in pobojih, še pred tem so v partizanih po ukazu velikega ideologa Edvarda Kardelja odstranjevali nezaželene, n. pr. duhovnike in take, ki so si upali razmišljati. Za tako delo so imeli skrbno prikrit, pa kljub temu znan 13. bataljon. Tam so izginili mnogi in nihče si ni upal vprašati, kje so. Mar je prav, da za to prejemajo denarne nagrade? Francosko odporniško gibanje, ki ga je prek svojih odposlancev vodil general Charles de Gaulle, ne pozna privilegiranih pokojnin, posebnih dodatkov, invalidi so uvrščeni v kategorijo vojnih invalidov. Prav zaslužni pa imajo še odlikovanja, ki pa niso NIKOLI denarno nagrajena. Charles de Gaulle je po odhodu s političnega prizorišča leta 1969 odklonil kakršen koli privilegij, obdržal je samo svojo vojaško pokojnino. To so pravi domoljubi. Prav je, da se po več kot pol stoletja ustvari vsaj približna enakost med borci in invalidi, pa naj bodo to komunistični ali domobranski. Ko toliko govorijo predvsem o svojem boju proti nacizmu, sem v dilemi, ali je bil Hitler sploh nacist, saj so ga prav komunisti po ukazu brkača iz Kremlja dolga leta vneto zagovarjali. Vsa povojna leta pa so pooblaščenim »vrhunski zgodovinarji« alias krošnjariji zgodovino maličili, kar delajo še kar naprej.

APRIL, 2005

SPOMENIKI REVOLUCIONARJEM!

Sredi glavnega mesta samostojne Slovenije Ljubljane stojijo skoraj drug poleg drugega trije spomeniki v čast revoluciji in slovenskim revolucionarjem. Na širokem podstavku blizu vladne palače stoji spomenik Borisu Kidriču, revolucionarju, ki je bil v imenu boljševizma in po nalogu Kominterne pripravljen storiti VSE. In to je brez kakršnega koli zadržka tudi storil. Pa ne le ob koncu vojne, ko mu je bilo zaupano finalno dejanje, to je »čiščenje«, kakor ga je imenoval drugi veliki ideolog komunizma Edvard Kardelj, temveč je to delal skozi vse svoje revolucionarno življenje in izživljanje. Leta 1936, ko je bil zaprt na Dunaju, kjer je živel v ilegali, ga je na prošnjo njegovega očeta prof. Franceta Kidriča rešil prof. Lambert Ehrlich s posredovanjem pristojnega avstrijskega policijskega uradnika, Ehrlichovega sošolca iz dijaških let. V zahvalo so vosovci Ehricha 6 let pozneje ustreliti na Streliški ulici v Ljubljani. Svoje življenje je Kidrič pravzaprav posvetil uničenju enega dela slovenskega naroda, tistega, ki ni sprejel teze o »osvobajajočem« komunizmu. Vojna je komunistom povsod po Evropi in tudi v Sloveniji prišla kot naročena, brez nje ne bi NIKOLI prišli na oblast. Ljudje, ki so se zagrizeno, brezkompromisno predali ne le komunizmu, temveč tudi boljševizmu, so prepovedali vsako najmanjšo misel o drugačnem svetovnem nazoru. Večina je šla kot backi za svojimi voditelji. To so bili poleg drugih (preveč jih je, da bi imenovali vse) Edvard Kardelj, Boris Kidrič, Tone Tomšič, Vida Tomšič, Lidija Šentjunc, Kraigherji, Aleš Bebler, Zdenka Kidrič, Mitja Ribičič in seveda Ivan Maček-Matija. Brez dvoma dovolj in preveč za malo Slovenijo. Malo stran od Kidriča je spomenik Edvarda Kardelja, ki mu »čiščenje«, zaupano takratnemu predsedniku ajdovske vlade B. Kidriču, ni bilo dovolj hitro in je zato 25. junija 1945 Kidriču poslal depešo, v kateri ga priganja k hitrejšemu ukrepanju. Takrat, 25. junija 1945, je že veliko vrnjenih slovenskih domobrancev in svojcev ležalo v roških brezni, opuščeni rudniških jaških in vsepovsod po Sloveniji. Za likom E. Kardelja je upodobljena brezoblična četa verjetnih izvajalcev njegovih zločinskih ukazov. Lahko pa bi bile to tudi pomorjene žrtve velikih dirigentov genocida, Tita in Kardelja. V času volilnega mandata 1994–1998, ko sem bila svetnica SDS v mestnem svetu Ljubljane, sem dala pisno pobudo, da se ta dva spomenika odstranita in prestavita pred Muzej revolucije (sodobne zgodovine), kamor pač sodita. Name se je v mestnem svetu sprožil plaz obtoževanj, pri čemer je bila najglasnejša združena lista v osebi Metke Tekavčič, ki je natolcevala, da sem predlagala, da se spomenika razbijeta. Koliko pa je bilo anonimnih groženj, sploh nisem štela. No, spomenika stojita še danes, verjetno izvrševalcem, zagovornikom in potomcem boljševikov predstavljata potrditev, da so ravnali prav. Pred leti so Kardelja polili z rdečo barvo, simbolom tako komunizma kot krvavega maščevanja, kar je bil končni cilj revolucije. Do kdaj ju bomo še gledali v

središču Ljubljane? Malo naprej je spomenik REVOLUCIJE, upodobljen s pištolo in podpisom v čast zmagovite revolucije. Nekdanji Trg revolucije se je čez noč brez nasprotovanja preimenoval v Trg republike. Toda spomenik je še vedno tam in čeprav so borci poskušali spremeniti napis na njem in prevarati revolucijo, jim to ne uspeva. Naj mar napišejo »Spomenik novejše zgodovine«, v posmeh mimoidočim? Kdo bo rešil to zagato? Naj vprašajo najmodrejšega izmed vseh še živečih Slovencev Milana Kučana. Če hvali Mitjo Ribičiča, bo našel tudi hvalo REVOLUCIJI, ki mu je že vseskozi zvezda vodnica.

JUNIJ, 2005

VLADAVINA PRAVA!

Dr. Ljubo Bavcon, znani in priznani dolgoletni izvedenec domačega in mednarodnega prava, v Dnevniku 15. junija 2005 odgovarja na, kakor on meni, žaljive obdolžitve akademika Tineta Hribarja. Televizijsko omizje, na katero se sklicuje dr. Ljubo Bavcon in v katerem je poleg drugih sodeloval tudi dr. Tine Hribar, sem si v celoti ogledala. Navzoči so obravnavali za nekatere še vedno zelo težko sprejemljivo resnico o povojnih pomorih in pobojih. Najbolj nenavadno oz. groteskno je, da se Bavcon v svojem pismu sklicuje na človekove pravice do enakopravnosti odgovora na izrečene žaljive obdolžitve, ko vendar ve, da bo vsak njegov odgovor objavljen. V odgovoru navaja, da je leta 1989 Svet za varstvo človekovih pravic napisal in podpisal javno in objavljeno izjavo sveta, ki se med drugim glasi: »Naša javnost je bila že večkrat obveščena o USMRTITVI več tisoč pripadnikov domobrancev in drugih vojaških enot, ki so jih po koncu vojne zavezniške oblasti kot VOJNE UJETNIKE izročile Jugoslaviji. Razen splošnih domnev in individualnih pričevanj posameznih preživelih ali siceršnjih prič teh dogodkov v maju 1945 javnost nima natančnejših podatkov ...« Po navedbah dr. Bavcona je takrat omenjeni svet pri SZDL Slovenije predlagal skupščini Slovenije, naj pri Raziskovalni skupnosti Slovenije naroči raziskavo o teh dogodkih. Pa se seveda ni nič zgodilo. Po tej prvi izjavi sveta je le-ta objavil še več podobnih pozivov, in sicer v letih 1990, 1991 in 1992, več kot to pa svet ni mogel narediti. Kot piše dr. Bavcon, so njihovi pozivi takratni vladi in oblastem ostali brez odziva. Zapiše še: »Znano je, kdo je bil tedaj podpredsednik vlade.« Imena ne navede, bili pa so trije, in sicer Matija Malešič, Andrej Ocvirk in Leo Šešerko. V nadaljevanju svojega pisma, s katerim dokazuje, da je svet želel pojasniti glede povojnih pobojev, napiše: »Gre za vladavino prava, ustavnost in zakonitost, ki so zagotovila za PRAVNO varnost ljudi, ne pa za zanikanje moralne nevednosti zunaj sodnega obračuna z vrnjenimi domobranci, čeprav so bili pripadniki oborožene kolaboracije s stoletnimi

sovražniki slovenskega naroda in z avtorji ter izvajalci holokavsta.« Brez dvoma slovenski domobranci niso imeli prav nič skupnega z izvajanjem holokavsta, zaradi komunističnega terorja, ki so ga nad Slovenci z vsakodnevnimi likvidacijami izvajali komunistični voditelji, izšolani in izurjeni v Sovjetski zvezi, so bili prisiljeni braniti se. Vsak človek je dolžan braniti svojo družino, sebe, svoje imetje oz. svoj narod, ki so ga slovenski komunistični voditelji sistematično, brez možnosti obrambe morili. Pritisnjeni ob zid so v takih okoliščinah bili prisiljeni sprejeti orožje okupatorja, ki ni bil nič bolj morilski kot domači komunisti. Še leta 1990 Svet za varstvo človekovih pravic pod vodstvom dr. Ljuba Bavcona povojni pomor Slovencev in pripadnikov drugih narodov imenuje USMRTITVE, čeprav je prav on tisti, ki ve, da se usmrtitev izvrši samo po izrečeni sodbi, pri čemer MORA imeti obtoženec pravico zagovora in obrambe. Menim, da knjiga njegovega prijatelja Miloša Mikeln Veliki voz, napisana na temo povojnih pomorov, pove vse. Tine Hribar in Ljubo Bavcon naj se torej pogovorita, in to pred javnostjo, kdo je in kdaj oviral razkritje pol stoletja prikrivanih zločinov komunističnih voditeljev nad Slovenci.

JULIJ, 2005

TOFOVO KLOVNOVSTVO

Da je Tone Fornezzi-Tof dolgoletni zaščiteni klovn, ve vsak Slovenec. Zaradi tega si tudi dovoli mnogo več kot drugi novinarji, saj je menda tudi neke vrste novinar. Pravzaprav pa je le navaden klamfač, in ker je na pravi liniji, mora njegove neokusne »štose« prenašati vsa Slovenija. To, kar si je dovolil pretekle dni pred NLB, ni le šala, je lahko tudi zelo nevarna zadeva. Danes, ko vsepovsod po svetu nastavljajo bombe in eksploziv, je to, kar je naredil, ne le norčevanje iz policije in sedanje oblasti, temveč meji na kriminal. Bosta policija in tožilstvo ukrepali? Lahko se zgodi, da se bo našel še kakšen večji norec in podstavil pravo razstrelivo. Otroci, posebno fantje, ki tako radi brcajo, bodo upravičeno mislili, da je to spet kakšen Tofov štos, in bo kdo brcnil v »škatlo«. Ni potrebne preveč fantazije, da si predstavljamo, kakšne bi bile posledice. Vsak dan vidimo vsepovsod razmesarjena trupla in težko ranjene, med katerimi bodo mnogi ostali invalidi za vedno. Po drugem, sicer spodletelem napadu v Londonu, je policija ustrelila fanta, Brazilca, ki se ni ustavil na njen poziv. Izkazalo se je, da ni imel nič opraviti z napadi, bil je samo mimoidoči in povrh vsega še tujec. Britanska vlada in policija sta se opravičili, dejstvo pa ostane, da je umrl nedolžen človek. Pri tem pa ne smemo pozabiti, da so prav tako vse žrtve terorističnih napadov nedolžne, razen samomorilskih organizatorjev seveda, ki to naredijo prostovoljno z glavnim namenom destabilizirati demokracijo. Al Kaida

je začela teroristično vojno 11. septembra 2001 z napadom na Svetovni trgovinski center v New Yorku. Od takrat dalje pa brez prestanka – le toliko je presledka, kolikor potrebujejo časa za organiziranje novih napadov. Teroristi demokracijam nastavljajo past, razglašajoč, da se maščujejo za vojno v Iraku. Vsi številni morilski napadi teroristov pa dokazujejo, da napadajo pač tam, kjer mislijo, da bo več žrtev, to pa so tudi islamske države. Noben napad ni opravičljiv. Pisati in govoriti, da so cilji napadov ZDA, Britanija, Španija, je pritrđiti teroristom, njihovim ciljem in propagandi. Ta terorizem je globalen, tarče niso samo nekatere države, temveč skupnost določenih držav. Namen teroristov je oslabiliti in uničiti demokratične vrednote, kulturo svobode in strpnosti, ki jih uveljavlja vplivna skupnost teh držav. Nekateri poročevalci, tudi slovenski, posebno tisti, ki jih voditelji informativnih TV-oddaj predstavijo kot »strokovnjake«, pogosto opravičujejo dejanja teroristov. Tako se je zgodilo tudi ob londonskem napadu, ko je bil v studio povabljen Aleš Gaube, ki je z že znano razlago poskušal opravičevati teroriste. V enakem duhu je tudi njegov članek v Dnevniku, 25. julija. Vsaka država, ki uveljavlja demokracijo, ne glede na to, ali je ali ni vpletena v Iraku, je potencialna tarča teroristov. London ni bil izbran zato, ker je prestolnica Velike Britanije, temveč zato, ker je bil tam zbor G 8, ki je najrevnejšim odpisal dolgove. Samo to dejstvo pa bi lahko zmanjšalo »doktrino« teroristov, katere glavni cilj je sejati strah in uničenje vsega, kar se ne podreja njihovim morilskim pohodom. Islam jim je samo dobrodošel izgovor, saj prav tako kot druge vere, prepoveduje umor in samomor. Bo svetovna civilizacija prepustila teren teroristom?

AVGUST, 2005

OBTOŽUJEM!

Pred 107 leti je francoski pisatelj Émile Zola napisal članek Obtožujem v obrambo po krivem obsojenemu francoskemu oficirju Alfredu Dreyfusu. Ta javni protest, ki so se mu pridružili še mnogi, je bil odločilen za Dreyfusovo pomilostitev in vrnitev s Hudičevih otokov. Po vrnitvi v Francijo so mu bila vrnjena oficirska odličja. Več kot 50 let pozneje so podobno usodo v komunistični Sloveniji doživeli mnogi, ki pa niso bili nikoli ne pomiloščeni ne rehabilitirani. Komisija, ki bolj varuje nekdanje povzročitelje množičnih povojnih pomorov kot žrtve, se prav zavzeto upira primernim znamenjem povsod razkritih grobov pomorjenih. Kratek opis trpljenja človeka, ki sem ga spoznala po naključju. Mladega, zavednega fanta so leta 1944 odpeljali v Dachau. Mladost in zdravje sta mu omogočila preživetje in po osvoboditvi taborišča se je vrnil v svoj Maribor navdušen, pripravljen pomagati pri obnovi domovine. Bil je zaposlen v neki gospodarski ustanovi, kjer je bil

»kapo« Viktor Avbelj. Znančeva družba so bili mariborski gledališčniki. Na sindikalne počitnice so odhajali skupaj z ženami. Ko so se ob večerih sprehajali po otoku, so razpravljali o mnogočem. Moj znanec je med drugim rekel: »Pravzaprav vera oz. Cerkev zahteva manj od vernika in mu daje več, saj mu, če izpolnjuje deset božjih zapovedi, obljublja nebesa. Partija pa od ljudi zahteva popolno podreditev, prekrške pa najstrožje kaznuje.« Večina se je strinjala z njegovim razmišljanjem. Po vrnitvi v Maribor pa so se okrog njega začele plesti čudne stvari. Viktor Avbelj ga je poslal nekam na konec Prekmurja, kjer naj bi »uredil« nepopoln volilni seznam. Poslali so ga v smrt, kajti tam, kamor so ga napotili, je bila samo obmejna stražnica, in če ga ne bi domačin opozoril, bi ga pod pretvezo, da je hotel pobegniti, ustrelili. Nekaj dni po neizvršeni »nalogi« so ga aretirali in obtožili, da je v Dachau deloval kot gestapovski sodelavec. Poklicali so nekaj prič, ki so bile z njim v taborišču, in te naj bi bile potrdile obtožbe, ker jim je pomagal, da so svojcem v nemščini napisali tistih nekaj dovoljenih besed, na primer: Ich bin gut itd. Menda je s temi besedami hvalil gestapo in bil zato njihov sodelavec. Ker ni hotel »priznati«, da je bil gestapovski sodelavec, so ga obsodili na dolgo zaporno kazen. Zanj in še tisoče, ki so doživljali enako usodo, ni bilo Zolaja, ni bilo nikogar, da bi se uprl ljudem, ki so dolga leta v imenu komunizma pošiljali ljudi v taborišča, hujša od nacističnih, ali pa kar v smrt. Mnogi smo še žive priče teh zločinov. Danes pa, ko je končno vložena obtožnica proti enemu glavnih protagonistov slovenskega holokavsta in Golega otoka, tak vik in krik. Kaj je pravzaprav narobe z ovadbo Mitje Ribičiča? Poleg dejstva, da je njegov sin ustavni sodnik, nemara tudi to, da je ovadba sploh prišla v javnost, in strah pred odkritjem še drugih krvnikov? Kdo so njihovi zagovorniki? Tisti, ki si danes na vse kriplje prizadevajo proti sprejetju zakona o RTVS; prikazujejo ga kot nekaj nazadnjaškega, ne da bi ga, kot to naredijo v demokratični družbi, pošteno analizirali pred slovensko javnostjo. Ko gledam abotne karikature Franca Jurija, čigar stalna subjekta sta bodisi J. Janša bodisi Cerkev, zavidam španskemu mestu Pamploni, kjer le enkrat na leto spustijo bike na ulice! Vsi, ki nočemo biti »pamplonski ali Sedmakovi biki«, bomo 25. septembra glasovali za ZAKON O RTVS!

SEPTEMBER, 2005

OD-POSLANCI!

Trije emisarji, nekdanji kulturni minister Jožef Školč, »permanentna kulturnica« Majda Širca, poslanca LDS, in Majda Potrata, nekdanja profesorica, poslanka SD, so se kot pooblaščenca delegacija nasprotnikov novega zakona o RTVS obrnili na predsednika državnega zbora Franceta Cukjatija s povsem nejasnimi in nesprejemljivimi zahtevami. Zakaj nesprejemljivimi? Zato, ker

referendumska kampanja že poteka. Od predsednika DZ so zahtevali, da Evropsko unijo zaprosi za mnenje o inkriminiranem zakonu, kar je Društvo novinarjev Slovenije storilo že pred meseci. Cukjatijev odgovor je bil povsem skladen s slovenskimi zakoni. Pa tudi odgovor pristojnih pri EU je bil jasen, namreč, da se v času volilne kampanje nihče od »zunaj« ne sme vmešavati v notranje zadeve neke države članice EU, kar Slovenija je. Predsednik odbora za medije pri Svetu Evrope Karel Jakubowicz je odgovoril, da bi sicer lahko pri odboru Sveta Evrope izvedli analizo zakona, vendar to ne bi bilo uradno mnenje. Aidan White, generalni sekretar mednarodne zveze novinarjev je, potem ko je na »obupne klice« predsednika DNS Grege Repovža priletel v Slovenijo, odgovoril takole: Novi zakon o RTVS je DOBER EVROPSKI ZAKON! Ni pa DOBER za narode brez demokratične tradicije in politične kulture. SIC! Novi zakon o RTVS torej ni dober za Slovenijo. S to svojo – kdor jo hoče pravilno razumeti – žaljivo izjavo je postavil ogledalo SAMO prosilcem njegovega morebitnega posredovanja. to je DNS, LDS, SD. To pomeni, da po pogovoru z njimi Slovenije ne ocenjuje kot države demokratične tradicije in politične kulture. Mar se veliki namišljeni kulturniki z vso plejado samozvanih intelektualcev in podpisnikov peticij ne čutijo osramočene in ponižane ob izjavi Aidana Whitea, saj se je pogovarjal samo z njimi? Mar ni Aidan White s takimi poraznimi vtisi po krivici poslal vso Slovenijo in ne le Društva novinarjev Slovenije & Co v zadnje »čakalne« vrste demokracije in politične kulture? Po čigavi zaslugi? Po zaslugi namišljenih, domišljavih, nenazornih »naprednjakov«! Scenarij je enak kot pred leti, v času Drnovškove vlade, španski kompromis, ki sta nam ga podtaknila takratni slovenski veleposlanik v Španiji in sedanji karikaturist Franco Juri in takratni zunanji minister Zoran Thaler. Vedno neki avantgardisti, ki baje Sloveniji želijo samo najboljše, pa bi jo najraje stlačili nazaj v Jugoslavijo, kjer jim nihče ni gledal pod prste. Pri vsem poosamosvojitvenem dogajanju ne smemo prezreti, da tandem bratov Juri pri vseh številnih sporih posebno s Hrvaško nikoli ni deloval v korist Slovenije, temveč vedno dvoumno. Bolj ju je in ju še vedno vleče bodisi na hrvaško, bodisi na italijansko stran. Zakaj? Sta ali nista italijanska manjšinca, in če sta, zakaj se ne deklarirata kot taka? Imela bi še več maneverskega prostora. Zakaj v svoji nesebični skrbi za slovenski narod ne zahtevata od EU spoštovanja manjšinskih zakonov za Slovence, ki živijo v Avstriji in Italiji? V številna podtikanja, ki jih je deležna slovenska vlada, spada tudi Dnevnikova »Fotografija ne laže« Mitje Cjuhe 5. septembra. kjer prikazuje ministra Milana Zvera z nekim certifikatom, baje pa manjka samo še tisti, ki bi dokazal, da je Rome spravil v geto. To je zlonamerna laž, saj je Rome prav sedanji šolski minister spravil od tam, kjer so vedno bili tudi v času eldeesove vladavine! Dokažimo A. Whiteu, da imajo vsaj nekateri Slovenci politično kulturo, in glasujmo za novi zakon o RTVS.

SEPTEMBER, 2005

ŠKOTI IN GORENJCI

V prvem tednu oktobra je Slovenija gostila Škote, ki so prišli podpret svoje nogometaše. Škotski obiskovalci se niso zadrževali le v Celju, kjer je bila 12. oktobra nogometna tekma med njihovim in slovenskim moštvom. Razpršili so se po Sloveniji in večina slovenskih državljanov je tokrat videla in spoznavala Škote od blizu in jih, vsaj po izjavah, spremljala s simpatijami. Sproščeni, nasmejani, dobre volje, resda podprti z vrčki piva, so mimoidoče pozdravljali, in kdor ni bil slovensko zadrt, jim je pozdrave tudi vračal. Ko so pred začetkom tekme zaigrali najprej škotsko in nato slovensko himno, je objektiven gledalec zlahka videl razliko med enim in drugim moštvom. Škoti so, tako moštvo kot njihovi navijači, himno navdušeno zapeli. Kaj pa naši nogometaši? Ne le da niso peli, ker je pač ne znajo, temveč so se držali mrko, prezirljivo, žaljivo (izjema je bil en sam igralec). Odločila sem se navijati za Škote, ki so naše »žogobrce« na moje veselje premagali s 3:0. Nobeno športno tekmovanje – ne tisto z žogami, ne hokej, smučanje ali skoki – ne more biti uspešno, če tekmovalci niso miselno zreli, nimajo samozavesti, predvsem pa blagodejne sproščenosti. In prav tega primanjkuje našemu športu. Za to je edini krivec okostenela vrhuška športnih funkcionarjev, ki bi se že zdavnaj morali umakniti. Katastrofalen primer je Planica, kjer se gnetejo abotni nesramni izkoriščevalci. Do kdaj bodo še zaradi lastne koristi uničevali naš šport? Edini odgovor je – dokler jim bomo to dovolili. No, pa še vprašanje, zakaj drugi prebivalci Slovenije nas, Gorenjce, imenujejo Škoti. Tako »zmerjanje« se je pojavilo šele po drugi svetovni vojni. To je bila kot običajno pogruntavščina ljudi, ki so za Škote samo slišali, ničesar pa o njih vedeli. Menim, da jih je vodila predvsem zavist, kajti nobenega dvoma ni in dokazljivo je, da je bila Gorenjska tako v Avstro-Ogrski kot v predaprilski Jugoslaviji in še dolgo potem najbolj razvita slovenska pokrajina, dokler je ni načrtno uničevala Kardeljeva politika. Napisala bom samo dva vica na račun Škotov in Gorenjcev. Oče Škot, ki živi visoko v škotskih hribih, pošlje svojega odraščajočega sina v dolino po tobak. Za to mu da večjo vsoto denarja. Sin se šele po dvajsetih letih vrne v svoj kraj, denar je porabil za ladijski prevoz v Avstralijo. Očeta najde pred hišo in prve očetove besede, ko zagleda sina, so: »Kje imaš tobak?« Pa še gorenjskega. Gorenjski kmet povabi za svoj god prijatelje na svoj dom. Preden se razidejo, jim reče: pa pridite vsi hkrati! Zakaj? Zato, da bo pes samo enkrat zalajal! Še dosti vicev je na račun enih in drugih, vsi so zabavni, in če izzovejo smeh, je to zdravo in dobrodošlo. Gorenjci jim teh vicev ne zamerimo, saj razumemo nevoščljivost. Vsa Slovenija je lepa, najlepše gorske skupine v vseh Alpah in Karavankah pa ima prav Gorenjska in tega ne bo nihče mogel spremeniti. Ko bi le Slovenci postali tako duševno sproščeni, kot so Škoti. Po kongresu LDS pa se tej želji ne piše najbolje. Tako odhajajoči, vidno užaljeni predsednik Anton Rop kot novoizvoljeni evforični Jelko Kacin sta v svojih nagovorih

zmogla samo frontalni napad na vladno koalicijo in seveda Janeza Janšo. Kacin si je dovolil celo reči, da se jih mora koalicija odslej bati, in požel je aplavz. Liberalnodemokratska stranka je tako daleč od prave doktrine liberalizma, da jo na čelu z novim predsednikom nikoli ne bo dosegla, ker pravega liberalizma ne poznajo. In to je za Slovenijo dobro, ker se bodo dinozavri pomendrali med seboj! Ta čas je 1:0 za vladno koalicijo!

OKTOBER, 2005

HRIBARJEVINA!

Hribarjevih tedenskih »gag« ne gledam in ne poslušam. Sicer pa je vsiljivo navzoč povsod, tako na televiziji kot na radiu. Izjemoma sem gledala oddajo Hribar v soboto zvečer, 4. februarja, na prvem programu RTVS. Zanimalo me je srečanje predsednika Slovenije dr. Janeza Drnovška z gagom. Običajna scena, običajni obiskovalci, običajno ploskanje in predvsem običajna samohvala avtorja Hribarja. Znano je, da se teme v Hri-baru ponavljajo, da so tarče vedno eni in isti, tako nekako kot pri karikaturistu Franku Juriju. To so Janez Janša, ministri sedanje vlade in zadnje čase predsednik države Janez Drnovšek, ki je ušel z vajeti Kacinovih liberalcev in novopečenih Socialnih demokratov. Predsednik Janez Drnovšek se je sicer usmeril v svetovna dogajanja in daje vtis, da poskuša rešiti tisto, kar ne uspeva svetovnim organizacijam. Zato je okrog sebe zbral nekaj posebnežev, vendar za tako zahtevne naloge popolnoma neusposobljenih ljudi. Morda se je on sam otresel primeža svoje nekdanje stranke, nekateri njegovi svetovalci pa zagotovo ne. Pa se vrnimo nazaj k sobotni oddaji Hri-bar. Vprašanja, ki jih je Drnovšku postavljala Saša Hribar, so bila predvsem neduhovita in neizvirna. Predsednik Drnovšek se je kar dobro znašel in na neumna vprašanja pametno odgovarjal. Med drugim je Hribarja vprašal, ali se vedno pogovarja z računalnikom oz. njegovimi maskotami, ki odgovarjajo tako, kot jim to nameni avtor. Seveda je Hribar predsedniku postavil tudi standardno vprašanje o 4 vojaških inštruktorjih, ki bodo odšli v Irak. No, Drnovšek mu je tudi na to primerno odgovoril, kakor tudi na abotni prikaz zapornika v živalski kletki in vprašanje, ali bo tudi njega pomilostil. Vendar menim, da pomilostitev Danila Kovačiča, kateremu so dokazali gospodarski kriminal in je bil na podlagi obtožnice pravnomočno obsojen, ni pametna, za Slovenijo pa je škodljiva poteza predsednika države. Kateri njegovih svetovalcev mu je predlagal to pomilostitev? Menda njegov »višji« svetnik Maks Lavrinc. Že sama izbira Maksa Lavrinca za svetovalca ne more biti v korist ne njemu in ne naši državi. Če drugega ne, je s to pomilostitvijo Drnovšek potrdil, da se spleča izigravati pravosodje, kar je Danilo Kovačič uspešno počel že vse od svoje obsodbe, in da so tajkuni v Sloveniji tako kot v preteklosti zaščiteni

»rasa«. Poleg tega je Drnovšek pomilostil še trikrat obsojenega razpečevalca mamil. Mar mu je bilo to podtaknjeno, saj predsednik trdi, da o tem nič ne ve? Najvišjo stopnjo strokovnosti je v oddaji Trenja 2. februarja dokazala nekdanja generalna državna tožilka Zdenka Cerar, ko je branila Drnovška s trditvijo, da funkcija in pomilostitveni akt predsednika države nista politična. Sicer pa take in podobne »strokovne« trditve lahko vsak dan slišimo v DZ s strani »odlično« podkovanih pravnikov in pravnih, kot je eldeesovka Darja Lavtižar-Bebler, ki še dodatno poneumljajo slovensko javnost, ne zavedajoč se, da je to edino njihov fiasko, saj iz najvišjega zakonodajnega foruma javno po branjevsko prodajajo svoje neznanje!

FEBRUAR, 2006

MIROVNIKI

Mirovniki oz. pacifisti so mi bili vedno sumljivi. Koliko je med njimi res pravih nasprotnikov vsakega nasilja, ne le vojne? Tisti, ki jih poznamo v našem okolju, se vedno udeležujejo prav nič pacifističnih »globalnih« napadov na svoje največje sovražnike, globaliste. Tam, običajno zamaskirani, razbijajo vse, kar je na dosegu njihovih »mirovniških« gorjač. In vsa zbrana združba sedanjih nasprotnikov vojaške parade jim tega nikoli ne očita, nasprotno, še hvali jih. Amnesty International, leta 1961 v Londonu ustanovljena mednarodna organizacija za podporo političnim zapornikom, vendar s poudarkom, da le tistim, ki niso uporabili sile in niso zagovorniki uporabe sile, ne sme zagovarjati teroristov, ki ubijajo nedolžne ljudi, ne razbijačev, ki uničujejo tujo imovino, ker spadajo v kategorijo teroristov! Slednja strogo loči mirovništvo od terorizma, ki ima nešteto oblik. Kaj pa nova mirovniška dejavnost predsednika Slovenije Janeza Drnovška? Slovensko vojsko bi takoj poslal v Darfur v nekakšno mirovno misijo, ki zaradi pasivnosti OZN sploh ne deluje. Nasprotuje pa paradi Slovenske vojske, ki naj bi bila ob 15. obletnici naše osamosvojitve in ustanovitve PRVE samostojne slovenske države. Brez dvoma mu bodo pritrdili vsi tisti eldeesovci in združenolistniki, ki se pred 15 leti niso udeležili slavnostne razglasitve samostojnosti in proslave na Trgu republike. Mnogi med njimi še danes žalujejo za Titovo Jugoslavijo. Če ne bo šlo drugače, bodo vse skupaj »zavili« v mirovniški paket ali pa sprožili še eno ustavno presojo. Njihov zelo pogosto uporabljeni in že prav smešni »ugovor vesti« jim ne dovoli gledati zaničevane Slovenske vojske, dolga leta pa so mirno gledali množične pokole na Hrvaškem (Vukovar) ter Bosni in Hercegovini in zagovarjali povojne poboje v Sloveniji. Prireditve na Gazimestanu, kjer sta bila od Slovencev najvidnejša ploskača Janez Drnovšek in Janez Stanovnik, sicer ni bila vojaška parada, bila pa je velikosrbska vojaška groznja predvsem Sloveniji, Hrvaški in Bosni.

Svoje grožnje je jugovojska uresničila povsod, razen v Sloveniji, ki se je znala tudi vojaško upreti takrat drugi najmočnejši armadi v Evropi. Smo pozabili, kdo so bili glavni inteligentni izvajalci tega enkratnega dejanja? Seveda so se proti paradi poleg standardnih »mirovnikov« oglasili »ugledni« intelektualci, medijski strokovnjaki, profesorji, pravzaprav »civilna družba«, kakor sami sebe uzurpatorsko imenujejo. Na čelu le-teh, kot se spodobi, so varuh »svojih« pravic M. Hanžek, Manca Košir, Spomenka Hribar, Drago Kos, v katerih pravičnost in miroljubnost prav nič ne verjamem. Ali kdaj pomislijo, da bi, če ne bi bilo slovenske osamosvojitve, njihovi zlati sinčki službovali v jugovojski? Soočenje v Odmevih 27. februarja med dr. Ljubico Jelušič in dr. Alešem Debeljakom o paradi Slovenske vojske lahko označimo z razmerjem 1:10 za Jelušičevo. Ne pozabimo, da so vse te prešteviline »nevladne« organizacije prisesane na državni proračun, v breme vseh državljanov torej. Vsi ti »civilni vzdrževanci« so nevarnejši od ptičje gripe!

MAREC, 2006

ELDEESOV KRATKI SPOMIN

Delo, 2. junija 2006: »LDS bo ministra Bručana sodila na podlagi njegovih dejanj.« Sodnikov bo veliko, kot se spodobi za »domnevni« nakup 36 passatov, pa še pozornost se usmeri drugam. Glavna sodnika bosta predsednik relikta LDS Jelko Kacin in nekdanji minister za zdravje Dušan Keber, ki delujeta kot tandem. Kacin samo še ponavlja Kebrove floskule in obratno! Joj, te operacijske mize, kako dolgo se že vlečejo. Tednika Demokracija in MAG 10. in 11. septembra 2003 v dveh člankih – Botri operacijskih miz in Afera v Kliničnem centru – zelo natančno opisujeta projekt nabave operacijskih miz. Kdo so bili glavni igralci? Veliki prijatelj nekdanjega ministra za zdravje Dušana Kebra Božo Dimnik, njegova žena Tanja Frantar in njen sedanji mož Zabret. Takrat so bile mize naročene za očesno kliniko. Vse je bilo izvedeno brez javnega razpisa. Kot se spodobi za tako združbo, vse zapleteno, vse storjeno »pod mizo«, seveda ob mižanju sicer »nevednega« predsednika sveta KC Mirka Bandlja. Menda je veliki dobrotnik Slovenije Božo Dimnik lobiral za Kebrovo imenovanje na ministrski položaj. V Magu in Demokraciji lahko preberemo natančno kronologijo nabave operacijskih miz. Tudi dnevno časopisje je o tem veliko pisalo. Sedanji »donatorji« in nasprotniki so razen Dimnika isti, zato je minister za zdravje Andrej Bručan ravnal pravilno, da ni nasedel »donaciji«, ki to nikoli ne bi bila. Ne takratni premier in predsednik LDS Tone Rop ne sedanji predsednik te stranke J. Kacin protagonistom operacije (vsi eldeesovci) nista gledala pod prste. Danes bi oba za vse, kar se jima dogaja, lahko rekla s Proustom: iskanje izgubljenega časa. Zanima me tudi (pa verjetno ne le mene), kje bo obtičala

kazenska ovadba zoper Jurija Kolenca, dekana Fakultete za pomorstvo in promet Univerze v Ljubljani, in dr. Marka Pavliho, podpredsednika državnega zbora, vložena pri Okrožnem državnem tožilstvu v Ljubljani 24. aprila 2006. Bo dejstvo, da je Marko Pavliha podpredsednik državnega zbora in da ima zelo močne podpornike in zagovornike. ovira za pošten postopek preverjanja suma kaznivih dejanj? Kaj pa ovadba zoper majorja Ozne Mitjo Ribičiča-Cirila? Kolikor poznamo današnje sodstvo, se bo vse nekje ustavilo in »zastaralo« kot že nešteto drugih ovadb, pa na sodišču nihče ne bo zaradi tega odletel. Z botri, s ponarejenimi dokumenti in spretnimi odvetniki bodo oproščeni in smejali se nam bodo v brk. V Dnevnikovi Zeleni piki 3. t. m. pa se je raztrobila filozofinja Spomenka Hribar. Njena tarča je kot vedno premier Janez Janša, ki se, kakor trobi Hribarjeva, pod geslom umika države iz podjetij polašča večine podjetij. Kdor prenese njeno filozofiranje, naj prebere članek, v katerem ošvrkne tudi predsednika države, ker se ne odziva, kot bi hotela ona! Nismo pozabili, kako sta vrla Keber in Hribarjeva tedaj, ko so v parlamentu zaradi zarote v Depali vasi rušili obrambnega ministra, zaradi »glancanja« svoje čiste vesti v studiu TVS 1 še dodatno blatila Janeza Janšo, ker jima je to menda narekovala »državljska dolžnost«. SIC! Kot je bilo rečeno v oddaji Pod žarometom 6. 6. 2006, je glavna rak rana v Sloveniji gospodarski kriminal. Čigav? Zaščitene belih ovratnikov!

JUNIJ, 2006

OMIZJE O RIBIČIČU

Upam, da je bila oddaja Omizje 6. 9. 2006 kljub pozni uri gledana, kot si je to zaslužila. Vodila ga je odlična voditeljica RTVS Rosvita Pesek. Sodelovali so: Anton Drobnič, nekdanji generalni državni tožilec, Zdenka Cerar, nekdanja generalna državna tožilka, hrvaški pravnik, filozof Tine Hribar, zgodovinarica Jerca Vodusek Starič in kriminalist Pavle Jamnik, ki je vložil obtožnico proti Mitji Ribičiču, majorju Ozne. Pred kratkim je ljubljansko sodišče ugotovilo, da ni dovolj dokazov, da bi Mitja Ribičič kot prvi sodelavec zloglasnega načelnika Ozne za Slovenijo Ivana Mačka - Matije, narodnega heroja, v povojnem času odločal in odrejal usmrtitve nedoločenega števila vrnjenih ali zajetih Slovencev, predvsem pripadnikov domobranske vojske. Vsi sodelujoči razen Zdenke Cerar so se strinjali in dokazovali z izvirnimi dokumenti, da je bil oznovski major Mitja Ribičič eden glavnih dejavnikov povojnih usmrtitev nasprotnikov komunistične revolucije. Kajti po vojni in seveda že med njo je bilo glavno gibalno poveljujočega kadra partizanskih odredov boljševistična revolucija po zgledu Sovjetske zveze in fizična odstranitev nasprotnikov. Večina voditeljev slovenske KP se je izšolala v SZ,

in ker so v Moskvo poslali samo najbolj »obetavne« kadre, slednji drugačnega načina končnih obračunov z nasprotniki revolucije niso načrtovali. Poleg barbarskega pomora več deset tisoč Slovencev in ljudi drugih narodnosti od najmlajših do najstarejših imajo na vesti še svoje lastne ljudi. Iz mnogih partizanov, ki so se jim pridružili v prepričanju, da branijo domovino, ne pa da ustvarjajo komunizem in totalitarizem, so naredili morilce. Ti morilci pod prisilo tega niso nikoli preboleli. Mnogi med njimi so leta in leta vse do svoje smrti boleli za tako imenovano partizansko boleznijo. Vsi sodelujoči v Omizju so obravnavano temo zelo dobro prikazovali in tako po dolgem času slovenski javnosti pojasnili mnoge stvari, tudi nekaj povsem novih. Izjema je bila, vendar za poznavalce slovenskega pravosodja nikakršno presenečenje, nekdanja državna tožilka in pravosodna ministrica Zdenka Cerar iz vrst LDS. Zdelo se je, kot da poslušamo procese in obsodbe iz leta 1945, 1946 in tja do 1950, kjer vnaprej obsojeni obtoženci niso imeli prav nobene možnosti zagovora. Tožniki in sodniki so bili največkrat tudi sami vpleteni v povojne pomore. Pa seveda ni bilo nikogar, ki bi si upal pričati v korist obtoženih. Menim, da je danes, v 21. stoletju, Zdenka Cerar ne le v sramoto slovenskemu pravosodju, temveč tudi v sramoto justici vsake demokratične države. Lahko pa gre v Sudan, kjer bi uspešno branila izvrševalce darfurskega genocida, za katere resolucija Združenih narodov iz leta 2005 načrtuje, da jih privedejo pred Mednarodno kazensko sodišče (Le Monde, 6. 9. 2006). Asistira pa naj ji Zvonka Danev Tepina, personalka v trdnjavi Ozne v času Mačka in Ribičiča. Kaj o vsem tem misli naš »sveže« poduhovljeni predsednik države Janez Drnovšek, ki vse, kar reče, obrne sebi v prid? Njegova osebna potovanja v Indijo in Bolivijo, sprejem indijanskih vračev in srbskih princev so Slovenijo glede na »koristne« rezultate stali že preveč. Križnarju je pomagal Alah, kdo bo pa Drnovšku?

SEPTEMBER, 2006

TROJANSKI KONJI

Je tudi tokrat prevara s trojanskim konjem uspela? Deset let so se Grki bojevali za lepo Heleno, ki jo je Paris ugrabil in odpeljal v Trojo. Samo prevara z lesenim konjem je Grkom omogočila priti v Trojo in jo zavzeti. Jim je bila lepa Helena samo izgovor za vojno? Izvolitev novega ljubljanskega župana Zorana Jankovića je uspela prav tako s prevaro. Ne s trojanskim, temveč z eldeesovim konjem. Kot pred leti ob volitvah prvega predsednika osamosvojenе Slovenije. Takrat je bil »glavni« kandidat Milan Kučan, dolgoletni komunistični funkcionar na državni in republiški ravni, ljubljene in učenec Mačka, Dolanca in cekaja. Drugi je bil kandidat stranke LDS Ljubo Sirc. Ko smo zvečer člani volilnega odbora šteli glasove, oddane

dvema glavnima kandidatoma Milanu Kučanu in Ljubu Sircu, je bila prevara LDS kričeca. Na mojem volišču je kandidat LDS Ljubo Sirc dobil tri ali štiri glasove. Vse druge je dobil Milan Kučan. Sklep je bil en sam: LDS je Ljuba Sirca nesramno izkoristila, ga imenovala za svojega kandidata, svojim članom pa ukazala glasovati za Milana Kučana. Verjamem, da je Ljubo Sirc nasedel liberalcem, misleč, da so to liberalci evropskega kova, kar pa niso bili ne takrat in niso niti danes. Pod tem vodstvom tudi nikoli ne bodo. Enaka scena, enaka politična prevara se je zgodila v Ljubljani v nedeljo, 22. oktobra. Je tokratni eldeesov županski kandidat Jožef Kunič vedel, da je samo njihov pion, ali pa jim je tudi on nasedel? Komentarje in izjave predsednika LDS Jelka Kacina in njegove podpredsednice Zdenke Cerar ob izvolitvi Zorana Jankovića si velja zapomniti. Oba sta, namesto da bi komentirala poraz njihovega kandidata, za katerega sta seveda vedela vnaprej, napadala vladno koalicijo. Neumno in pokvarjeno, saj je bil scenarij LDS evidenten. Odkritje Jankovićevih menedžerskih milijardnih »zaslužkov« bi po vsej logiki moralo prinesiti uspeh njegovemu, od nikogar kritiziranemu kandidatu. LDS je uporabila »trojanskega konja« iz katerega se je zvalila njihova volilna prevara. Ne pozabimo, da je Tone Rop pred dvema letoma oponesel Jankoviću, da ga je politika postavila za direktorja Mercatorja. Sicer pa se tudi na drugih področjih srečujemo z lažmi in polresnicami. Na žalost je tega veliko tudi med novinarji, ki bi morali biti glasniki resnice. V Delu, 21. oktobra, je članek izpod peresa Matije Graha, v katerem opisuje madžarsko vstajo pred 50 leti in njeno krvavo zadušitev s strani Rdeče armade. Eden glavnih protestnikov in izvajalcev destalinizacije je bil premier Imre Nagy. Pisec se je izognil resničnim dogodkom v zvezi z njim. On in še nekateri protestniki so se zatekli na jugoslovansko veleposlaništvo v Budimpešti, prepričani, da jim bo Jugoslavija dala, kot je to veljalo v »normalnem« svetu, politični azil. Titova Jugoslavija pa je Nagya in druge prosilce za azil izročila Sovjetom in ti so njega in še mnoge usmrtili. Novinar Matija Grah je zgodbo napisal, kot bi še vedno živeli v totalitarizmu. Je sprejeti resnico tako težko? Tudi to, da imajo volivci vedno prav, ni res. Jankovići so nam v Ljubljano pripeljali Balkan! Za koliko časa?

NOVEMBER, 2006

VARUHI ČLOVEKOVIH PRAVIC

Če bi pravosodne oblasti povsod po svetu izvrševale svoje poslanstvo ter naloge in dolžnosti, ki temeljijo na pravičnosti do vseh ljudi, ne bi potrebovali varuhov teh pravic. Kako je v povojni SFRJ, ko ni bilo govora o človekovih pravicah, delovalo pravosodje? Menim, da o pravem pravosodju sploh ni bilo govora. Na kočevskem zboru od 1. do 3. oktobra 1943 je sodelovalo

572 odposlancev slovenskega naroda. Med njimi je bilo izbranih 120 članov vrhovnega plenuma, SNOO in njegovo 10. člansko predsedstvo. Čeprav so bili na tem zboru navzoči »eminentni« slovenski pravniki, so prevzeli sovjetske boljševistične zakone, bolj znane kot zakone vrhovnega državnega tožilca SZ Andreja Višinskega, glavnega izvrševalca Stalinovih čistk. Še preden je komunistična partija prevzela oblast na celotnem ozemlju Jugoslavije, so se začele množične likvidacije »narodnih sovražnikov«. Ta pojem pa je bil poljubno raztegljiv in o tem, kdo je narodni sovražnik, so odločali četni politkomisarji brez slehernega pravniškega znanja. Sicer pa niti pravniki, tisti »pravi«, niso bili nič boljši. Stare zamere in osebna nasprotja so bili podlaga za takojšnje likvidacije in žrtev ni imela nobene možnosti niti pravice do zagovora. Po vojni je sledila zaplemba vsega premoženja likvidiranih »izdajalcev«. Takrat in še mnogo, mnogo let ni bilo niti govora o človekovih pravicah. Dolga leta je vladala samo pravica zmagovalcev. Danes imajo vse države, ki kaj dajo nase, vsemogoče varuhe. Najbolj znani so varuhi človekovih pravic. Tudi v Sloveniji ga imamo, in sicer že tretjega, enega še iz časov nepravne države. Sedanji je Matjaž Hanžek, ki se mu štiriletna sinekura izteka. Menim, da Slovenija po njegovem odhodu ne bo čutila prav nobene praznine. Na ljubljanskih ulicah smo ga videli le takrat, kadar je družno s pripadniki raznih namišljenih domačih in tujih »mirovnikov«, v resnici pa globalnih razbijačev korakal in protestiral proti nečemu, s čimer se ti »mirovniki« niso strinjali. Nikoli pa svoje »državne« funkcije ni uporabil za podroben, izčrpen ogled in presojo življenjskih razmer bodisi romskih družin, bodisi njihovih sosedov. Da pa bi se s temi ljudmi pogovarjal in tako pomagal vladi, sedanji ali prejšnji, reševati nakopičene težave, mu še na kraj pameti ni prišlo. Tudi na številna pisma Ambrušarov ni odgovarjal. Zakaj ne? Verjetno zato, ker sploh ne ve, kako naj bi se lotil teh stvari. Ali ni bolj preprosto udobno sedeti v svoji pisarni in biti za to bogato nagrajen? V zadnji zadevi Ambrusa in Romov je nemudoma izjavil, da je to konec pravne države, in »potop« začel reševati s pisanjem evropskemu komisarju za človekove pravice. Vlada s svojim ministrom za šolstvo Milanom Zverom, ki izpričuje humanost, se je takoj odzvala in začela reševati nakopičene probleme. Verjamem, da jih bo rešila na način, sprejemljiv za obe prizadeti strani. Vsekakor pa je nujno, da se Romi in predvsem njihovi otroci vključijo v izobraževalni proces, ki jim ga že dolgo ponuja vlada. To je edini način, da jih drugi krajani sprejmejo kot enakopravne in da se sami ne bodo počutili manj vredne. Mimohod Jelka Kacina ob protestu Romov pred parlamentom pa je ceneno nastopaštvo!

NOVEMBER, 2006

SEMENJ NIČEVOSTI!

Avtor tega satiričnega romana, napisanega leta 1847–48, Anglež William Makepeace Thackeray, se je s tem svojim delom norčeval iz hinavščine in omejenosti takratne angleške družbe. Bi današnja družbo opisal kaj drugače? Podoba časa, ki ga opisuje, je popolnoma enaka podobi sedanjega časa, pa čeprav je od takrat preteklo 160 let. Kdor je sledil zadnji interpelaciji in odstavljanju ministra v državnem zboru, se je lahko prepričal o ničevosti, ki je puhtela iz poslanskih klopi. Interpelacijo proti ministru za kulturo Vasku Simonitiju je vložila LDS s prvo podpisano Majdo Širca. Kolikokrat je eldeesova »kulturnica« tistega dne z gnevom izgovorila besedo laž in jo vztrajno podtikala ministru Simonitiju? Isti refren so ponavljali še drugi poslanci. Vnete pomagače so imeli v SNS, predvsem v socialni delavki Barbari Žgajner Tavš in tehniku vozovne službe Srečku Prijatelju. Račun se ni izšel kljub oklevanju nekaterih poslancev NSi, ki so s tem predvsem protestirali proti odstitvi njihovega člana, ministra Janeza Drobniča. To delno abstinenco je takoj izkoristil Tone Rop, ki je dejal, da interpelirani minister ni dobil zaupnice, pa čeprav je bilo več glasov za kot proti. Zanimivo, da jih prav nič ne moti, kadar je kdo njihovih izvoljen z enim ali dvema glasovoma več ali pa tudi manj, zdaj pa je bil komentar poln bruhajočega žolča. V ZDA je na volitvah leta 1960 za Johna F. Kennedyja glasovalo 34,227.096 volivcev, medtem ko je Richard Nixon dobil 34,107.646 glasov, kar je le 0,2 odstotka manj kot Kennedy. Ampak to so ZDA, ki so že nekaj časa tarča slovenske kritike, ker nekateri mediji namenoma zamolčijo mnogo hujše stvari, ki se dogajajo vsepovsod. Sedanji vladi se očitata rasizem in segregacija. Tega jo obtožujejo razni »mirovniki« s pomočjo nekaterih zakrnelih »kulturnikov«. Ampak domača kritika ni dovolj, zato so jih poslali v Evropo, čeprav bi morali vedeti, da se EU srečuje s še hujšimi problemi. Preden so jih, tudi nekateri naši evropski poslanci, poslali tja, bi morali prebrati Le Monde s 30. novembra, v katerem je obširno opisano, da se v večini držav članic EU na različnih področjih še pojavljata rasizem in ksenofobija. Navedene so vse države – od Francije do Latvije. Med njimi pa ni Slovenije. Svoj lonček k vsesplošni hipokriziji je pristavil še slovenski katoliški tednik Družina št. 49 s člankom Koruza novinarka Vide Petrovčič. Menim, da je s tem pamfletom prestopila rubikon. Pa ne le ona, temveč tudi uredništvo tednika. Seveda se za katoliško glasilo ne spodobi beseda »koruznik«, zato je licemerna novinarka napisala le besedo kuruza in v članku obtožila premierja Janeza Janšo in njegovo spremljevalko Urško. Pa bi še razumeli, če bi to napisala oseba, ki ji v tem pogledu ni kaj očitati, vendar je tudi ona uživala »koruzo«, dokler ji je teknila. Je RKC pozabila, da je bil prav Janez Janša tisti minister, ki je prvi Cerkvi po več kot pol stoletja vrnil njeno lastnino, Zavod sv. Stanislava? To je farizejstvo. Kristusa niso umorili Rimljani, temveč farizeji in naščuvana drhal.

DECEMBER, 2006

VOLKOVI IN JAGENJČKI

Predsednik Italije Giorgio Napolitano je v svojem čustveno obtoževalnem govoru ob dnevu spomina na fojbe in optante, ki je povzročil histerijo pri Hrvatih in Slovencih, naredil eno temeljnih napak. Ta se mu ni prikradla nehote, izrekel jo je povsem zavestno. Resnici in pravici bi bilo zadoščeno, če bi, namesto da je za storjene zločine okrivil Slovane, povedal resnico. To pa je, da so povojne zločine na tem območju družno izvrševali italijanski, jugoslovanski in slovenski komunisti. Tega pa ni rekel, ker je Napolitano tudi sam komunist. Pa ne le on, še številni člani sedanje Prodijeve vlade. Nedvomno je dobil, preden je odšel na severovzhod Italije, podrobna navodila, saj je na obeh straneh še nekaj živih akterjev omenjenih zločinov. V svojem govoru v spomin na žrtve fojb ni niti enkrat omenil komunistov, pa vendar so bili prav komunisti tisti, ki so se brez slehernih zavor znesli nad znanimi ali domnevnimi nasprotniki. tako kot so to delali komunistični »osvoboditelji« po Sloveniji in tudi v drugih delih Titove Jugoslavije. Dokaz za to so številna ugotovljena in tudi še neraziskana morišča in grobišča. Samo v Sloveniji jih je več kot 500. Slovenski borci so se oglasili v osebi predsednika borčevske organizacije Janeza Stanovnika. Zato tudi mi lahko uporabimo pred kratkim izrečeno besede Janeza Drnovška: »Če mačku stopiš na rep, zacvili.« Jih v histerični protest vodi občutek krivde ali pa le šestdeset let prikriti zločini in nadaljevanje starih laži? Vseeno pa je čudno, da so Napolitanove obsodbe in laži sprejeli tamkajšnji prebivalci in še nekateri svojci, kajti vsem je znano, kdo so bili pobijalci. Združeni komunisti. Hrvaški predsednik Stipe Mesić se je odzval sebi primerno, in ker je tudi on star komunist, Napolitanu ni zmožgel oponesti pravih morilcev. Zbodle so ga res krivične besede italijanskega predsednika, ko je obtožil Slovane (ital. Slavi). Beseda je latinskega izvora: »slavus«, ki pomeni suženj. Sicer pa se hrvaški predsednik še bolj nesramno odziva na pripombe ali upravičene kritike iz Slovenije. Njegova »državniška« reakcije na, kakor pravi, zunanje provokacije, kamor prvenstveno uvršča Slovenijo, je zelo značilna. Hlapčevsko skesana do močnejšega italijanskega sosedu in vedno arogantna do Slovenije, ki se ji za mnoge žaljivke še ni nikoli opravičil. Upravičeno domnevamo, da je Stipe Mesić dobil »ukor« po nekdanji partijski liniji, ki še vedno deluje, pa seveda tudi iz EU, ki je zavarovala svojo članico Italijo. Zahod je Italijo uporabil kot ščit pred Slovani oz. Jugoslovani tako po prvi kot po drugi svetovni vojni. Italijani so Mussolinija leta 1943 aretirali, vendar so ga Nemci rešili in ga na severu Italije postavili za šefa »italijanske socialne države«. Italijanski partizani so Mussolinija zadnje dni vojne ustrelili. Zavezniki so Italiji odpustili njeno sodelovanje z nacistično Nemčijo in z londonskim sporazumom leta 1954 je dobila večji del Cone A s Trstom. Tako govor italijanskega predsednika Giorgia Napolitana kot reakcijo Stipeta Mesića in slovenske ZZB lahko

označimo kot poskus metamorfoze volkov v jagenjčke. Edini resnici pa se vsi, tudi slovenski mediji, izogibajo.

MAREC, 2007

JUNAŠKA SKROMNOST

Ko sem v Sobotni prilogi Dela 17. marca 2007 prebrala »pomislek« pisatelja Draga Jančarja z naslovom Umetnost in herojska krepost, sem izrekla besedo, ki ni primerna za objavo. Komu neki je padlo na um, da začne postopek beatifikacije (blaženstva) velikega, svetovno znanega umetnika, arhitekta, Slovenca Jožeta Plečnika? Znano je, da je bil skromen človek, da tudi pred vojno ni želel javnega razkazovanja svojega zasebnega življenja. Zakaj pravim pred vojno? Zato, ker so ga po vojni skrivali, kolikor je bilo mogoče, ker pač ni bil »čisto naš«. Leta 1986 je bila od 12. marca do 26. junija v Pompidoujevem centru v Parizu razstava njegovih umetniških stvaritev po Evropi. Moj takratni direktor predstavništva Renault v Ljubljani Noël Favreliere, velik ljubitelj umetnosti, mi je, ko se je vrnil v Ljubljano in si pred tem ogledal Plečnikovo razstavo, rekel: »Kje ste ga pa skrivali?« Odgovorila sem mu, da mora dodati še: ZAKAJ? Kaj neki bi Plečnik, če bi mogel, rekel tem pobudnikom, ki mu hočejo poleg vseh njegovih talentov, s katerimi je vse svoje življenje tako vrhunsko ustvarjal, dodati še svetniški sij? Pravi umetnik, kar je Jože Plečnik nedvomno bil, ljudem podarja svoje stvaritve, ne pa svojega zasebnega življenja. To je bilo in je za zmeraj njegova življenjska in posmrtna pravica. Vsi vemo, da je bil arhitekt Jože Plečnik globoko veren, da je gradil cerkve, božje hrame, Žale pa tudi posvetne palače, mostove, vse, kar mu je bilo kot umetniku omogočeno. Še bolj kot doma so ga cenili v tujini. V Avstriji, na Češkem in povsod po Evropi. Kot vsak umetnik ima pravico, da ga občudujejo tako verni kot neverni. Nedvomno je Italija dežela, ki ima največ umetnikov vseh vrst. Njihova dela že stoletja občudujejo tako poznavalci kot navadni ljubitelji umetnosti. Gradili so cerkve, jih poslikavali, upodabljali svetnike in svetopisemske osebe. So katerega od teh umetnikov razglasili za svetnika? Ne! Omenimo samo enega, Michelangela (1475–1564), in od mnogih le eno njegovo vrhunsko umetnino, Dantejevo Božansko komedijo, upodobljeno na stropu Sikstinske kapele v Vatikanu. Pri njegovem slikanju v skrajno težkih razmerah ga je neprestano priganjal in nadlegoval eden od kardinalov. Michelangelo ga je v »zahvalo« upodobil v peklu. Ko je papež Sikst IV. s spremstvom prišel gledat umetnino, mu je kardinal, ki se je prepoznal v peklu, rekel: »Sveti oče, posredujte, prosim.« Papež mu je odvrnil: »Če bi bil v vicah, bi lahko, ker pa si v peklu, ne morem nič.« Slovenija »uradno« še nima svetnika, za sedaj le blaženega A. M. Slomška. Ima pa armado mučenikov. To so ustreljeni talci okupatorjev,

to so ustreljeni borci politkomisarjev in vsi po vojni umorjeni in pometani v slovenska brezna. So ti mučeniki umirali z molitvijo ali s kletvico? Kdo ve? Je kdo od njih manjši mučenik od drugega? In kateri od njih bi lahko bil svetnik? V srcu in spominu staršev, žena in otrok so za vedno ostali taki, kakršne so videli zadnjikrat. In dokler se jih kdo spominja, živijo.

MAREC, 2007

PREVERKE!

Besede preverka v slovenskem slovarju ni. In vendar smo bili sumljivi državljani SFRJ in SR Slovenije deležni številnih ali občasnih in seveda »verodostojnih preverk«. Moja nosi št. 198/9629 od 6/4-1971. Na tej preverki je točen samo datum in kraj rojstva, večina drugega pa je sad fantazije »preverkarja«. Prebrala sem še nekaj preverk nekaterih znancev. Vse imajo skupni imenovalc, in sicer, da so bili preverkarji ljudje z nizkim inteligenčnim kvocientom oz. količnikom in brez moralnih ovir. So ti preverkarji sploh poznali sumljivca, ki so ga zalezovali in za njim vohunili? Domnevam, in nekateri dokazi so povsem očitni, da ne! Je bil to kakšen poseben privilegij ali posebne vrste zaupanje v take vohljače? Novačili so jih udbovci, ki tudi sami niso bili inteligenčni geniji. Prav nasprotno, običajno ljudje z nizko izobrazbo, ki pa so se izkazali že v »gmajni«, saj so bili v glavnem likvidatorji in diskriminatorji. S takim delom so nadaljevali po »osvoboditvi«, in kakor lahko ugotovimo po datumih »preverk«, še vse do slovenske osamosvojitve. In kje so ti možje danes? Uživajo zaslužen pokojnino z najrazličnejšimi dodatki ali še nadaljujejo s svojim »poslovanjem«? Zadnja afera Sova nam dokazuje, da še vedno niso odnehali. S pomočjo zaščitene ZZB (ne tistih borcev, ki so dobili le drobtine) so se vrinili v vse institucije in vsa poosamosvojitvena leta so jih podpirali z najvišjih državnih funkcij (M. Kučan, J. Drnovšek); vohunijo in delujejo proti pravim osamosvojiteljem. TV-pogovor med M. Potrčem in L. Ambrožičem me je razsvetlil in končno vem, da je Slovenijo osamosvojila ZKS s Potrčem na čelu. Kdo je danes, kot že vsa leta po naši osamosvojitvi, glavna tarča? Predsednik vlade Janez Janša, njegovi sodelavci in somišljeniki. Poskus Sovine afere je naperjen proti vladi z izdatno, če ne kar glavno pomočjo sedanjega predsednika države! Pred leti je bila afera z »mariborskim« oročjem, ki so jo hoteli podtahniti obrambnemu ministru Janezu Janši. Eden takratnih akterjev je bil Silvo Komar, ki ga je nekdanji predsednik države Milan Kučan takoj poklical v Ljubljano in ga zavaroval pred vsako preiskavo. Večni poslanec LDS, sicer pa profesor Rudolf Moge si je dolga leta neutrudno prizadeval priti stvari do dna. Seveda do tistega dna, ki mu je bilo določeno. Pa še kar »kuha zamero« do Janše. Pogovor novinarja Petra Raka s članom vladne delovne skupine za oceno dela Sove dr. Tonetom

Jerovškom, objavljen v Sobotni prilogi Dela 7. aprila 2007, je treba prebrati od A do Ž. Kdor hoče razumeti, mora razumeti, kaj vse se je dogajalo in se še poskuša okrog vladne službe, kar Sova je. Zanj je odgovorna vlada. Sedanji predsednik države Janez Drnovšek je s svojimi komentarji in izjavami na račun vlade, premierja in sodelavcev žaljiv preko vsake mere. Menim, da je zadnji čas, da se poslovi s funkcije predsednika države in se posveti svoji »spletne igrači«. Kandidati za predsednika pa naj ne igrajo vseh mogočih »viž« in naj nas ne podcenjujejo. Glede »načelnega« soglasja o sodelovanju parlamentarnih strank v času priprav in predsedovanja Slovenije Evropski uniji pa naj bo vlada previdna!

APRIL, 2007

CELICE OZNE!

Ozna, Oddelek za zaščito naroda, do aprila 1946, nato Udba, Urad državne bezbednosti v Titovi Jugoslaviji do leta 1967. Represivni organizaciji oboževanega, nezmotljivega komunističnega genija, priučenega ključavničarja, izšolanega v najbolj zločinskih organih Sovjetske zveze. Pa ne le on, še številni Slovenci: Ivan Maček, Aleš Bebler, Edvard Kardelj, Boris Kidrič, Boris Kraigher, Miha Marinko, Mitja Ribičič in še bi jih lahko naštel. Pozneje se je Udba preimenovala v SDV, Službo državne varnosti. Koliko let je preteklo od slovenske osamosvojitve in koliko let je bilo potrebnih, da se vsaj delno razkrijejo zločini Udbe oz. SDV? Zločini se počasi, sramežljivo odkrivajo. Kaj pa izvrševalci teh zločinov? Da se njihova povsem protipravna dejavnost ne bi odkrila, so se malo »prefarbani« preimenovali in se vrinili ali pa kar ostali v svojih »podjetjih«, tudi v Sovi. Sedaj pa so v raznih komisijah, da prikrijejo svoje sodelovanje z Udbo in SDV. Zato je Milan Kučan kandidiral za predsednika države, zato je Janez Drnovšek prikorakal iz Beograda s svojimi oprodami in vsi so se začeli predstavljati kot večni demokrati. In večina nerazmišljajočega naroda jim je nasedla, kot jim naseda še danes. Da so se vsi zgoraj navedeni slovenski komunisti za svoje zločine izučili v Sovjetski zvezi, aktivno sodelovali ter odločali o povojnih umorih in pobojih svojih idejnih nasprotnikov, je dokazano. Toda ti so bili vendar po mnenju partijcev »izvržki« slovenskega naroda in so dobili tisto, kar so »zaslužili«. Kdo pa so bili tisti, ki so čemeli v celicah, ki smo jih lahko sedaj videli in katere je imela Udba raztresene po vsej Sloveniji, ne le po Ljubljani? To so bili predvsem partijci, ki so se na neki način zamerili komunističnim oblastnikom. To ni bilo prav težko, posebno po resoluciji kominforma leta 1948 v Bukarešti, kjer je bila Titova Jugoslavija ožigosana in izobčena. Takoj se je začel lov na informbirojevce. Nekdanji prijatelji in sodelavci so postali izdajalci in nezmotljivim voditeljem KP ovajali »staliniste«.

Nekateri, domnevno najbolj »trmasti«, so se znašli popolnoma izolirani v prirejenih celicah, ki smo jih lahko videli na televiziji in v drugih medijih. Koliko od teh jih je prišlo še kdaj na prostost? Večina osumljenih pa je bila poslana na Goli otok, kjer so doživljali največja poniževanja in mučenja. V Jugoslaviji so preganjali »staliniste«, na Češkem, Madžarskem in v NDR pa »titoiste«. Mnoge med njimi so obsodili na smrt, potem pa desetletja pozneje rehabilitirali. Koliko izdajalcev in rabljev še živi med nami in po vseh deželah nekdanjega komunističnega raja? Menim, da si v Sloveniji večina teh pa tudi njihovi duhovni potomci danes »lajšajo vest« za storjene zločine s podporo Strojnovim in izbranim. Članek izpod peresa Maje Vovk v propagandnem časniku Dobro jutro 21. 4. 2007 o odkritih celicah pa je še en dokaz, da imamo novinarje in urednike, ki so produkt totalno zabetoniranega mišljenja. Prepričana sem, da so dokazi o sodelovanju znanih »naših fantov« s SDV avtentični. Slovenski državljani imamo pravico zvedeti vso RESNICO ne glede na to, da komu to ni prav!

MAJ, 2007

AVE, CAESAR!

Forum te pozdravlja! Tako nekako kot v času Julija Cezarja, rimskega vladarja in diktatorja, se je s svoje pozicije moči oglasil nekdanji trdi funkcionar avtokratskega režima in predsednik samostojne Slovenije Milan Kučan. Zavedajoč se, da mu še vedno pritrjujejo njegovi nekdanji somišljeniki, se je bolj kot za Janeza Drnovška postavil v bran nekdanje komunistične nomenklature, katere član je bil vseskozi. Premier Janez Janša ga niti enkrat ni omenil v zadevi Sova. Zakaj se je torej oglasil? Se je zbal, da bo afera šla predaleč in odkrila stvari, ki morajo ostati v »bunkerju«, kamor so imeli vsa leta SDV in njenih predhodnic Ozne/Udbe dostop le privilegiranci oz. avtorji skritih dokumentov? Nedvomno tudi on sam. Tu je tisti Drnovškov maček, ki zacvili, če mu stopiš na rep. Kučan ni bil zastoj desetletja v samem vrhu piramide in zbiral okrog sebe zveste sodelavce. Zahteva je bila samo ena, popolna konspirativnost. In ta se sedaj podira. A po čigavem nalogu? Po vsem tem se mora podreti do konca. Na pol narejeno delo je bolj škodljivo kot ne narejeno. Milan Kučan je lahko zadovoljen. Dolga leta konspiracije in enoumja so pustila goste usedline. Pa vendar se je našel nekdo, ki je »izbranim« medijem in kurirjem namenoma posredoval zaupne podatke, vedoč, da so za aferaške medije to le senzacija. Važno je, kdo bo prvi obvestil bralce ali poslušalce, saj vsi po vrsti tako radi ponavljajo, da so bili »prvi«. Vsaka informacija, posebno če se sprevrže v hujskaštvo – pa ne le na Kanalu A, temveč tudi na nacionalki –, se spremeni v dezinformacijo. In ko ta uide iz lonca, je nihče več ne spravi nazaj. Takemu namenu služi

tudi oddaja Trenja na POP TV. Znano je, da so »naročeni« klici v take oddaje tudi plačani. V TV-klubu na POP TV 3. junija je Špela Šipek poleg nemškega sogovorca, ki je potrdil, da njihovi časniki o tem nič ne pišejo, gostila novinarja Mladine Alija H. Žerdina in upokojenega diplomata J. Kuniča, Žerdinove izjave so primerne za Mladino, katere glavna naloga je laž in hujskanje. Tudi v Le Mondu ni nobene besede o Sovi. Vroči stol v petek, 1. junija, z Jelkom Kacinom in Ivom Vajglom je bil nič drugega kot doslej najbolj obrekovalska in samovšečna oddaja. Kacin je brez vsakega zadržka orisal nekdanje tovariše – od Ropa do vseh »prestopnikov«. Seveda pa je bil vseeno glavna tarča Janez Janša, Kacinova večna bolečina. Kdo pa naj bi bil? Prav v istem slogu je bil nedeljski Intervju z Gregorjem Golobičem. Značilnost obeh oddaj je bil bolesten rivalski narcisizem. Čakali smo še odzive na pol predsedniškega kandidata Boruta Pahorja, skrivnega obiskovalca Foruma 21, na izjave njegovega vzornika Milana Kučana. In dočakali smo jih. Govoril je o revanšizmu, seveda Janševem, čeprav bi moral vedeti, da govoriti resnico ni revanšizem. Borut Pahor nastopa kot Sneguljčica, le da ne ve, koliko škratov ima. Pravzaprav tudi ne ve, ali mu bodo »prišleki« koristili ali škodili. Na afero Sova ne moremo gledati ne dvoumno, še manj dvolično. Je nevarno resnična in na dlani je, da jo hočeta tako Milan Kučan kot Janez Drnovšek s svojimi odvisniki čim prej pomesti pod preprogo.

JUNIJ, 2007

FURIJA IN PRINC!

Odziv Spomenke Hribar na poimenovanje letališča Brnik po dr. Jožetu Pučniku ni presenečenje. Po svoji stari navadi je to vladno odločitev izkoristila predvsem za napad na premierja Janeza Janšo. Njena trditev, da je tako dobro poznala pokojnega Pučnika, da lahko javno izjavi, da se on ne bi strinjal s podeljeno častjo, je samo še en dokaz njenih idejnih zablod. Odzvala se je kot Furija, antični demon maščevanja. Primerjati jo z Antigono je žalitev grške junakinje. Pok. Jožeta Pučnika, do skrajnosti poštenega, državotvornega, visoko inteligentnega človeka, je izkoristila za še en obračun z Janezom Janšo. Mirno izreče laž, da je Janša Pučnika izrinil iz stranke in politike. Tisti, ki smo ga poznali in se srečevali z njim, vemo, da je bil Jože Pučnik hudo bolan. Bolan od vsega, kar je že v svoji mladosti doživel, ko so ga kot kriminalca vlekli po sodiščih, ga pretepali, stradali, ga zaprli in mu odvzeli vse pravice, ki pripadajo človeku. Njegov odhod v tujino je bil edina rešitev, da poskusi živeti kot človek. In to mu je v polni meri uspelo, pa čeprav je vseskozi hrepenel po domovini. Ko se je končno vrnil domov, je našel številne somišljenike med starejšimi in tudi mladimi. In med njimi je bil dolga leta, vse do njegove prezgodnje smrti, njegova glavna opora prav Janez Janša. Zaupal mu je vodenje stranke,

ki se je tudi s Pučnikovo privolitvijo preimenovala v Slovensko demokratsko stranko. Vsem obrekovalcem pok. Jožeta Pučnika in premierja Janeza Janše, začeni z Janezom Drnovškom, SD-jevci, reliktom LDS, in premnogim nevednežem svetujem, naj si vzamejo čas in preberejo v Delu 11. junija članek pisatelja Draga Jančarja »Drzni branilci starih časov«. Zvedeli bodo vse, kar bi MORALI vedeti. V prav to kategorijo »starih časov« spada tudi klavzura SD in njen slovesni razglas slovenskim državljanom, kot da bi bila Slovenija res v vsesplošni nevarnosti. Kriza oz. preplah že nekaj mesecev vladata v opoziciji. Prestopi poslancev iz LDS v druge združbe, bodisi k SD, bodisi v združenje Zares ali med nepovezane poslance, so dokaz razdvojenosti, vendar ne vladajoče koalicije, temveč panične opozicije. Vodja opozicije in pretendent na prestol Borut Pahor hoče biti predvsem zvest »nezaletavosti«, kar v njegovem primeru ne pomeni nič drugega kot izigravanje slovenskega javnega mnenja. Ne za predsednika države, ne, SD-jevci ga hočejo za predsednika vlade. Obnašajo se, kot da imajo volilno zmago že v žepu, kot da drugače mislečih v Sloveniji ni. Ko je Dušan Kumer ob koncu klavzure rekel: »Borut nas mora popeljati na oblast,« bi moral dodati: »In Sova bo lahko skovikala kot doslej.« To je poanta. Prikriti, kar se še da. Je izdaja Andrijane Starina Kosem posledica njenega srečanja z Igorjem Bavčarjem in odvetnikom Zdolškom pred tremi tedni v »mali« kavarni Union? Za vsem tiči kapital. Ne maram izdajalcev in ne maram prilizovalcev, ker so ENO IN DRUGO. Vsem tem je lahko abstraktni simbol samo Joseph Fouché, francoski izdajalec in neutrudni priliznjenej najprej revoluciji, potem Napoleonu, ki so ga, potem ko se je vsem zagnusil, poslali v izgnanstvo.

JUNIJ, 2007

DESANT NA BRUČANA

Parlamentarna SNS je 11. julija vložila interpelacijo proti ministru za zdravje Andreju Bručanu. Kot je bilo pričakovati, so se Jelinčiču med drugimi pridružili SD-jevci s prebežniki oz. »priskledniki«. Zanimivo, pa prav oni so imeli največ pripomb na imenovanje Saša Pečeta za podpredsednika parlamenta. No, v naši politiki nas ne sme nič presenetiti. Plen je tukaj in plenilci se bodo najprej znesli nad ministrom, potem pa še drug nad drugim. Kdor posluša seje DZ in posameznih poslancev, predvsem socialno delavko Tavševo iz SNS in Cveto Zalokar Oražem, nekdanjo domžalsko županjo, dobi občutek, da je na kravjem sejmu. Zalokar Oražmova očita podeljene koncesije zdravnikom, ker menda ne delajo dobro, medtem ko so tisti, ki jim je ona kot županja podelila koncesije, O.K. Nas ima kot še nekateri drugi za popolne bedake? Govorjenje Tavševe, Oražmove in združenih napadalcev je bolj podobno »šankovskemu« klevetanju. Sedanji minister za zdravje je kriv

za vse. Za onkološki inštitut, za vsako okno, ki se ne odpira pravilno. Kriv je za vsako napako, ki se ob navalu pacientov pripeti v eni ali drugi bolnišnici. Mar tistim, ki delajo v zdravstvu, jemljemo njihovo znanje in odgovornost? Povsod v normalnem svetu so za vsako gradnjo odgovorni gradbinci. Vzrok za interpelacijo SNS zoper zdravstvenega ministra tiči drugje. Menda pri Vzajemni, kjer ima SNS svoje interese. Prepričana sem, da bo Andrej Bručan prepričljivo odgovoril na utemeljena vprašanja in ovrgel številna podtikanja, ki so glavni del interpelacije. Prav je, da se novinarjem, ki iščejo samo senzacije, ne pa resnice, prepreči brskanje po stvarih, ki jih ne razumejo in jih razglašajo za edino resnico. Vsega obsojanja vredno pa je, če jim pri tem pomaga celo zdravnik. V predrzno sramotenje nedvomno spada izjava novinarko Nataše Štefe, izrečene pred dnevi na Valu 202, kjer je s povsem določenim namenom primerjala »pojem« J. Janša s psom.. Direktor Radia Slovenija Vinko Vasle je storil prav, da je nesramno novinarko odpustil, napako pa, da je na izsiljevanje Mirka Štularja to preklical. Še dobro, da je generalni direktor RTVS Anton Guzej to popravil in Mirka Štularja razrešil. To je tisti Val 202, ki je v času prve Demosove vlade vsako jutro pozdravil: »Dobro jutro, žalost« in ki še danes izkoristi vsako priložnost za pljuvanje po premierju in ministrih. Se mar da v treh letih popraviti, kar so »šuštrali« dvanajst let? Pa še o farsih, ki jo je pred kamerami uprizoril predsednik parlamentarne komisije za nadzor Sove Pavel Gantar s pomočjo SD-jevega Dušana Kumra. Vedela sta, da nekdanjega direktorja Sove Iztoka Podbregarja ne bo na napovedano zaslišanje, ker je njegov odvetnik Aleksander Čeferin nekje na dopustu. Ha, ha! Da se zarota proti premierju Janezu Janši zaradi izrečene laži Antona Ropa pleče na vseh opozicijskih in novinarskih nivojih, je vsem popolnoma jasno. Tudi ali še prav posebno v SD. No, predlagani kandidat te stranke za predsednika države Danilo Türk se je zahvalil Borutu Pahorju, rekoč, da je to »najboljši politik« v Sloveniji. Je potemtakem on šele drugi najboljši?

JULIJ, 2007

»GLAVE IZ VOSKA«

Kdor ima glavo iz voska, naj ne hodi preveč na sonce ali pod žaromete. V slovenski politiki imamo kar nekaj pametnjakovičev, ki imajo o sebi tako visoko mnenje, da jim je prav vseeno, kaj bleknejo. Vse, kar izrečejo, bi morali poslušalci ali bralci vzeti za edino resnico, pa čeprav imajo prav ti že iztrošeni politiki »glavo iz voska«. Pod soncem in žarometi pa se vosek topi. Prav to samopoveličevanje jim onemogoča videti resnico, če so jo sploh kdaj iskali.

Jasno je, da pojavljanje prejšnjega predsednika Milana Kučana, ki je vseskozi bil protežiranec komunistične nomenklature, v družbi dveh kandidatov za prihodnjega predsednika države - Danila Türka in Mitje

Gasparija - ni naključno. Vsa ta srečanja v javnosti so načrtna; Milan Kučan, od katerega ni pričakovati dostojnega umika iz uradne politike, želi na vsak način pokazati, kakšnega predsednika želi imeti na čelu Slovenije. In to iz enega samega razloga: da bo lahko še kar naprej sejal meglo v slovenski javnosti, tako kot je to počel, ko je bil predsednik Cekaja in še vsa leta samostojne države. Milan Kučan seveda ni in nikoli ne bo Charles de Gaulle, ki se je, ko je Francija volila novega predsednika, umaknil na Irsko.

Menim, da »jutranja kavica« predsedniškega kandidata Alojza Peterleta s prejšnjim predsednikom Slovenije Milanom Kučanom ni bila potrebna, še posebno ker je bila na kandidatovo željo. Že samo dejstvo, da so Peterletovo kandidaturo podprle stranke pomladi, zadostuje, da bi mu Milan Kučan najraje svetoval, naj odstopi od kandidature. Popolnoma jasno je, kdo je na njegovi »listi preferenčnosti«. Istočasni orkestrirani napadi »levih« poslancev se bodo v prihodnosti še stopnjevali. Esdejevec Miran Potrč, dolgoletni rdeči funkcionar ob asistenci Desusovega Francija Žnidaršiča, ki nasprotujeta sicer že usklajenemu zakonu o žrtvah vojnega nasilja, je del te dogovorjene igre.

Nasprotovanje koalicijskega poslanca Francija Žnidaršiča, zdravnika, je neke vrste »družinsko poslanstvo«. Še kot dojenček je bil s starši izseljen v nemški reich in se kot štiriletnik vrnil v domovino. Vse, kar ve, in vse, kar očita »narodnim izdajalcem«, ve le iz pripovedovanja in »usmerjenega« šolstva. Poslanec mag. F. Žnidaršič, ki se sicer - po lastni izjavi v intervjuju - ni zavedal niti tega, da je bil 30 let član ZKS, ter Miran Potrč, predsednik nekdanje skupščine SRS, naj poimensko navedeta sodelavca okupatorja, ki bo dobil status žrtve vojnega nasilja. Seveda z dokazi, katerih verjetno ni težko dobiti, ne pa na podlagi »preverk«, s katerimi so desetletja dolgo nadzirali državne sumljivce in sovražnike. Predsednik DeSuS Karl Erjavec, obrambni minister, bo moral članu in poslancu Franciju Žnidaršiču, ki grozi z izstopom iz koalicije, povedati, da o tem odločajo vsi člani stranke, izstop pa bo napovedal - vsaj tak je običaj v normalnem svetu - predsednik stranke. Pred tem pa naj »dohtar« iz Bučke pa tudi predsednik stranke prebereta - po možnosti v senci - nekaj dokumentov z najbolj odmevnih povojnih zločinskih, montiranih političnih procesov, katere so organizirali »najboljši fantje« Komunistične partije Slovenije.

AVGUST, 2007

»PIKANTNE« GOVORICE

Pomen latinske besede »calumnia« mora biti odgovornemu uredniku Dela Janezu Markešu glede na njegov teološki študij znan. Dobeseden prevod besede je: lažna obtožba z namenom prizadeti ugled in čast neke osebe. Po slovensko pa je to obrekovanje. Prav to je storil Janez Markeš v svojem

odgovoru »Cena za načelnost« v Demokraciji št. 51. Menim, da ima vsakdo, ne le novinar, pravico, da odgovori na članek, kjer je na kakršen koli način omenjen. To pravico ima tudi Janez Markeš, vendar je v svojem odgovoru zašel na obrekovalsko polje. Pravzaprav je svoj odgovor izkoristil za frontalni napad na premierja Janez Janšo, saj ga negativno omeni kar petkrat. Že samo to mora biti vsakomur, ki zna brati tudi med vrsticami, dokaz, da je za svoj odgovor dobil ukaze v nadzornem svetu Dela, to se pravi pri ASK in SZ oziroma svojih delodajalcih. Glavna tarča v njegovem obtoževalnem odgovoru je torej Janez Janša, ki naj bi bil v želji po oblasti »česa vsega« zmožen. Da bi Demokracija dobila informacijo o Markeševi plači pri Janezu Janši, je popoln absurd. Odkar je Janša predsednik vlade, ima obilico pravega, odgovornega in resnega dela in tega s pomočjo sodelavcev ter splošno podporo in pohvalami Evropske unije uspešno izvaja. Če »najboljši« novinar ne zmore in ne sme izreči nobene pohvalne besede, naj vsaj molči. Vsekakor pa se premier nima časa ukvarjati z Markešem. Potem ko J. Markeš o Vidi Kocjan napiše nekaj skrajno obrekovalskih govoric, ga moram postaviti na realna tla. Spomniti ga moram, da tudi podpisana vem, od kod J. Markeš že leta dolgo dobiva »informacije«, ki so najmanj 50-odstotno zabeljene s skrajno deviantno miselnostjo informatorke, ki izstopa iz vseh normalnih družbenih meril, in so prav tako pogojene z družinskim življenjem. Resnici na ljubo je treba omeniti, kar je tudi moje osebno prepričanje, da skorajda ni družine (če vzamemo za primer samo Slovenijo), ki ne bi imela takih ali drugačnih pikantnih skrivnosti, katere uspešno ali manj uspešno prikrije pred javnostjo. Kajne, gospod Janez Markeš, tega je povsod dovolj. Včasih smo mislili, da bo Markeš eno boljših novinarskih peres, pa je se »zakvačkal« in poslej piše samo tako, kot mu gospodarji dovolijo. Videti je, da je njegova glavna naloga diskreditirati Janeza Janšo in sedanjo vlado. Pričakuje, da bo prihodnje leto tudi zanj boljše? Upanje je slehernemu dovoljeno. Je to vse, kar hoče doseči? Pred desetletjem so imele ZDA eno največjih novinarskih obrekovalk Elso Maxwell, ki ji ni nihče nič verjel, pa čeprav je napisala tudi kakšno resnico. Nazadnje je, zasmehovana, obupala nad seboj in poniknila v pozabi.

JANUAR, 2008

ČAS STRAHU!

Pastirsko pismo za novo leto 1946 takratnega generalnega vikarja ljubljanske škofije Antona Vovka je bilo prebrano 5. aprila 2008 na 4. forumu za dialog med vero in kulturo. Na forumu se je zbralo kar nekaj pomembnih slušateljev in razpravljavcev. Iz časopisnih objav je razvidno, da je bilo to neobjavljeno pismo Antona Vovka tokrat prvič predstavljeno javnosti. Pismo je prebral zgodovinar dr. France Martin Dolinar. Je storil prav ali ne? Menim, da je bilo

prav. Vsebina pisma je neovrgljiv dokaz o strahu, ki je vse od prevzema oblasti komunistične partije vladal v Jugoslaviji, še prav posebno pa v Sloveniji. Niso se bali samo ljudje, ki niso bili podporniki OF, temveč skoraj vsi, zaradi česar je nastal čas ovajanja, zapiranja, pobijanja. Vladalo je splošno ozračje strahovlade. Kako tudi ne, saj je Tito z balkona slovenske univerze obljubil maščevanje. Pisatelj Tone Seliškar je v Slovenskem poročevalcu 26. maja 1945 napisal dolg članek, v katerem prav tako obljublja strašno maščevanje. Pa ne le on, razni »kulturniki« so kar tekmovali, kdo bo zavednejši in bolj prepričljiv v svojih napadih. Bil je čas, ko je bilo treba dokazati, da se strinjaš z vsem, kar bodo »zmagovalci« še storili, kajti vse je bilo povzdignjeno v absolutno pravico, da z nasprotno stranjo naredijo, kar hočejo. Prva na udaru je bila Katoliška cerkev, ki so jo imeli za največjo oviro pri popolnem obvladovanju vsega narodovega žitja in bitja. Zaradi tega je treba Vovkovo pastirsko pismo iz leta 1946 brati skupaj z njegovo knjigo V spomin in opomin, izdano leta 2003, 40 let po njegovi smrti. Škof Anton Vovk ni imel sovražnikov le v tedanji komunistični oblasti, temveč nekaj hudih nasprotnikov tudi v cerkvenih krogih, ki so se na vso moč trudili, da vsaj ohranijo svoj status quo. Med temi niso bili le prestrašeni zagovorniki nove oblasti, temveč kar navdušenci, na primer Fran S. Finžgar, Anton Trstenjak, Lampret, Šmon, Janez Oražem, profesorji teologije Košir, Cajnkar, Miklavčič in še bi jih lahko našeli. Vsi so vedeli, da je škof Anton Vovk skoraj vsakdanja tarča raznih udbovskih zaslješevalcev, ampak skrbeli so le zase. Da ne bi pozabil, kaj so ga na zaslišanjih spraševali, si je skrivaj zapisoval kratke notice in jih tudi skrival, kajti hišne preiskave na škofiji so bile zelo pogoste. Le redkim zanesljivim osebam je zaupal, kje so ti zapiski, in tako imamo njegovo povsem verodostojno pričevanje. Največji dokaz, da so škofa Antona Vovka ves čas zasledovali, je nasilna preprečitev birme na Jesenicah in njegov zažig na Dolenjskem. Se je še kje zgodilo kaj takega? Je za vse to, kar so mu delali in storili v letih njegovega škofovanja, kdo odgovarjal? Nihče, nagrajeni so bili vsi njegovi zaslješevalci, Zdenko Roter, Zoran Polič, vsi udbovci in vsi, ki so zasedli škofijski dvorec in vohunili za njim. Pa še sram jih ni. Da so to delali novi oblastniki, sovražniki par excellence, je še razumljivo, da pa je imel v lastnih vrstah »metalce polen pod noge«, ni sprejemljivo. So se ti »služabniki božji« kdaj pokesali za svoje izdajstvo?

APRIL, 2008

KDO JE V SLOVENIJI MEFISTO?

Mefisto je v Goethejevem Faustu utelešenje satana. Po mnenju Darka Štrajna iz Liberalne akademije je v Sloveniji to premier Janez Janša. Mnenje LA, kjer se zbirajo menda predvsem »genialni« možgani, niti ne preseneča. Darko Štrajn v Delu 6. junija 2008 trdi, da so v LA zadnja štiri leta s številnimi

izjavami opozarjali na občutljivo področje medijev in primere očitnega poseganja vanje, a so bili PRETEŽNO deležni cenzure. Cenzure s katere strani? Tega pa Darko Štrajn ne pove, čeprav je to glavno vprašanje. Kdo jih je cenzuriral? Dokazano je, da je časnik Delo že vseskozi v PRAVIH ROKAH, v takih je bil v času enostrankarskega režima, danes je v rokah kapitala oz. medijskih povzpetnikov. To pa je Pivovarna Laško z vsemi svojimi satelitskimi podsistemi, kjer so bili in so še glavni akterji celjski bratje Šrot. Lahko bi jim rekli kar »celjski grofje«. Lahko pa dodamo: če je v tej deželi še kanček pameti in poštenja, »danes in nikoli več«. V istem mediju, na isti strani in istega dne je članek novinarja Dela Petra Jančiča z naslovom: Ali je pravosodje mogoče kupiti?. Odziva se na izrečene besede oz. bojazen nekdanjega predsednika Slovenije Milana Kučana, ki meni, da pravosodje ne deluje. Sic! To je prvič, da se strinjam z njim, vendar vzrok nedelovanja oz. nepravilnega delovanja izhaja iz časov, ko je bil Milan Kučan »bog in batina« ne le v Sloveniji, temveč kar v SFRJ. Od 1986 do 1990 je bil zadnji predsednik centralnega komiteja ZK Slovenije, na kratko predsednik CK. To pa brez volje in soglasja Beograda, kjer je bil predsednik predsedstva SFRJ Janez Drnovšek, nesporni vožd pa Slobodan Milošević. Takrat se brez soglasja iz Beograda ni naredilo nič, tudi aretacija JBTZ ne. V tistem času je bilo prav vse, ne le pravosodje, podrejeno komunistični partiji in posledice so tukaj. Nedvomno so med sodniki tudi taki, ki delujejo po veljavnih zakonih, kakor vidimo, pa so glasnejši »oni drugi«. Izjava IO aktiva novinarjev Dela, objavljena 6. junija, je prepozna, saj se prav isto dogaja tudi v mariborskem Večer, kjer svojevoljno uvajajo vsiljeno upravo časnika. Tudi tam so bratje Šrot in mariborski župan Kangler glavni. Pa še nekaj besed o »še« odgovornem uredniku Dela Janezu Markešu. Vsi njegovi sobotni uvodniki so bili že dolge mesece en sam napad na premiera Janeza Janšo in t. i. desnosedinske stranke. Vse, kar je pisal, je pisal tako, kot so zahtevali od njega njegovi delodajalci, povsem drugače torej kot takrat, ko je bil »glavni in odgovorni urednik« na Magu. Njegov uvodnik 7. in njegov odgovor v Delu 10. junija Pivovarni Laško sta pravzaprav eno samo tarnanje in poskus prikazati se kot žrtev. Čigava? Menim, da je žrtev samega sebe, ker se je precenjeval. Nič mi ni žal, da odhaja, žal mi je, da je zavestno škodoval naši skupni domovini Sloveniji. Povej mi, s kom se družiš, in povem ti, kaj si!

JUNIJ, 2008

KAMELEONSTVO!

Kameleon je zemeljski lev oz. kuščar, ki zgrabi plen z zelo dolgim jezikom. Znan je tudi po tem, da lahko hitro spremeni svojo barvo. Zaradi te lastnosti ga primerjamo z ljudmi, ki prav tako spreminjajo ne le barvo, temveč tudi svoje osebno prepričanje. Največkrat se to zgodi ljudem, ki jim ne gre vse tako, kakor bi želeli. Nesposobni lastne presoje oz. samokritike so prepričani, da se jim godi velika krivica. Poiščejo si drugo rešitev, to pa je največkrat prestop ali celo ustanovitev nove stranke, kjer seveda vsaj na začetku igrajo glavno vlogo. Nezadovoljnejše je vedno lahko najti, posebno če so slednji prepričani o svoji pomembnosti. To pa je že napuh, ki ga spremlja maščevanje. Najpogosteje se to dogaja pred volitvami, ker niso postavljeni tja, kamor bi sami želeli. Prepričani so, da so nenadomestljivi in da jim bodo volivci kljub njihovi izdaji dali svoj glas. Združeni opoziciji, ki prav tako išče možnost večinskega prevzema oblasti, je to seveda pogodu, vendar odpadnikov ne bodo nikoli sprejeli medse. Saj odpadnikom noben pameten politik ne more verjeti, kajti nihče ne izda samo enkrat. Tudi opozicija ima svoje številne odpadnike, prestopnike iz ene stranke v drugo, tja torej, kjer se nadejajo večje koristi. A to so še vedno samo »njihovi«. Tudi naša ne tako daljna preteklost je polna takih izdaj. Ena glavnih je bil pakt o nenapadanju med Hitlerjevo Nemčijo in Stalinovo Sovjetsko zvezo. Skupaj sta napadla in zasedla Poljsko, ker pa je Hitler za svoje vojaške pohode potreboval nafto, se je podal proti sovjetskemu Bakuju, kjer je bilo glavno črpališče črnega zlata. Druga izdaja je bila, ko sta sovjetska maršal Žukov in general Rokosovski s svojo armado čakala pred Varšavo, kjer so se ob drugi vstaji septembra 1944 uprli Poljaki, vodeni iz Anglije. Pustili so, da so Nemci te nekomunistične upornike pobili, nato pa šele odšli »osvobajati« Poljsko in ustoličiti komunistično oblast. Pri nas, še posebno v Sloveniji, se je to dogajalo z ustanovitvijo OF in razglasitvijo SNOO, ki si je prilastil izključno pravico upora proti okupatorju. Kaj se je v Sloveniji dogajalo po končani vojni, je slehernemu Slovencu znano. Šele junija 1991 se je Slovenija rešila jugoslovanske in slovenske komunistične diktature, in to zaradi poguma in odločenosti Slovencev, ki so hoteli demokracijo. Vsi vemo, kdo so bili voditelji takratnih odločilnih dejanj. Slovenija je še mladoletnica in le požrtvovalni, pošteni voditelji jo lahko kakor doslej uspešno peljejo naprej. Še vprašanje madžarski manjšini v Sloveniji. Zakaj tudi na tretjem praznovanju združitve Prekmurja z matičnim slovenskem ozemljem slovenskih državljanov Madžarov ni bilo poleg? Tudi njihove večletne poslanke v DZ Marie Poszonec ne. Mar ne živijo dobro v Sloveniji, ki je tudi njihova domovina? Res je pred leti takratni predsednik Slovenije Milan Kučan ob fotografiji povojnih obešencev v Murski Soboti rekel, da je bil med temi tudi njegov sorodnik, ki je bil obešen zato, ker je bil »madžaron«. So to naključno ali namenoma preslišali? Kaj če bi kaj takega rekel Janez Janša?

AVGUST, 2008

FILIPIKA JANEZA MARKEŠA!

Filipika je vsak napadalen, hujskaški govor ali članek, uperjen proti določeni osebi.

Tak članek je v Sobotni prilogi Dela, 15. novembra 2008, Janezu Janši namenil nekdanji »glavni« urednik Dela Janez Markeš. Pomembna ni le Markeševa napadalnost do Janše, tej smo že dolgo priče, temveč bolj njegovo prilizovanje novi vladi oz. predsedniku Borutu Pahorju. Za »dogodek tedna in pomembno dejanje« označi Pahorjevo razglasitev imen prihodnjih ministrov. To nekako poveže z devetdeseto obletnico konca prve svetovne vojne. Kakšno zvezo ima ta obletnica z menjavo vlad v Sloveniji? To je navedel zato, da lahko podtakne SDS teorijo zarote, ker J. Janša ni (kakor poraženi ameriški republikanski kandidat McCain Obami) takoj čestital Borutu Pahorju. Da v političnih nastopih med politiki ZDA in Evrope obstaja razlika, je vsakomur, ki spremlja svetovne dogodke, jasno. V Evropi, predvsem v Franciji je meščanstvo ustvarilo revolucionarnost, ki jo je leta 1789 popeljalo v »veliko revolucijo«. Markeš odziv SDS ob izgubi oblasti enači z »revolucionarno strastjo« Janeza Janše. In spet poveže del prevratniških sil v Evropi pred 1. svetovno vojno s SDS oz. Janšo. Primer novinarjeve filipike: »Kar je na prvi pogled videti kot slab bonton (beseda pomeni samo nekaj pozitivnega), ima globoke revolucionarne korenine, povsem enake kot tiste, ki so pred 94 leti sprožile prvo svetovno vojno.« Še dobro, da je Janša zagledal luč sveta šele 44 let pozneje, če ne bi bil glavni krivec tudi za prvo svetovno vojno. A če hočemo slediti Markeševemu odkritju Janševe »revolucionarne strasti«, pojdimo po vrsti: 28. 6. 1914 v Sarajevu atentat na avstro-ogrškega prestolonaslednika, ki sproži prvo svetovno vojno, oktobrska revolucija s prihodom Lenina aprila 1917 v Rusijo, Stalin od 1927 do svoje smrti generalni sekretar KP SZ. V Nemčiji se Hitler leta 1934 po smrti Hindenburga polasti oblasti. Avgusta 1939 pakt o nenapadanju med SZ in Nemčijo, 1. 9. 1939 Nemčija napade Poljsko, 28. 9. pa si jo SZ in Nemčija razdelita. V Jugoslaviji aprila 1945 prevzame oblast komunistična partija pod vodstvom Josipa Broza-Tita. Konec Jugoslavije z razglasitvijo samostojnosti Slovenije 26. junija 1991, kar so omogočili vsi pogumni Slovenci, ki so se bojevali za njeno samostojnost. Tu pa je poleg odločnih sodelavcev aktivno, vodstveno in zelo uspešno deloval Janez Janša, ki pa ima po Markeševem »strokovnem« mnenju samo revolucionarno strast. Pa še beseda o pravosodju, ki ga Janša označi za represivnega. Mar ni prav »pravosodje« že med vojno in dolga leta potem kot po tekočem traku obsojalo na smrt, obešalo in streljalo povsem nedolžne? Kaj pa Teharje, Kočevski rog in Goli otok? Kje pa je danes pravosodje? Menim, da so lastniki Dela, Večera, Laščani in njegov ljubljanski direktorij zadovoljni s pisarjenjem in blatenjem stalne tarče Janeza Janše. Mene sploh ne zanima, koliko ima Markeš plače pri Delu, mislim, da njegova »spreobrnitev« nima cene, in čeprav je bilo služabništvo vedno slabo plačano, so, upam, »butlerji« izjeme.

NOVEMBER, 2008

CVIKLOVA BORIŠČA!

Kdo je pravzaprav prvi minister v sedanji vladi? Je to še Borut Pahor ali pa ga je že spodnesel Milan M. Cvikl? Je res, da so glavna opravila premierja Boruta Pahorja priprave na »tiskovke«? Še obvladuje politično, finančno in gospodarsko področje ali je vse bolj talec vladnega četverčka? To pa je v škodo ne le opoziciji, temveč vsemu vladnemu aparatu in Sloveniji. Kdor tega ne uvidi, ne razume sedanjega političnega dogajanja, polnega zarot! Bo Slovenija res odvisna od spletkarjenja? Cvikl je tisti, ki je skupaj s številnimi sodelavci spletel afero Patria, za katero je danes znano, da je plod organizirane zarote z enim in edinim ciljem, to je odstraniti Janeza Janšo in njegovo vlado. V vsej tej umazani zaroti so sodelovali nekateri, ki danes nimajo nič od tega. Še slabe vesti ne. Slišali smo, da je tudi v času odsotnosti premierja Pahorja v vladi vse pod nadzorom. Koga? Seveda generalnega sekretarja vlade Milana M. Cvikla, ki je izrabil priložnost in sprožil afero Arhivi kot nadomestilo za izgubljeno spletko Patria. Najbolj »objektiven« dnevnik Delo prinese alarmantne, a nepreverjene novice na prvih straneh z velikimi naslovi: »Sumljivo fotokopiranje v času prejšnje vlade«. Nobeno pojasnjevanje Boža Predaliča, generalnega sekretarja Janševe vlade, ne bo pri tistih, ki nprestano ustvarjajo afere, in njihovih privržencih sprejeto kot resnica. Potem je tu še SOVA, njeno nezakonito delovanje ter prisluškovanje tujim in domačim politikom. Vse je bilo in je še naperjeno predvsem proti Janezu Janši in prejšnji vladi. In kdo je vse to vodil? Poleg Podbregarja A. Rop s trditvijo, da sta se Sanader in Janša zarotniško dogovarjala. Na to poročilo se je takoj odzval poslanec SD in dolgoletni mestni svetnik Dušan Kumer, ki je bil v prejšnji sestavi parlamenta član revizijske komisije, ki pa menda ni ničesar našla, kar bi lahko obremenilo Podbregarja in njegove sodelavce. SIC! Oglasi se še dr. Vasja Cerar, tudi dolgoletni mestni svetnik, ki seveda takoj najde prostor v Delovi rubriki in meni, da z izrednimi sejami ne bodo rešene Janševe krize. Tako Dušan Kumer kot Vasja Cerar, člana SD, sta vedno nastopala sovražno proti t. i. desnici. Se kdo čudi, da je dr. Ivan Kristan 7. februarja kot Delovo »gostujoče pero« napadel prejšnjo vlado in njenega premiera? Največje delo pa je 10. februarja v Delovih pismih bralcev objavljeno pismo psihiatra in podpredsednika LDS prof. dr. Slavka Zihlerla, naslovljeno na »njegovega« predsednika vlade Boruta Pahorja. Vsebina pisma je javno ščuvanje proti Janezu Janši z elementi skrajnega sovraštva do političnega nasprotnika. Profesor dr. Slavko Zihlerl je psihiater, zdravnik torej, ki pa je s tem pismom poteptal Hipokratovo prisego! V slovensko javnost je projiciral paranojo s kronično psihozo intuicij, ki temeljijo na napačnih razlagah. Kdo je tisti, ki v Sloveniji ustvarja krize? Dokler bo Milan Cvikl generalni sekretar vlade, bodo intrige na dnevnem redu.

FEBRUAR, 2009

MOČ DEJSTEV!

Dejstva oz. resnica so in morajo biti dokazljivi. Francozi jim rečejo »fait accompli«, to je nekaj, kar je bilo dokončno izvršeno. Mnogi jih iz različnih, največkrat osebnih razlogov hočejo izničiti. Tak primer se je zgodil v torek, 10. februarja, v Odmevih na TVS, ko je starosta Zveze borcev NOB Janez Stanovnik jeznorito očital RTV Slovenija predvajanje slovenskega dokumentarnega filma Otroci s Petrička. Če vemo, kdo je Janez Stanovnik, nas njegov odziv ne preseneča. Sedem let je bil osebni tajnik Edvarda Kardelja, človeka, ki je Slovencem obljubljal državo, ki se bo raztezala od Sibirije do Trsta, Stalinovo sovjetijo. Kardelj je bil človek, ki je ne le vedel za vse množične medvojne in povojne poboje, ampak jih tudi ukazoval in usmerjal. Torej tudi sam morilec! Že v času »slavne« NOB je ukazal, koga vse je treba pobiti, kulaške sinove in duhovne v četah. Sic! Stanovnik bo seveda kot vsi, ki so bili »poleg«, rekel, da o tem ni nič vedel. Je mar služboval na luni, no, morda, saj še sedaj živi tam. Motijo ga nedolžni otroci, ki so preživel. Dokaz te resnice oz. dejstva so izvirne fotografije iz leta 1945 in nihče jih ne more zatajiti. Je kdo od teh nekdanjih Petričkovih otrok govoril sovražno, maščevalno? Samo eno željo imajo, to, da bi vedeli, kje ležijo njihovi starši, kar je pravica slehernega človeškega bitja, tudi tistih iz pragozdov. Po reakciji borčevskega staroste bi teh »odvečnih« otrok ne smelo biti. Zakaj jih niso »pospravili« skupaj s pomorjenimi starši? Napaka, zaradi katere dandanes »duševno« trpijo neustrašni borci za svobodo. Čudno, da jih ni s svojim velikodušnim in poceni mnenjem podprl predsednik države Danilo Türk. Samo v letu 1942 so partizani pobili 21 slovenskih družin. Med njimi desetčlansko Mavsarjevo, poleg očeta in matere osem mladoletnih otrok. Kdor zmore, naj gre na pokopališče v Šentrupert in na nagrobniku pobitih prebere njihove podatke. Junaški borci so jih, tako kot jim je bilo ukazano, lovili kot divjad. Nikoli kaznovani partizanski zločini, ki so jih po nalogu slovenskih voditeljev komunistične partije prostovoljno ali prisilno izvrševali izbrani aktivisti, še danes bremenijo slovensko duševnost. In nobene katarze oz. vsaj moralnega kesanja ni bilo. Zato tudi lahko neki psihoanalitik pošlje v javnost lažne in nedopustne sramotilne obdolžitve predsednika SDS Janeza Janše. Pri tem se sklicuje na »večino« slovenske javnosti, čeprav je njegova stranka na volitvah dobila komaj 5 odstotkov glasov vseh volivcev, Slovenska demokratska stranka, ki jo uspešno vodi Janez Janša, pa 29,32 odstotka. Razlika je očitna. Mar nas, volivce SDS, in vse, ki niso volili LDS, psihiater prišteva kar sebi? Svoj lonček je pristavil še slovenski predsednik, češ da pozna zadevo, o kateri je potreben razmislek. Zato oba, psihiatra dr. Slavka Zihlerla in slovenskega predsednika dr. Danila Türka, prosim, da slovenski javnosti povesta, kaj je »OBČA ČLOVEŠKA VREDNOTA«. Ni nesmisla, ki ga filozof-psihiater še ni izrekel. Platon!

FEBRUAR, 2009

KDO SE KOGA BOJI?

Filozofinja Spomenka Hribar kot običajno tudi tokrat ni mogla iz svoje kože.

Le kdo se boji Janeza Janše? Menda ne ona, saj jo nekateri ocenjujejo kot nezmotljivo analitičarko slovenske stvarnosti. Iz njenih pogostih prispevkov v Delu lahko ugotovimo, da se neprestano ponavlja, zato je že dolgočasna in smešna. Njen dolgi članek v Sobotni prilogi Dela 30. maja 2009 je zmes zmešane filozofije, pri čemer iz ene trditve prehaja v drugo, kar je tudi njen izrazni stil. Naslov njenega traktata je: Demokracija in populizem. Tisto, kar trdi ona, je seveda čista demokracija, kar pa poudarja slovenska »desnica«, je populizem. Ta pojem, katerega mnogi tudi napačno tolmačijo, ima negativen odmev, zato ga vedno podtikajo »desnim«. Njena trditev, ki je zaradi večjega poudarka debelo tiskana, se glasi: »Nekateri ljudje se Janše dobesedno bojijo, drugi ga kujejo v zvezde kot legendo. Iz tega je razvidno, da je politik Janša točka, se pravi simbol našega državljanskega spora.« Je lahko še kaj bolj lažnivega in zmedenega? S takimi obtožbami Janeza Janšo prikaže kot neke vrste narodnega izdajalca, saj mu po trditvah Hribarjeve ni mar drugega kot ustvarjanje posebnih razmer. Glavni in zločinski simbol slovenskega državljanskega spora so sto tisoči – pravo število ne bo nikoli ugotovljeno – že med »osvobodilno« vojno, še posebno pa po koncu vojne zverinsko pobitih Slovencev in pripadnikov drugih narodnosti na slovenskih tleh. Vse kraške jame, vsi opuščeni jaški in skriti zakotni kraji so polni okostnjakov, ki jih bodo odkrivali še naši zanamci. To je zločin, ki ne bo nikoli kaznovan, za katerega ne sedaj in ne v prihodnje ne bo nihče odgovarjal, zato ga poskušajo čim bolj zamegliti. Kdo? Tisti, ki so vseskozi za to vedeli. Prvi, ki se je začel zelo nespretno in zmedeno v imenu borcev braniti, je njihov predsednik Janez Stanovnik. Jasno in glasno je obtožil ljubljene maršala Tita, ki je v zahvalo za svoje zločine potem dobil v Ljubljani ulico. Tito in premnogi znani Slovenci so bili učenci največjega svetovnega morilca Josipa Visarionoviča Stalina. Komunizem in komunisti, dokaz so tudi slovenski, so po Evropi in po Aziji pomorili milijone in milijone ljudi, ki so imeli vso pravico živeti normalno življenje, pa so imeli nesrečo in prišli v kremplje podivjanih komunističnih morilcev. Kdo je v Sloveniji dajal naloge za to, vemo. To so bili Kardelj, za njim pa Kidrič, Vida Tomšič, Šentjurčeva, Maček in Mitja Ribičič pa glavna izvrševalca. Vsi ti zločini so ovira za našo pomiritev. Brez priznanja ni kesanja. Trditev avtorice članka, da smo ob osamosvojitvi vsi sodelovali, ni resnična. Politburo KP in njeni člani so se krčevito branili osamosvojitve, ker so vedeli, da je s tem konec njihove 50-letne totalitarne oblasti. Dokumentiran dokaz je TV Dnevnik iz maja 1991, kjer vidimo sina Mitje Ribičiča Cirila, poleg njega večnega Mirana Potrča, kako poskušata drugače speljati splošno slovensko zahtevo po popolni samostojnosti. To je bila takrat stranka SDP, Stranka demokratične prenove, danes pa velika SD z vsemi priveski. Tako kot je pred

leti »do kosti oglodala« slovenskega katoliškega teologa, pisatelja in krškega škofa Antona Mahničā, se Spomenka Hribar sedaj loteva Janeza Janše. Če kdo, je prav ona seme razdora in kleveto slovenskih osamosvojiteljev, kar brez dvoma Janez Janša je.

JUNIJ, 2009

NAS IMAJO ZA BEBCE?

Vse, kar zadnje čase poslušamo ali beremo v zvezi z uradnimi vladnimi izjavami oz. poročili, zveni, kot bi otrokom pripovedovali pravljice. Nas imajo res za tako neumne? Čeprav so uradna poročila skrbno izbrana, resnica, tista, ki ni za ušesa navadnih smrtnikov, le prihaja na dan. Menim, da je v vladi že nekaj časa največji kamen spotike notranja ministrica Katarina Kresal. Novinar Dela Zoran Potič jo (naročeno) kuje v zvezde, vendar je vsakomur, ki spremlja delo vlade oz. njenih ministrov, jasno, da je njihovo vladanje zelo daleč od »zvezd«. Ne le policijski poziv predsedniku SDS Janezu Janši, katerega namen je kristalno jasen, na dan prihajajo tudi številne »uradne« prekoračitve dovoljenega oz. popolne abotnosti. Ko poslušamo tiskovno poročilo premierja ali katerega od ministrov, je, kot bi peki trdili, da ne pečejo kruha, ali mesarji, da ne koljejo živine in ne pripravljajo mesa. Kaj je po mnenju Kresalove »politična dostojnost«? Besede je izrekla ob odgovoru Janeza Janše v zvezi s policijskim pozivom, na katerem je bila celo grožnja, da ga lahko tudi prisilno privedejo. Tako kot pred dvajsetimi leti. Kljub popolni politični čistki, ki jo pospešeno izvaja Pahorjeva vlada, je gospodarska in finančna situacija v Sloveniji vsak dan slabša. Ta vlada ravna, kot da so bili v prejšnji Janševi vladi, na čelu z njim seveda, sami bebci. Pa ne le v vladi, temveč tudi direktorji, nadzorniki, z eno besedo ljudje na kateri koli javni funkciji. Kot v kakšni na pol divji afriški ali azijski državi, kjer se vrstijo državni udari in prelivanje krvi. Pri tem pa se prikrivajo zlorabe in manipulacije Zbornice fizioterapevtov Slovenije, ki jo vodi nihče drug kot Friderika Kresal, mamica notranje ministrice Katarine Kresal. Je tudi to »njena državna tajnost«? Kakšen bo epilog, če ji bodo dokazali zlorabe in manipulacije? Kakšen bo politični pritisk na urad Nataše Pirc Musar? Se bo ustrašila in pod grožnjami »odnehala«? Nedvomno bo javnost odkritje in kaznovanje te afele budno spremljala, saj sta klientelizem in korupcija med privrženci sedanje vlade na samem vrhu. Je potem čudno, če poslanka državnega zbora, SD-jeva Majda Potrata, sicer profesorica, v Odmevih 30. junija, popolnoma prepričana v svoj prav, izjavi, da so bile komunistične partije, predvsem slovenska, demokratične. SIC! Zato sta na proslavo padca komunizma na Poljskem odšla – ne samo člana zveze komunistov, ampak oba tudi predsednika centralnega komiteja – Milan Kučan in Borut Pahor.

In kakor smo videli, jima ni bilo prav nič nerodno v družbi Poljakov, ki so si drznili pred tolikimi leti nasprotovati popolnemu komunističnemu terorju Sovjetske zveze. Poslanci sedanje SD, vsi po vrsti nekdanji člani Zveze komunistov Slovenije, ne bodo glasovali za resolucijo Evropske unije, s katero slednja komunizem in komunistične partije vsega sveta izenači s Hitlerjevim nacionalsocializmom in vsemi totalitarizmi. No, glavno je, da so res pravi DEMOKRATI, o čemer menda nihče ne dvomi!

JULIJ, 2009

KULTURNICA ŠIRČEVA – DIPL. SEKSOLOGINJA!

Dokazala je, da zelo dobro pozna – verjetno iz lastne izkušnje – probleme aseksualnosti oz. nespolnosti. Pa ne samo da pozna te probleme, tudi natančno ve, kdo trpi zaradi njih. Prepričana o svoji ministrski nezmotljivosti jih je razgrnila pred vso Slovenijo. Vemo, da imajo take probleme tudi druga živa bitja, na primer živali. Menda tudi glodalci. So med temi tudi njej tako ljube podgane? Mar tudi podgane poznajo aseksualnost? Je zaradi njih tako dobra poznavalka te nenormalnosti? Podgane se prav zato, ker so škodljive in kanibalske, saj se žrejo tudi med seboj, nagonsko hitro razmnožujejo. Črne azijske podgane so napadle in zasedle Evropo v 13. stoletju, v 17. pa so jih sive podgane iz kloak oz. kanalov z dolgimi, ogabnimi repi številčno premagale. Prve azijske podgane so prinesle in razširile takrat in še stoletja dolgo neozdravljivo nalezljivo bolezen kugo. Bacil kuge je mikrobiolog Yersin odkril leta 1894. Toda ta bacil se danes pojavlja v drugačni preobleki. Tako kot je bila azijska kuga stoletja neozdravljiva, je neozdravljiva sedanja »miselna kuga« pri nekaterih. Kdor hoče drugače misleče ali moteče ljudi uničiti, se mora bodisi fizično, še bolj pa miselno »razmnoževati«. In to v Sloveniji mnogim kar dobro uspeva. Tisti, ki ne delimo njihovega mnenja, in ni nas tako malo, smo odgovorni za to, da jim to ne bo tako zlahka uspevalo. Ne le povedati, zakričati jim moramo, da je to, kar počnejo, miselni zločin. Bo predsednik vlade Borut Pahor reagiral glede na to, da je Majda Širca ministrica – in to za kulturo – njegove vlade? Morda bo imel kakšno negativno mnenje celo predsednik Slovenije Danilo Türk, saj je še pred izvolitvijo zatrjeval, da bo predsednik vseh državljanov. Počakajmo, pa bomo videli. Ne le blog, ki je menda samo njen in kjer ima pravico napisati, kar ji pade na pamet, tudi njene v javnosti izrečene besede pogosto mejijo na kriminalnost. Obkladati ljudi, ki niso po njeni meri, z najbolj prostaškimi izrazi, ki so vsi po vrsti seksualnega pomena in popolnoma osebni, je skrajna prekoračitev pojmovanja normalnega izražanja, tudi tistega najnižje vrste. Je tak človek še lahko v službi naroda oz. vlade, ki imenuje svoje predstavnike, kar ministri vsekakor so? Kaj pa varuhinja človekovih pravic, ki se po svoji

dolžnosti zavzema tudi za pravice obsojenih kriminalcev? Bo kar molčala ali pa bo kot običajno čakala na navodila »od zgoraj«? V Sloveniji je kot še nikoli doslej na pohodu podlo hujškaštvo, vodeno iz znanih centrov. Primer: tednik Ona 1. septembra 2009. Izjava Vlada Miheljaka: »Po tistem, ko se je Golobič po aferi Ultra pasiviziral, pomeni Janković ta čas edino oviro na Janševi poti nazaj na oblast.« Je komentar sploh potreben?

AVGUST, 2009

PAHOR IN NJEGOV JAGO!

Shakespeare je v svoji drami Othello izrecno poudaril potuhnjeno vlogo Othellovega sluga Jaga kot neozdravljivega zarotnika in lažnivca. Njegova laž je bila kriva nasilne smrti Othellove žene Desdemone. Enako vlogo kot nekoč Jago pod Benečani igra danes v slovenski politiki generalni sekretar Pahorjeve vlade Milan M. Cvikl. Zaradi njega in njegove najnovejše, pa ne zadnje zarote, to je imenovanje Aleša Guliča za direktorja urada verskih skupnosti, je premier Borut Pahor celi dve uri trpel neznosno tesnobo in dvom o pravilnosti te odločitve. Je res tak naivnež oz. slabič? Generalni sekretar Cvikl že leto dni vodi vlado in vse ministre za nos. Odkar se pojavlja na raznih področjih, je Slovenijo že neštetokrat zavedel, pa mu premier še vedno brezpogojno zaupa. Že davno bi moral ugotoviti, da je Milan M. Cvikl največja cokla njegove že itak razdvojene vlade. Cvikl je premierja Pahorja v dveh stavkih prepričal, da je ravnal pravilno, ko je imenoval Aleša Guliča za direktorja urada verskih skupnosti. Očitek prejšnjemu direktorju tega urada Dragu Čeparju in razlog za njegovo razrešitev je menda dodelitev 500.000 evrov srbskemu pravoslavnemu centru. Nedvomno je za Cvikla to še ena priložnost, da pokaže nepravilnosti Janševe vlade, ki je odobrila to donacijo. Prepričana sem, da bi ji v primeru, če omenjene donacije ne bi dodelila, Pahorjeva vlada to očitala kot enega večjih prekrškov. Cviklu in njegovemu glavnemu sodelavcu Dragu Kosu ter vsem številnim pomagačem predvsem iz vrst podpisnikov slavne peticije je »veliki pok« finske Patrie ušel z vajeti. Zato je edino prav, da finski novinar Berglund kazensko odgovarja za svojo kriminalno obtožbo Janeza Janše v zadevi Patria. Ugotoviti pa je treba tudi, koliko je zaslužil za svoj nastop. Zastonj tega že ni naredil. Pošteni državljani Slovenije bi morali že davno ugotoviti, da je v naši deželi na raznih področjih na pohodu zarotniško delovanje določenih skupin, ki imajo podporo tudi v večini levih strank državnega zbora. Dvomljivi arbitražni sporazum s sosednjo Hrvaško je šel skozi »objektivno« sito parlamenta. Na epilog bruseljskega dogovora bomo morali še počakati. Kakršen koli že bo, bo dokončen. Alešu Guliču, novemu direktorju urada verskih skupnosti v Sloveniji, pa bi, če bi lahko, svetovala, naj se le odpravi v Vatikan. Tja naj se odpelje na svojem motorju

v svoji usnjeni jakni s pomenljivim napisom. Upam, da mu bodo satanski bratje pomagali! Obvezno pa mora imeti na zadnjem sedežu (zaradi dolge in naporne vožnje) privezanega svojega mandatarja, generalnega sekretarja vlade Milana M. Cvikla, slovenskega Jaga, da bodo v Vatikanu doumeli, da Pahorjeva vlada deluje z vso odgovornostjo in spoštuje svoje sogovornike! Ampak le, če so »pravi«!

DECEMBER, 2009

KDO JE PSIHOTIČEN?

Ustanovitelja Liberalne akademije Darka Štrajna še kar skrbi duševno stanje predsednika SDS Janeza Janše. »Strokovno« mu postavi diagnozo psihotičnosti, kar pomeni bolehati za neprestanim, nepojasnjenim strahom. Z drugo besedo, da je strahopetec. Menim, da je Janez Janša že dokazal, da ni strahopetec. Skupaj s somišljeniki in prijatelji se je lotil doslej največjega slovenskega dejanja: to je osamosvojitve Slovenije. Če ga danes kaj skrbi, je to lahko samo usoda Slovenije in njenih prebivalcev. Sleherni dan smo pričeli propadu nekdanjih uspešnih podjetij in vedno številčnejšim brezposelnim. Vlada pa v dobro delujočih ustanovah še kar naprej odstranjuje »nesposobne« direktorje in tja postavlja privrženca vladnega četverčka. Ko pogledamo seznam članov centralnega komiteja ZKS in ZKJ iz leta 1989, na samem pragu političnih sprememb, nam je vse skupaj bolj jasno. Milan Kučan je postal cekajevec že leta 1958, to je pri 17. letih, Dušan Semolič pri 18., Miran Potrč pri 24., Breda Pečan pri 21., Kučanov človek Silvo Komar pri 24. letih. Dolgoletni predsednik slovenskega olimpijskega komiteja Janez Kocijančič je postal član cekaja ZKJ pri 17. letih. To so ljudje, ki so vse do naše osamosvojitve uživali privilegije in nedotakljivost. Temu se je težko odpovedati, zato so z medsebojno pomočjo, privzgojenim zarotništvom in zvitostjo takoj zasedli glavne pozicije. Tudi novi rektor univerze dr. Stanislav Pejovnik je postal član CK pri 18 letih. Kaže, da so nekdanji člani cekaja – miselno to ostanejo za zmeraj – po zmedenih in sprevrženih pojmih Slovencev edini sposobni voditi samostojno Slovenijo. Mar res? Taki procesi tečejo po vseh državah Vzhodne Evrope, kjer so bili dolga leta na oblasti komunisti. Prva od teh je današnja Rusija, nekdanja Sovjetska zveza, tista, ki na svoj način še vedno drži roke nad svojimi nekdanjimi sateliti. Pri nas pa je to v zakulisju še delujoči ceka. Nekdanji cekajevski funkcionar in večni poslanec SD Miran Potrč je sicer pred kratkim rekel, da po letu 1953 – leta 1952 so malo zažgali škofa Vovka – v Jugoslaviji ni bilo več komunizma in totalitarizma. Poiskala sem svojo Preverko št.198/9689, napisano 6. 4. 1971, podpis Pahor Miro, ki črno na belem dokazuje, da komunizem nikoli ne odneha. Popolnoma nedopustno pa je, da so že drugič zaslišali

poslanko Cveto Zalokar Oražem, edinstveni Zaresov cvet, v zadevi Patria. Po njenem je to očitno šikaniranje poslanke, ker je kritično, na podlagi poglobljene »študije«, ocenila delo tožilstva in generalne državne tožilke Barbare Brezigar. To je vendar nedopustno! V tem preganjanju »nedolžnih« je edina dobra novica, da smo pred kratkim uvozili štiri opice. Menda v sklopu »kulturne« izmenjave, zato se mora Slovenija darovalcem oddolžiti in jim poslati nekaj naših, slovenskih. Morda bi še Liberalna akademija iz svoje zakladnice kaj primaknila ...

OKTOBER, 2009

BEZNICA!

Francoski pisatelj Emile Zola je med drugim napisal roman *Beznica* (*Assommoir*), v katerem je opisal življenje ljudi na družbenem dnu. Ne le materialnem, temveč tudi duhovnem. Pri nas beznici pravimo pajzelj. Zadostuje, da preberemo nekaj člankov v dnevnem tisku. Na primer v *Delu*, 29. oktobra, članek novinarja Dejana Karbe: »Neumno se mi zdi komentirati neumnost«. To je le ena od izjav šefa protikorupcijske komisije in vedno dejavnega kriminalista Draga Kosa. Seveda vse to v zadevi Patria, ki se vleče kot jara kača. Brez dvoma tudi na željo enega glavnih akterjev te sramotne zarote. Odzval se je na komentar »osumljenca« Janeza Janše, ki je dejal, kako to, da so vsi novinarji, ki poročajo o Patrii, prezrli eksplicitno potrdilo Björkqvista STA o njegovih srečanjih z Dragom Kosom, ki pa je rekel, da ne more komentirati, kar je »glupo do konca«. Mar komu ni jasno, zakaj je hodil na Finsko? Drugi akter zarote Patria, nekdanji poslanec državnega zbora Milan Cvikl, pa je rekel, da ne komentira dela organov pregona in odkrivanja kaznivih dejanj, vendar verjame, da tako naši kot finski kriminalisti ustrezno ravnaajo. Ko je bil še poslanec, je v petih minutah najmanj desetkrat obtožil Janeza Janšo. Največkrat so članki Delovega novinarja Dejana Karbe, pa ne le njegovi, bolj kot poročilu podobni pamfletu. Če hočemo poznati resnico ali vsaj nekaj njenih fragmentov, moramo brati ali poslušati še kaj drugega. V sami vladi in širšem okolju premierja Boruta Pahorja so zbrani posamezniki, ki jim je večja skrb diskreditirati opozicijo kot tvorno in odgovorno delovati v času gospodarskega propadanja, v katerem bomo skoraj vsi, razen nekaj »častnih« izjem, neprostovoljne žrtve. A če bi samo nasprotovali opoziciji, bi bilo še razumljivo, vendar dosledno brezvestno uničujejo vse, kar je bilo storjeno dobrega v preteklem obdobju. In tega ni malo. Ne mislim razpravljati o arbitražnem sporazumu s sosednjo Hrvaško. Verjamem, da je premier Borut Pahor na trnih, čeprav je prepričan, da je sporazum nekaj najboljšega, kar je bilo v zvezi s slovensko-hrvaško mejo storjenega do sedaj. Slovenska javnost pa tega ne verjame. Pa še nekaj besed o

pravkar minulem dnevu spomina na naše pokojne. Vrstni red, po katerem je slovenski politični vrh (Türk, Pahor in Gantar) obiskal grobove, spomenike in grobišča s polaganjem vencev, je prozoren, da bolj ne bi mogel biti; z njim niso razočarali »pravih« in ne presenetili »onih« – nebodijhtreba. A noblesse oblige! Verjamem, da je nekdanji predsednik samostojne Slovenije Milan Kučan zadovoljen z njimi. Kako tudi ne? Predsednik CK ZKS je 15. maja 1988 na tajnem kolegiju republiškega sekretariata za notranje zadeve med drugim rekel: »Če te fašistoidne manire, ki se kaže skozi omenjeno pisanje in topotanje na javnih tribunah, ne bomo obrzdali, se lahko zgodi to, kar se je zgodilo leta 1931 v Nemčiji.« Zahteve po demokratizaciji je torej izenačil s Hitlerjevimi nacizmom. Kdo verjame, da danes misli drugače?

NOVEMBER, 2009

DOLOMITSKA POLITIČNA IZJAVA!

Dolomitska izjava je bila politična izjava treh ustanovnih skupin OF slovenskega naroda, komunistične partije, slovenskih Sokolov in krščanskih socialistov. Dve skupini, Sokoli in krščanski socialisti, sta se odpovedali samostojnemu političnemu delovanju oz. svojim aktivistom, KP Slovenije pa je bila priznana vodilna vloga. Izjava je bila sprejeta v Polhograjskih Dolomitih, 28. 2. 1942, in šele na Pugledu, 27. 4. 1943, potrjena na zboru aktivistov OF oz. zboru aktivistov Komunistične partije Slovenije. Sokoli in krščanski socialisti so se z Dolomitsko izjavo 28. 2. 1942 odpovedali le svojim aktivistom oz. borcem. Organizatorji te izsiljene izjave, člani KP Slovenije, so si po tem dogovoru enostransko prisvojili izraz »vse skupine«, čeravno sta bili tam navzoči le dve, ki nista imeli nobenega pooblastila in ne pravice izjavljati kar koli v imenu vseh Slovencev. Da so se krščanski socialisti odpovedali svojim »aktivistom« in se podredili KP, je razumljivo, saj so samo sledili svojemu nikoli jasnemu in trdnemu političnemu prepričanju. Tako kot še danes. Da pa so tako podrejeno vlogo sprejeli Sokoli, ki so bili vedno odločni podporniki Kraljevine Jugoslavije in kraljeve jugoslovanske vojske, pa je nerazumljivo. Sokolom smo rekli tudi »narodnjaki«, čemur niso nikoli oporekali, saj so svojo pripadnost kralju in kraljevini vedno ponosno izjavljali. Sokolstvo je bilo najbolj zastopano med učiteljstvom, uradništvom oz. v srednjem sloju. To pa so bili praviloma izobraženci in slednji bi morali bolje od delavstva poznati zločinsko delovanje komunistične partije oz. leninizem/stalinizma v tedanji Sovjetski zvezi. So bili samo prevarani ali tudi že ustrahovani? Kdo so bili leta 1943 glavni obsojenci na tako imenovanem Kočevskem procesu? Predvsem slovenski pripadniki kraljeve Jugoslovanske vojske v domovini (JVvD). Na dveh procesih v Kočevju in Ribnici, oktobra in novembra 1943, so 20 pripadnikov JVvD obsodili na smrt, takoj naslednji dan pa so

jih ustrelili 100. Še danes kljub iskanju ni znano, kam so jih zagrebli oz. v katere jame so jih zmetali. Glavni tožniki in sodniki na teh procesih so bili pripadniki zločinskega Vosa, ki so za zajete pripadnike JVvD že vnaprej določili edino mogočo obsodbo – in to je bila smrt. Tudi tiste, ki jih na teh procesih niso obsodili na smrt, so le nekaj dni pozneje likvidirali na Travnici gori. Vosovski tožilci in sodniki so ujetnike JVvD označili kot pripadnike narodnih izdajalskih organizacij in vojaških formacij ter zanje zahtevali smrtne obsodbe. Vse to je bila posledica dolomitske prevare, sklenjene 28. 2. 1942 v Polhograjskih Dolomitih, kjer si je komunistična partija nasilno prilastila izključno vodstvo nad narodnoosvobodilnim uporom proti trem okupatorjem Slovenije. Dolomitska komunistična prevara Slovencev iz leta 1942 se v tej naši »demokracijski« Sloveniji znova kaže na vseh ravneh, še najbolj pa v državnem vrhu s predsednikom Danilom Türkrom!

DECEMBER, 2009

KDO SO BILI PRVI KOLABORANTI?

Prvi kolaboranti, ki so simpatizirali ali sodelovali s Hitlerjevo Nemčijo, so bili po podpisu nemško-sovjetske pogodbe 28. 9. 1939 o delitvi Poljske komunisti vseh dežel. Seveda tudi slovenski. Dokaz je Angela Vode, ki je nasprotovala tej pogodbi, ki sta jo v Moskvi v navzočnosti Stalina podpisala nemški zunanji minister Joachim Ribbentrop in sovjetski Vjačeslav Molotov. Angelo Vode so takrat ogorčeni vodilni slovenski komunisti, med katerimi je bil tudi Tone Tomšič, vrgli iz komunistične partije. Veliki borec za »vrednote NOB« Janez Stanovnik verjetno s tem ni preveč obremenjen. Kaj pa Dolomitska izjava 28. 2. 1942, ko so krščanski socialisti in sokoli priznali vodilno vlogo samo komunistom? Tam je sodeloval tudi »pokončni mož« Janez Stanovnik, ki je zaradi razglasitve Alojzija Grozdeta za blaženega nemudoma protestiral, češ da je bil kolaborant in da to imenovanje razdvaja slovenski narod. Menim, da Slovence razdvajajo »stari komunisti«, med katere spada seveda tudi spoštovani tovariš Janez Stanovnik, pranečak knezoškofa Antona Bonaventure Jegliča. Zgodba o Lojzetu Grozdetu je znana, njegova mučeniška smrt dokumentirana in tudi dokazana. Alojzija Grozdeta, ki je bil takrat star 20 let, so zadnje dni 1942 ali prve dni 1943 partizani zajeli na Mirni in ga po strahovitem mučenju odvrgli v bližnji gozd. Dne 22. februarja 1943 so ga otroci našli v dolini potoka Verjašica. Zdravniška komisija je ugotovila: odrezano desno uho z desnim licem tja do ustnice spodnje čeljusti, izrezano desno oko, da ne naštevam še drugih grozodejstev. Kdor hoče, naj prebere knjigo Antona Strleta in Tineta Pleška z naslovom Lojze Grozde, osmošolec iz Vodala, ki je izšla pri založbi Družina leta 2001. Tiste, ki nasprotujejo imenovanju Lojzeta Grozdeta za blaženega,

češ da je bil kolaborant, sprašujem, ali so bili Mavserjevi otroci tudi in KOLABORANTI in čigavi. Devet jih je bilo: Ciril, Darko, Dolfi, Jožek, Marija, Peter, Stanko, Terezija, Vinko. Osem teh nedolžnih otrok so 27. decembra 1942 hrabri borci lovili kot zajce in vse pobili, najmlajši je imel 2 leti. Pred tem so zverinsko umorili njihove starše. Le enemu je uspelo ubežati »osvobodilni« moriji in ta se je po slovenski osamosvojitvi, pri kateri komunistični borci niso imeli nobenih zaslug, vrnil kot duhovnik iz ZDA. Tistemu, ki je za »zasluge« dobil njihov dom, je izrekel svoje odpuščanje. Vsi ti pomorjeni nedolžni otroci so s starši kot blaženi Alojzij Grozde pokopani na pokopališču v Šentrupertu. Ko na njihovih nagrobnikih bereš datume rojstva in smrti, se sprašuješ, kako je kaj takega sploh mogoče. Kdo lahko to naredi sočloveku? Brez dvoma odsotnost razuma, ki je dan edino človeku, in brezdušna komunistična ideologija, kateri posameznik ne pomeni prav nič. Menim, da sta bili Notranjska in Dolenjska največji medvojni in povojni žrtvi pa tudi največji partizanski sodelavki prav na vseh področjih.

JUNIJ, 2010

EVHARISTIČNI KONGRES

Bil je veličasten, izpeljan od začetka do konca brez najmanjše napake. Udeležba nad pričakovanjem. Prišli so otroci, mladi in starejši. Kljub sončni pripeki so vsi zdržali, le redkim so morali pomagati. Vsa čast policijski godbi, ki je igrala tako, kot zna le ona, in zborovskemu petju, ki je kongres dvignilo tja, kjer je taki slavnostni prireditvi mesto. Zadnji evharistični kongres je bil leta 1935, torej pred 75 leti, in sicer v Ljubljani na Plečnikovem stadionu. Tedaj je kongres vodil poljski kardinal Hlond, letošnjega v Celju pa kardinal Tarcisio Bertone skupaj z vrhovi Katoliške cerkve na Slovenskem. Osebno nisem bila navzoča, vendar sem slovesnost spremljala na TV Slovenija. Odsotnost članov politične oblasti me ni prav nič motila. Prav nasprotno, saj so s svojo uradno odsotnostjo znova izpričali in potrdili svoj svetovni nazor, ki je prav tak, kakršen je bil ves »zmagoviti« povojni čas. To se pravi totalitaren, temelječ na komunističnem pojmovanju sveta, katerega mnogi v vladajočih vrhovih še vedno častijo kot edino resnico. Še dobro, da tam ni bilo nikogar, ki bi ves čas bogoslužja držal roke v žepih. Kdo od teh bi lahko brez slehernega očitka vesti – če jo imajo – gledal slovesno razglasitev umorjenega Alojzija Grozdeta za blaženega? Neizpodbitno je, da so tega nedolžnega fanta, ki nikoli nikomur ni storil nič hudega, mučili in umorili slovenski partizani. Za praznike je kot večina ljudi želel obiskati svojce, še posebno mater. Mater, ki ga nikoli ni dovolj ljubila in branila. Da je vseeno želel k njej, je dokaz njegove vse odpuščajoče narave. Ko so ga zajeli, so pri njem našli latinski misal. To je bilo za podivjane skojevce in predvsem

skojevke dokaz, da fant ni in nikoli ne bo njihov. Morda še slovensko niso znali brati, tuj jezik, latinščina, pa je bil za te napredne borce dokaz, da ima fant tajne šifre. Potem ko so ga mučili z namenom, da kaj izvlečejo iz njega, in ko tega niso dosegli, ker fant ni prav nič skrival, so ga kot žival odvlekli in odvrkli k potoku. Menim, da si po tem mučeništvu in mnogo prezgodnji kruti smrti Lojze Grozde zasluži naše iskreno spoštovanje, predvsem pa ljubezen, ki je v svojem življenju ni mnogo užil. Samo še nekaj vprašanj slovenski Katoliški cerkvi. Ljubljanskega nadškofa in metropolita Antona Stresa visoko cenim in verjamem v njegove pravilne odločitve. Vprašujem pa ga kot vrhovno osebo Katoliške cerkve na Slovenskem, ali mu je prav, da je Delov novinar Dejan Karba, sicer teolog, še bolj pa »orožarski strokovnjak«, postal nekakšen njihov uradni poročevalec. To je človek, ki je več kot leto dni pisaril o zadevi finskih oklepnikov Patria. In ves ta čas se je na vse pretege trudil brez slehernih dokazov prikazati Janeza Janšo kot podkupljivega zaslužkarja pri naročilu omenjenih oklepnikov. Enake klevete ponavlja v Delu 23. 6. 2010.

JULIJ, 2010

POGLEDI SLOVENIJE?!

Če bo četrtkova večerna oddaja Pogledi Slovenije na TVS 1, ki jo vodi Uroš Slak, objektivna in poštena do vseh obravnavanih politikov ali drugih povablencev, potem jo bomo radi gledali. Seveda jo bomo lahko pohvalili ali pa kritizirali, pač glede na različna mnenja gledalcev. Take oddaje lahko pojasnijo marsikaj, kar se običajno prikriva. V prvi oddaji je bil brez dvoma glavna osebnost in tudi tarča Janez Janša kot nekdanji premier in predsednik največje opozicijske stranke SDS. Zanimivo je bilo gledati in poslušati Draga Kosa v vlogi dosedanjega šefa protikorupcijske komisije in s Cviklom soavtorja Resnice o Patrii. Zakaj? Ker se je prav on v tandemu s Cviklom pokazal najbolj koruptivnega v tej do sedaj največji slovenski aferi, naperjeni proti Janezu Janši. Glavni namen te finske oddaje je bil preprečiti ponovno zmago SDS na takratnih državnih volitvah. Sodelujoči so bili kar dobro izbrani: Gregor Virant, predsednik Zbora za republiko, nekdanji ustavni sodnik Lojze Ude, Janez Janša, novinar Dela Dejan Karba, Dejan Kaloh, avtor knjige Od partije do Patrie, generalna državna tožilka Barbara Brezigar in poslanka Zaresa Cveta Zalokar Oražem. Na velikem ekranu pa se je z Dunaja oglašal Drago Kos, ki je znana in tudi dokumentirana dejstva, v katera je bil vpleten, odločno zanikal. V kakšni vlogi je hodil na Finsko, zakaj se je finski novinar v Ljubljani srečeval prav z njim in njegovim sodelavcem v tej zadevi Milanom M. Cviklom? In finski novinar je hote sledil slovenskim provokatorjem v svoji vnemi, da iz oddaje Resnica o Patrii naredi to, kar dela večina z dolgočasnih novinarjev,

to je senzacijo. To se bere, to se plača in za vse svoje laži nihče ne odgovarja. No, od blizu smo si lahko ogledali Delovega novinarsko-teološkega asa Dejana Karbo. In kaj sem videla? Stremuha, ki hoče uspeti, pa naj stane, kolikor hoče. V Delu, 4. 9. 10., novinarka Klara Škrinjar v članku Patria – afera ali farsa napiše: Dejan Karba je Janšo ujel na laži. Sic! Ne, spoštovana novinarka, ni Karba ujel Janše na laži, temveč Janša Karbo pri izdaji. Dejan Karba je pred meseci izročil Janezu Janši zapisnik zaslišanja Draga Kosa, vendar zahteval od Janše, da ga ne izda. In Janez Janša je v nasprotju s Karbo držal besedo. Kakšno je splošno mnenje? Kaj je huje? Nekoga, ki ti je nekaj zaupal, izdati ali se zlagati, da te osebe, kot si obljubil, ne izdaš? Upam, da imajo Slovenci še nekaj poštenja, kamor zagotovo ne spada IZDAJSTVO. Nihče ne izda samo enkrat. Totalitarni časi, kjer koli so bili in kjer so še, so ustvarili in podpirali izdajalce, ki so v upanju, da se bodo sami rešili, sotrpine brezvestno izdajali. Tako kot Juda Iškarijot, ki je svojega učitelja Jezusa izdal za nekaj srebrnikov. Potem pa se je obesil! Baraba si lahko na več načinov, izdajalec pa samo na enega!

SEPTEMBER, 2010

POGLED NAZAJ

Čeprav se v bibličnih mestih Sodomi in Gomori ni bilo priporočljivo ozirati, pa se nam v naši pred dvajsetimi leti osamosvojeni Sloveniji pogledi obračajo nazaj. Zakaj? Odgovorov je več. Eden je, da nismo vsi zadovoljni s tem, kar nam ta težko priborjena samostojnost danes ponuja. Pri tem ne mislim na premoženjsko korist, temveč na duhovno razsežnost naše osamosvojitve. Samostojne Slovenije so se polastili »stari« politični kadri, ki bi se morali po 45 letih totalitarne komunistične oblasti z nje umakniti. Moj pogled in spomin gre nazaj v zadnje predvolilno soočenje kandidatov za predsednika nove države Slovenije. To sta bila pokojni dr. Jože Pučnik in večletni vodilni komunistični funkcionar Milan Kučan. Zadnje soočenje je vodil novinar Tadej Labernik, menda simpatizer osamosvojitve. Njegovo zadnje vprašanje je bilo naslovljeno na Jožeta Pučnika, glasilo pa se je: »Ali ste verni?« Jože Pučnik je odgovoril, da ni. Novinar pa tega vprašanja ni postavil Milanu Kučanu. To je bila namerna in naročena provokacija, s katero je bil Milan Kučan vnaprej seznanjen. Vsi, ki so upali, da bo Slovenija dobila vernega predsednika, so bili razočarani. A tako, potem bomo pa volili Milana Kučana. Mar niso vedeli – ali pa jim je bilo malo mar –, da je Milan Kučan že v komunistični ureditvi večkrat ponovil, »da je ideje komunizma pil z materinim mlekom«. In Milan Kučan jim je bil primerno nadomestilo za Jožeta Pučnika, ki ga je komunistični režim obsodil na 9 let strogega zapore. Obrazložitev: kaznivo dejanje združevanja zoper ljudstvo in državo

ter sovražne propagande. To ljudstvo in država so bila takrat komunistični totalitarni režim in njegovi nedotakljivi funkcionarji, med katerimi nista bila zadnja v vrsti Milan Kučan in Danilo Türk. Še danes naj bi bila nedotakljiva in edina sposobna voditi nas, »zapeljane državljane«. V knjigi avtorja Janka Lorencija iz leta 1990 z naslovom »Jože Pučnik« je napisan Pučnikov odgovor na vprašanje avtorja o Milanu Kučanu, in sicer: »Politiki pravzaprav ni dal nobene nove paradigme. Bolj ali manj samo rešuje položaj in krizo v partiji. In ta premik je bil pogosto izsiljen, to sklepam po tem, da se je dokopal do njega samo po milimetrih.« To je mnenje človeka, ki so mu vzeli njegovo univerzitetno diplomo ter ga prisilili, da je odšel v tujino in tam znova diplomiral in nato še doktoriral. V domovino se je lahko vrnil, šele ko so se počasi, a z odločno voljo nekaterih v Sloveniji zgodili pravi premiki. Med temi je bil »zelenec«, kakor so mu pravili nasprotniki sprememb, Janez Janša, danes ena glavnih tarč cvetočega postkomunizma in ekspresno obogatelih podreptnikov. Pa še to: v Delu sem prejšnji teden od »dobro obveščeni« izvedela, da imam isto številko dosjeja kot dr. Miha Brejc in generalna državna tožilka Barbara Brezigar. To me navdaja s ponosom, upam, da »soobtožena« zaradi moje družbe nista užaljena.

OKTOBER, 2010

BURKE BREZ PRIMERE!

Ali je sploh mogoče, da smo konec leta 2010 priče sodno-odvetniškim burkam, izpeljanim 22. oktobra pred očmi celotne Slovenije. No, kdor se še spominja nekaterih povojnih hitrih procesov, lahko sodno obravnavo, ki bi se morala izpeljati v aferi Čista lopata, istoveti z letom 1945. Na primer z Nagodetovim, Rožmanovim in dachavskimi procesi. Tam so bili vsi obtoženi že vnaprej tudi obsojeni. Pogosto so bili »zagovorniki« hujši od tožilcev. Tukaj pa so bili vsi obtoženi že vnaprej oproščeni. Res smo v Sloveniji že vsega vajeni, vendar so farse zadnjih časov dobile v omenjeni aferi še pravno-odvetniška potrdila, ki presegajo vse kolikor toliko razumne meje. Četa »nedolžnežev« tako imenovane Čiste lopate je bila brez dvoma vnaprej obveščena o burki, ki jo je spretni odvetnik, zagovornik Ivana Zidarja, A. Čeferin zaigral in izpeljal na sodišču. Uspelo mu je, ker je bilo tako dogovorjeno. Poleg Čeferina sta Zidarjeva zagovornika tudi Janez Koščak in nekdanji višji tožilec za posebne zadeve Boštjan Penko. Škoda, ker tudi tokrat ni zajokal. Res so obtoženci vsi po vrsti vidne korifeje, ki se ne smejo obsoditi, ker za njimi stoji velekapital, pa čeprav sumljivega izvora. V Pahorjevi vladavini je pomemben samo še uspešen lov na kapital. To pa je zelo nevaren vzorec, ki ga lahko jemljemo kot neizpodbiten dokaz, česar pa v nobenem primeru ne bi smelo biti. Kako se je počutila tožilka, ki je gotovo ves obtožni material preučila?

Niti obtožnice ni smela prebrati. Njen pogled izkazuje ne le začudenje, temveč ogorčenje. Kdo in kako je našel pravega krivca v osebi ljubljanskega kriminalista z značilnim priimkom Slodej, ki je, kakor je bilo rečeno, sedaj zaposlen v zloglasnem NPU? Zakaj se vse sumljive in za Slovenijo škodljive zadeve, kot so Vegrad, vsi Preventi, Mura, Gorenje tako dolgo vlečejo in nenadoma ustavijo? Nekdo je nedvomno močnejši od pravosodja. To pa je zelo nevarno. Preplašeni in ustrahovani posamezniki bodo raje molčali, vrhovni delovni inšpektor Brezovar pa si je zakrival oči in predvsem vest. In izkoriščevalci so izkoriščali delavce, tako slovenske kot bosanske. Dober glas seže v deveto vas. Bo ta zadnja »tajkunska« farsa dočakala pravičen epilog? Osebnost zelo dvomim, ker so na delu pravi mojstri prevare. Premier Borut Pahor pa ta čas objokuje odhod svoje najtesnejše sodelavke Simone Dimic. Tudi njeno zadevo, povezano z Vegradom Tovšakove, bo treba pojasniti. Do zdaj so vse afere, ki so bile v interesu vladajoče koalicije ali pa iz nje celo izvirajo, ostale nedorečene. Bodimo prepričani, da bo predsedniku SDS Janezu Janši, ko bo prišel na vrsto, vse »kristalno jasno« dokazano, še posebno če bo obravnava, kakor zahteva tožilka Zobec Hrastarjeva, tajna. Slovenija je država koalicijske korupcije, kjer je vse mogoče!

NOVEMBER, 2010

OBLJUBA DELA DOLG!

V Demokraciji št. 46 sem omenila tretjega, manj znanega brata družine Kuhar iz Kotelj – Antona, ki je dolga leta živel na Jesenicah. Od treh bratov je bil pisatelj Prežihov Voranc komunistično usmerjen, mlajši brat Alojzij je bil duhovnik in član begunske kraljeve vlade v Londonu, tretji brat Anton pa je deloval v jeseniškem Krekovem domu, ki se je po vojni imenoval po Jeseničanu Tonetu Čufarju, delavcu jeseniške tovarne, ki pa ga nisem poznala. Kdaj ga je nemški okupator ustrelil kot talca, ne vem, verjetno še preden sem se leta 1942 vrnila iz Ljubljane na Jesenice. V članku sem obljubila, da bom opisala dogodke okupiranih Jesenic po osvoboditvi. Že dan po prihodu »osvoboditeljev« so nas nekaj najbolj nevarnih v zgodnjih jutranjih urah aretirali. Prišli so trije oboroženi s puškami, preiskali stanovanje in brskali predvsem po knjigah, verjetno so iskali »sovražni« material. Očeta in mene so odpeljali v začasne zapore v stavbo nekdanje avstro-ogrske nemške šole. V sprejemni pisarni sta se šopirila Pesjak iz Murove in Koblar iz Plavža. Oba sem dobro poznala, saj sva bila s Pesjakom skupaj v tovarniškem laboratoriju, kjer je vneto »heilov«, menda zaradi kamuflaže. Oddati smo morali osebne izkaznice in poslali so nas v natrpane prostore. Tam je že bil direktor tovarne dr. inž. Herman Klinar, ki je meni in Heleni Gluhar dejal: »Kaj pa vi, otroci, tukaj?« Dopoldne so nas večino odpeljali pod strogim

oboroženim spremstvom v zapore v Begunje, direktorja Hermana Klinarja in še nekatere aretirane višje »živine« pa v Ljubljano. Kdaj so sodili in kaj so očitali Klinarju, mora biti zapisano v opisu njegovega procesa, ki bi se moral nahajati v sodnih arhivih. Obsodili so ga na smrt. Pa ne zaradi njegovega »medvojnega« ravnanja, ki ni bilo nikoli v škodo Slovencev, temveč zato, ker aprila leta 1941 ni dovolil odhajajoči oziroma »bežeči« jugoslovanski kraljevi vojski razstreliti vitalnih delov jeseniške tovarne. Tarča naj bi bila predvsem električna centrala, kjer je bil eden od nadzornikov moj pokojni oče. Direktor Klinar jim je na sojenju odgovoril, da je bila jeseniška tovarna elementarnega pomena za živelj treh dolin – do Rateč, Bohinja in najmanj do Radovljice. Za metalurga Klinarja je, potem ko je izvedel za njegovo smrtno obsodbo, pri najvišji takratni jugoslovanski oblasti, to se pravi pri Titu, posredoval sam Pandit Nehru! Herman Klinar je metalurgijo študiral na angleških visokih šolah, kjer je tudi doktoriral. Med drugim na Univerzi v New Delhiju, kjer se je spoznal z Nehrujem, se z njim spoprijateljil in nekaj časa v Indiji deloval kot metalurg. Nekdo je Nehruja obvestil o njegovi smrtni obsodbi, Nehru pa je takoj ukrepal in ga rešil smrti. Pozneje je Herman Klinar odšel v tujino, vendar je pokopan v družinski grobnici na ljubljanskih Žalah, nedaleč od Lipe sprave.

DECEMBER, 2010

DRAŽGOŠE, MIT IN RESNICA!

Koliko laži je bilo napisanih o tem lepem in urejenem naselju v Loškem gorovju? Preveč. Laž, ki so si jo izmislili pisci »partizanskih zgodb«, se je usidrala in se ponavlja že vse od konca 2. svetovne vojne. Pravzaprav je Dražgoše, kakršne praznujejo vsa povojna leta, ustvaril pisec Ivan Jan. Dražgoše je bilo treba kaznovati, ker se niso odzivale tako, kakor so zahtevali gošarji. Tako so imenovali partizane na Gorenjskem. Cankarjev bataljon se je »vselil« v Dražgoše. Izbrali so najlepše in največje hiše te vasi, kamor so se, kot je bil običaj, usidrali vodje bataljona (ki šteje do 800 mož). Vaščani so jih v strahu pred okupatorjem prosili, naj se umaknejo na Jelovico, kjer so imeli oskrbovane svisli in kašče, in tam bi jim lahko pomagali. Načrt zasedbe Dražgoš pa je bil drugačen, predvsem kaznovalen. Vsi so vedeli, da je nemški okupator po večdnevni izzivanjih »borcev« (koliko jih je bilo?) Cankarjevega bataljona napadel Dražgoše, postrelil 41 vaščanov in neznano število partizanov. Kot vedno so se borci pred Nemci junaško umaknili, takrat na zasneženo Jelovico, vaščane pa prepustili maščevanju okupatorja. Pisec Ivan Jan me je pred 20 leti, potem ko sem se v Slovencu odzvala na praznovanje zlaganih dogodkov od 9. do 11. januarja 1942, poklical po telefonu z željo, da pride do mene. Privolila sem, čeprav so mi nekateri

to odsvetovali, da se oglasi pri meni, in določenega dne je prišel z goro dokumentov. Kaj je hotel z njimi pravzaprav dokazati? Vprašala sem ga, ali je bil tistega usodnega januarja 1942 v Dražgošah. Zanikal je, na moje vprašanje, kje je dobil podatke za svojo knjigo Dražgoše, je odgovoril, da je po vojni hodil od hiše do hiše, kolikor jih je sploh ostalo, in spraševal tiste redke, ki so ta pokol preživeli in ki so se Ivana Jana zaradi njegovega »slovesa« bali kot hudiča. Pokazal mi je odločbo jeseniškega sodišča, ki je zavrnilo vlogo njegovega očeta, ki je zahteval pokojnino za »padlo« hčerko Ivico Jan. Sodišče je odgovorilo, da Ivica Jan ni padla kot borka, temveč je bila nekje na Dolenjskem likvidirana kot izdajalka. Sic. Nedvomno Milan Kučan pozna, če le hoče, pravo zgodovino Dražgoš, vendar je zanj važno samo to, da vedno ponavlja 66-letne pripovedke in laži. Njegov poziv iz Dražgoš, da »politika potrebuje rehabilitacijo«, je namenjen sedanji vladni koaliciji, nikakor ne opoziciji. Menim, da njegov nasvet ne bo obrodil sadov, kakršne Kučan in nekdanji »upokojeni« komunistični oblastniki želijo. V vladni koaliciji je preveč osebnih interesov in zaradi medsebojnega prerivanja za prestižne stolčke jim je blaginja Slovenije deveta skrb. Dokazov imamo na pretek, to so poleg TEŠ 6 nacionalna radio-televizija ter sploh vse ustanove in podjetja, kjer je še kakšen »pozabljen« človek iz časov Janševe vlade. »Državotvornost sedanje koalicije je na psu in z njo drvimo v jalovost državljani težko priborjene samostojne Slovenije.« P. S. Kučanov poziv je ostal brez odziva.

JANUAR, 2011

POGLEDI SLOVENIJE!

TV-oddaja Uroša Slaka z naslovom Arhivi Slovenije 27. 1. 2011 nam je v živo pokazala vso moralno bedo ne le glavnih uslužbencev Arhiva Republike Slovenije in Sove, temveč kar vseh akterjev sedanje vlade na čelu z njenim predsednikom Borutom Pahorjem, ki je seveda o vsem tem obveščen in s tem tudi soglaša. Prepričali smo se lahko, da direktor Arhiva RS Dragan Matić upravlja arhiv popolnoma enako, kot je to delala nekdanja Udba. Prav tako uraduje direktor Sove Sebastjan Selan. Dostop oz. vpogled v arhiv je dovoljen samo »določenim« osebam. Z drugimi besedami – »izključno zanesljivim«. Vsem, ki ne živijo na luni, je jasno, kdo so to. To so izbrani posamezniki, ki so delovali v nekdanji strah zbujajoči oziroma »teroristični« organizaciji Udbi. V Službi državne varnosti (SDV) se je odločalo o vsem. O vsakem samo malo sumljivem individuumu so vodili kartoteko in mu stalno sledili. Videti je, da je tako še danes, zato so arhivi Slovenije za nekatere hermetično zaprti. Dokaz, da je res tako, je Igor Omerza. Kdo vse je dolga leta deloval v Udbi? Samo popolnoma zanesljivi in neskrupulozni ljudje. In te je treba na vsak način zaščititi, saj njihove usluge verjetno še danes potrebujejo. Ne

more vsak človek biti ali postati zalezovalec. Za tako, verjetno tudi dobro plačano delo se zaposlijo že znani »strokovnjaki«. Potemtakem osamosvojena Slovenija še danes živi v prikitem primežu vsega sposobnih esdevejevcev. Zato toliko kriminalnih dejanj, ki bi se morala zakonsko obravnavati, prikrivajo in spravijo v določene predalčke. Seveda so to vedno osebe profila onih iz »garaže slavnih«, ki uživajo zaščito pravosodnih in notranjih organov. Kam torej jadra ta naša tako težko osamosvojena Slovenija? O tem odločajo razvpiti pravniki, odlično nagrajeni in predrzni zagovorniki, ki s pomočjo sedanje oblasti (brez nje to ne bi bilo mogoče) rešujejo, dokler jih potrebujejo, največje prestopnike veljavnih zakonov. V oddaji sta sodelovala dva »zgodovinarja«. Božo Repe, ki se je učil zgodovine v centralnem komiteju, in zamejski Jože Pirjevec sta samo potrdila naše prepričanje, da je v Sloveniji vse mogoče in da je »stare šare« še preveč vsepovsod tam, kjer je ne bi smelo biti. V zvezi z mojim člankom »Dražgoše, mit in resnica«, objavljenim v tretji letošnji številki tednika Demokracija, me je nečakinja Ivica Jan, omenjene v odločbi jeseniškega sodišča, da ni padla kot borka, temveč je bila nekje na Dolenjskem ustreljena kot izdajalka, prosila, naj pojasnim sledeče: Pozneje je bilo dokazano, da Ivica Jan ni bila izdajalka, ampak le nedolžna žrtev in je bila tudi rehabilitirana! Tega podatka seveda nisem poznala in mi ni prav nič težko to napisati in z njenega imena izbrisati »izdajstvo«. Naj v miru počiva! Koliko jih je, ki tega niso nikoli dosegli?

Na koncu še misel Eudore Welty: Začetki poguma prihajajo od znotraj!

FEBRUAR, 2011

ŽALITEV VELIČANSTVA!

Francija je v tisočletnem obdobju svojih kraljevin poznala tudi velezločin – žalitev veličanstva (»lèse-majesté«). Tega zločina so bili obdolženi le plemiči in dvorjani, vedno pa mu je sledila smrtna kazen. Po nekaterih reakcijah sodeč se je tudi v samostojni Sloveniji zgodila »žalitev veličanstva«. Potemtakem imamo tudi v moderni demokraciji, kar pomeni vladavini ljudstva, nedotakljive veličine! Včasih so to bili samo izbrani komunistični »veljaki«, ki pa še vedno uživajo enak status. Ostali so nedotakljivi in jim pred nikomer ni treba dajati nobenih dokazov za svojo »neoporečnost«. Danes je to predsednik Slovenije Danilo Türk. Niti pisni dokaz takratnega političnega vrha oz. SDV oziroma Udbe ni več verodostojen. Zakaj zapiranje arhivov in Sove, če ne zato, da se prikrije delovanje sodelavcev 46-letnega totalitarizma? Izgovarjajo se na Türkovo mladost. Imel je le 27 let. Koliko pa, mislite, so bili stari povojni likvidatorji? Večina jih ni imela dosti več kot 20 let. Čeprav so bili večinoma neuki, so bili zasliševalci, pisali so, kolikor so sploh znali, zapisnike, ki bi se jih danes sramoval učenec 3. razreda. Pa še o knjigi

novinarskega specialista Janeza Čučka »Sramota umira počasi«. Knjigo je napisal, potem ko ga je komunistična nomenklatura poslala na »ogled« slovenske politične emigracije v ZDA in Argentino. Pojem nomenklatura so kakor mnoge druge poljubno spremenili. Povojno slovensko politično emigracijo v ZDA in Argentini Čuček vseskozi označuje kot »sovražno emigracijo«, kar pa je popolna laž. Slovenska politična emigracija tako v ZDA kot v Argentini je ohranjala domoljubje najvišje in najčistejše vrste. Štirikrat sem bila v ZDA med Slovenci in se prepričala, da starši svoje otroke najprej naučijo maternega jezika in z njim tudi ljubezni do domovine staršev. Kako so gledali in ocenjevali obiskovalca iz domovine, ki so jo MORALI zapustiti, da so si rešili golo življenje? Res le golo življenje. O tem najbolj resnično priča zapis nekdanjega oznovca, sedaj že pokojnega Zdenka Zavatlava. V Slovenskih novicah PLUS (datum ni napisan) je njegov zapis »Vsaka Ozna klala svoje rojake«. Grozljiva pripoved, o kateri bom pisala kdaj drugič. Glede slovenske politične emigracije pa le nekaj resnic. Vsi, ki so se bodisi vrnili ali poslali svoje otroke v osamosvojeno Slovenijo, so vsega spoštovanja vredni Slovenci, na katere smo lahko ponosni. Bi imeli med nami priznano slikarko Marjetko Dolinar? Bi imeli odličnega pevca Marka Finka in njegovo sestro, prav tako priznano pevko Bernardo, poročeno Inzko? Bi imeli Boštjana Kocmurja, vnuka znanega dobrotnika iz Most? Ne bi jih imeli, če bi njihove starše kot tisoče in tisoče drugih Slovencev pobili ponoreli in maščevalni komunistični likvidatorji. Po ukazu katerih slovenskih voditeljev? Mnoge med temi še danes častijo kot heroje. Je Slovenija še demokracija oz. vladavina ljudstva?

FEBRUAR, 2011

OSAMOSVOJITEV IN DR. PUČNIK!

Ko se spominjamo naše osamosvojitve pred dvajsetimi leti, ne moremo mimo spomina na velikega prijatelja domovine Slovenije dr. Jožeta Pučnika. Pa toliko let je moral živeti v tujini, ki je bila pravičnejša in prijaznejša kot Slovenija. Vendar je našel tudi v domovini iskrene prijatelje. Kdo je bila oseba, ki mu je s svojim pisalnim strojem prišla pomagat? Gospa Vera Ban, mnogim znana zaradi svoje skromnosti, mnogim pa ne. Njena pomoč na pol izgubljenemu, iz ozadja še vedno preganjanemu, nadziranemu, poštenemu in pokončnemu domoljubu je bila neprecenljiva. Ne moremo reči drugega kot iskrena hvala, draga Vera! Z dr. Jožetom Pučnikom sem se večkrat srečala na Komenskega ulici, kjer je imela stranka SDS svoj sedež. Najina srečanja so bila povsem naključna. Izrabila pa sva jih, medtem ko sva čakala na drugega sogovornika, za pogovore. Iskrene, resnične, brez slehernega sprenevedanja. Jože Pučnik mi je običajno rekel: Živjo, Mariči.

Pripovedovala sva vsak o svojem življenju, ki je potekalo njegovo najprej na Štajerskem, moje pa na Gorenjskem. Pripovedoval mi je o zaporih, ko je iz protesta, še preden je bil obsojen, gladovno stavkal. Hrana je bila vedno smrdljiva čorba; tudi na tak način so poniževali zapornike ali pripornike. »Po nekaj dneh sem bil že hudo lačen. Stražar, ječar je prinesel tisto čorbo in rekel: A boš danes žrl? Butnil sem tisto posodo in čorba se je polila po tovarišu pazniku. Takrat so planili na mene in me tako pretepali po rokah, da res ne bi mogel po tistem tepežu držati niti žlice.« Okrožno sodišče v Ljubljani je pod predsedstvom sodnika Sava Šifrerja 30. 3. 1959 Jožeta Pučnika pod obtožbo kaznivega dejanja združevanja zoper ljudstvo in državo ter sovražne propagande obsodilo na 9 (devet) let strogega zapora. Potem sledijo vse navedbe in razlage kaznivih dejanj pa tudi nekaterih prič. Po prihodu iz zaporov se je Jože Pučnik poskusil vrniti med somišljenike in nadaljevati s svojim delom, vendar mu tega mu niso dopustili, stalno so ga nadzirali, tudi s »pomočjo« nekdanjih prijateljev. Niti maturitetnega spričevala, še manj doktorske diplome mu niso izročili. Odšel je v tujino, v Zahodno Nemčijo, kjer je ob težakem delu znova doktoriral. Vrnil se je, ko je v Sloveniji zavel pravi duh svobode, in kandidiral na prvih predsedniških volitvah po osamosvojitvi. »Prav« postavljeno vprašanje Jožetu Pučniku, in sicer, ali je veren, in njegovo zanikanje je vse »pravoverne« Slovence prepričalo, da je Kučan boljši kandidat. Njega Tadej Labernik tega ni vprašal. Tudi to je prevara. Dr. Jože Pučnik je vodenje SDS predal Janezu Janši, v prave roke torej! Umril je 12. 1. 2003 in leži v domačem kraju. Vsako leto ga tisti, ki se ga radi spominjamo, obiskujemo. Tako bo tudi letos. Naj v miru počiva poštenjak dr. Jože Pučnik!

MAREC, 2011

RESNICA, PODPRTA Z DOKAZI!

Prepričana sem, da se je veliko preprostih slovenskih fantov prostovoljno vključilo v tako imenovano odporniško gibanje. So vedeli, da to gibanje vodi komunistična partija? Kaj so Slovenci ob napadu Hitlerjeve vojske 6. 4. 1941 na Jugoslavijo sploh vedeli o komunistični partiji, ki si je takoj prisvojila »vodilno vlogo«? Opisujem samo Slovenijo in njene komunistične vodilne aktiviste. To so bili Boris Kidrič, Tone in Vida Tomšič, Edvard Kardelj, Miha Marinko, Ivan Maček in drugi. Vsi razen Ivana Mačka so se izsolali v Sovjetski zvezi in bili že utrjeni v prevari in zločinu. Druga svetovna vojna se je začela 1. 9. 1939 z napadom Hitlerjeve Nemčije na Poljsko. Že 3. 9. 1939 sta Francija in Velika Britanija napovedali vojno Nemčiji. Toda 28. 9. 1939 v Moskvi Ribbentrop in Molotov v navzočnosti Stalina podpišeta pakt med Sovjetsko zvezo in Nemčijo o delitvi Poljske. Kakšna pa je bila reakcija

svetovnega komunizma na to veleizdajo? Ni je bilo. Komunisti so molčali in pritrjevali sovjetsko-nemškemu paktu, seveda tudi slovenski. Dokaz je Angela Vode, članica KP, ki se je uprla temu sramotnemu paktu, zato so jo poklicali na »odgovornost« in jo pod vodstvom Toneta Tomšiča izključili iz stranke. Po vojni je bila dolgo zaprta in hudo trpinčena. Hitlerjeva Nemčija prodira proti zahodu in 14. 6. 1940 nemška vojska že koraka po Elizejskih poljanah v Parizu. Od 15. 6. do 2. 7. 1940 SZ poleg Besarabije in Bukovine zasede še vse baltske dežele. Potem pa se 22. 6. 1941 začne nemška ofenziva proti Sovjetski zvezi z neuspešnim napadom na Moskvo. S tem je tudi konec Hitlerjeve bliskovite vojne. Pri svojem prodiranju proti Stalingradu Nemci pri Katynu naletijo na trupla 4.500 pomorjenih poljskih oficirjev. Sovjeti so poskušali to naprtiti Nemcem, vendar so slednji poklicali mednarodno komisijo, katere predsednik je bil brat švedskega kralja, grof Bernadotte, ki je ugotovila čas in avtorje poboja Poljakov. Pakt med SZ in Nemčijo je trajal 21 mesecev. Koliko nedolžnih ljudi je v tem času zaradi zločinskosti dveh svetovnih blaznežev, Hitlerja in Stalina, umrlo bodisi v nemških koncentracijskih taboriščih, bodisi v sovjetskih gulagih? Preobširno bi bilo opisati ves potek 2. svetovne vojne, ki je uradno trajala od septembra 1939 do novembra 1945. Razne mirovne pogodbe med vojskujočimi se narodi so bile podpisane na Jalti in v Potsdamu, ena zadnjih pa v Parizu 10. 11. 1947. Kaj pa povojna Jugoslavija? Prevzem oblasti so izvršili komunisti na čelu z maršalom Titom, Stalinovim najboljšim posnemovalcem v zločinu. V Sloveniji so prevzeli oblast prav tako Stalinovi dobro izurjeni učenci, ki so TAKOJ izvršili množičen pomor nekomunistov. Nekdanji predsednik Milan Kučan in sedanji Danilo Turk nista sposobna sprejeti dejstev in resnice. Dve leti, od 28. 9. 1939 do 22. 6. 1941, dokler je trajal pakt med SZ in Hitlerjem, so komunisti molčali. Zgodovinsko dokazano je, da je bila 27. 4. 1941 v Ljubljani ustanovljena Protiimperialistična fronta, OF pa po napadu Nemčije na SZ. Samo to je resnica.

MAJ, 2011

ALI JE V HAAGU ŠE KAJ PROSTORA?

Končno, po toliko letih »neuspešnega« iskanja so našli menda »največjega« zločinca po koncu 2. svetovne vojne Ratka Mladića. »Najdba« je za Srbijo, ki želi v Evropsko unijo, zelo dobrodošla. Počakali so, da je prišla v Beograd Catherine Ashton, visoka predstavnica EU za zunanjo in varnostno politiko, in ga našli tam, kjer je bil že dolgo. Tako delajo »pametni« državniki. Koliko ljudi v Srbiji in v Evropi je vedelo, kje se skriva? Nedvomno so za Mladićevo skrivališče vedele vse srbske vlade, le poguma niso imele, da bi ga izročile sodišču v Haagu. Sedaj pa Srbija želi v Evropsko unijo in izpolnila

je zahtevani pogoj, ki ga je že na samem začetku delovanja haaškega sodišča zahtevala njegova prva predsednica Carla Del Ponte. Prav je, da gre Mladić po »zaslužen« kazni, ki ne bo nikoli enaka njegovim zločinom. Kaj pa naša samostojna Slovenija, ki tako vneto pozdravlja aretacijo Ratka Mladića? Mar nimamo tudi mi kar nekaj ne le enakih, ampak celo večjih »vojnih in povojnih« zločincev? Imamo jih in lahko jih navedemo z imeni. Pa ne le še živečega glavnega oznovca Mitjo Ribičiča-Cirila in pok. Ivana Mačka-Matije, načelnika Ozne za Slovenijo. Danes vemo, da je prav vse povojne poboje vodila in izvrševala Ozna. Za iz Koroške vrnjene vojaške in civilne begunce ter njihov množični povojni poboj pa nosijo največjo krivdo Angleži, ki so v žrelo komunističnih morilcev vračali prebežnike, ki so se zatekli na Koroško. Vedeli so, da jih pošiljajo v smrt. Tisti dan, ko so begunska taborišča prevzeli Američani, se je njihovo vračanje nehalo. Na slovenskih tleh je bilo pobitih okrog 250.000 ljudi vseh evropskih narodnosti, ki so imeli nesrečo, da so se v prvih povojnih časih znašli na naših tleh. No, lahko bi še razpredali, a naj omenimo le en dokaz popolne nečlovečnosti slovenske Ozne in njenih morilcev. To je Huda jama, Prehuda jama, Barbarin rov in za enajstimi pregradami skrite žrtve, moški in ženske. To je treba pokazati svetu. Tisti, ki so to naredili, so vsekakor večji zločinci kot Ratko Mladić, zato zaslužijo javno obsodbo. No, pa kaj bi se čudili, da je tako. Saj je sam predsednik Slovenije Danilo Türk ob odkritju Hude jame rekel, da je to drugotnega pomena. Bil je eden od izbrancev in zaupnikov oznovca Mitje Ribičiča. Žal Slovenija po osamosvojitvi ni izvršila nujne »katarze«, s katero bi nekdanjim komunističnim funkcionarjem prepovedala politično delovanje in s tem ohranjanje komunistične ideologije, ki je še vsepovsod na pretek. V torek, 31. maja 2011, je bila v Cankarjevem domu filmska predstavitev Hude jame, Barbarinega rova in njenih grozot, skritih za enajstimi pregradami. To je bil nedvomno največji pomor (genocid) na slovenskih tleh, ki ne sme nikoli v pozabo. Hvala Mitji Ferencu, Mehmedaliju Aliću, Pavlu Jamniku in vsem številnim nezamenljivim, požrtvovalnim sodelavcem. Posebna zahvala pa Rosviti Pesek.

JUNIJ, 2011

KAKŠNA JE IDEOLOŠKOST PREDSEDNIKA DRŽAVE?

Po katastrofalnem izidu treh referendumov v nedeljo, 5. 6. 2011, se je oglasil tudi predsednik Slovenije Danilo Türk. Zaskrbelo ga je za usodo države, ki ji predseduje. Njegovo mnenje je, da »njegovi« državi lahko vlada le tako imenovana »leva« opcija. To je seveda njegova opcija, saj drugače tudi ne more razmišljati, ker ima njegovo dolgoletno politično delovanje trdno in edino podlago v nekdanjem totalitarnem komunističnem prepričanju. Tam

se je vzgajal in tam je prevzel edino mogoče mišljenje, to je, da Slovenijo lahko uspešno vodijo le politiki levega prepričanja. Potem ko se je po nedeljski zavrnitvi referendumov in hkrati izrečenem nezaupanju volivcev v vladajočo koalicijo začelo govoriti o odstopu vlade, se je Türk v svoji funkciji predsednika oglasil in obsodil »drugačno ideološkost«. Kakšno drugačno? Predvsem drugačno od njegove in vseh tistih, ki so ga predlagali za predsednika države. V tej zavrnitvi drugačne ideološkosti ni le njegovo osebno mnenje, temveč mnenje vsega nekdanjega političnega zaledja, ki se še vedno obnaša kot v preteklosti. To pa je takšno, kakršno je bilo v vsem času komunističnega totalitarizma, katerega vodja in usmerjevalec je bil Milan Kučan. To je še danes in nikoli ne bo drugačen. Ne pozabimo, da je rad ponovil, da je ideje komunizma pil z materinim mlekom. Sedanji predsednik Slovenije Türk bi moral brez vnaprejšnje kritike in zavrnitve sprejeti tudi »drugačno ideološkost«. Veliko nas je v državi, ki ne mislimo tako kot predsednik države in nekdanji gospodarji Slovenije, ki so vladali, ko je bila Slovenija še del skupne države Jugoslavije. Ta pa je že kmalu po smrti diktatorja Josipa Broza-Tita začela razpadati. Zato se je Sloveniji kot prvi od republik uspelo rešiti iz razpadajoče jugoslovanske federacije. Brez poguma in odločnosti predvsem mlajše generacije Slovencev, kot so Janez Janša, Igor Bavčar, Tone Krkovič, Franci Zavrl, Ivan Borštner, David Tasić, Bojan Korsika in še mnogi neimenovani, se to ne bi zgodilo. Slovenija je brez dolgotrajnega vojaškega boja odšla iz Jugoslavije. Bodimo jim hvaležni ne le zase, ki smo to doživeli, in kolikor smo mogli, pomagali, tudi in morda predvsem za naše potomce. Tudi potomce nekdanjih komunističnih politikov, saj vsi skupaj uživamo svobodo samostojne, čeprav majhne države. Prav tako jo uživa predsednik države Danilo Türk. In to ne glede na to, kakšne ideološkosti bo ena ali druga vlada. Državo naj vodijo strokovno podkovani ministri in funkcionarji državnih ustanov, da bodo to našo, sedaj v velikanske dolgove pogreznjeno domovino rešili. Ne le državo kot institucijo, temveč vse državljane ne glede na njihovo ideološkost. V demokraciji je različnost mnenj ne le dovoljena, temveč dobrodošla in tudi potrebna. In glavna naloga predsednika države je, da ne daje prednosti svoji ideološkosti.

JUNIJ, 2011

RAZLIKE SO VAŽNE!

V vseh stvareh so razlike oz. drugačnosti važne. Važne in tudi upoštevanja vredne, če že zaradi drugega ne, zaradi spoštovanja mnenja drugih. Najbolj zaželeno so te različnosti v medijih. Morda ta pomen ni popolnoma prilagojen izrazu: časnik ali žurnal. Medij v pravem pomenu besede pomeni posrednik ali mediator. Danes je v svetu in nič manj pri nas v Sloveniji poplava raznih

časnikov, dnevnih, tedenskih, mesečnih itd. Časopis naj bi po svoji prvotni nalogi obveščal bralce o važnih dnevnikih ali tudi tedenskih dogodkih. Če le morem, kupim pariški Le Monde. Njegov začetni kreator je bil že leta 1944 Hubert Beuve-Mery. Francija je bila že osvobodjena, medtem ko sta bila preostala Evropa in velik del sveta še v vojni. Hubert Beuve-Mery je postavil in tudi dosledno upošteval raznoličnost dnevnikih poročil, ki pa so morala temeljiti na resnici. Še danes je Le Monde časopis, ki ga lahko bere vsak ne glede na svoje osebno ali svetovno prepričanje. Kaj pa pri nas v Sloveniji, ki je že praznovala dvajsetletnico samostojnosti? Na žalost Slovenija še nima dnevnika, začeni z glavnim, ki se imenuje Delo, do vseh drugih, podeželskih ali provincialnih, ki bi bili res profesionalni, to se pravi strokovni. O kifeljcih in kajzericah ter Delovem novinarju Roku Kajzerju in njegovem pljuvanju po »našem malem političnem kapitalu« oz. novorojenčku zakoncev Janeza Janše in Urške Bačovnik sem že nekaj napisala v Reporterju. O novinarskem bruhanju publicista Braca Zavrnikarja v Večeru 27. 8. pod naslovom »Odrešenje po Črtomiru« pa menim, da kdor napiše nekaj takega, ne zasluži strokovnega naziva publicist. Da kdo ne mara Janeza Janše, je razumljivo in tudi, kakor je videti, zelo dobrodošlo. Da pa kdo izrabi pravkar rojenega otroka za svoje časnikarsko »promocijo«, za katero bi mu verjetno podelili kar naziv »doktor filozofije«, je nevedno vsake objave in do skrajnosti sprevrženo. V Sobotni prilogi Dela vedno preberem zanimive in duhovite članke Marka Crnkoviča. On piše kot pravi novinar. V Sobotni prilogi 20. 8. na začetku članka pod naslovom »Nekaj daleč zadaj spodaj levo na levici« piše: Vezjak se je prejšnji teden v Delu lotil analize fenomena, zakaj desničarji očitajo medijem, da so komunistični. Čeprav mu ne dam prav, je dejstvo, da je to zmerjanje svojevrsten fenomen. Ampak ne boste verjeli: fenomen je tudi to, da so mediji res komunistični! Tudi članek s 13. avgusta Sram, strah, jeza: kdo da več?, v katerem piše, da Marta Kos Marko špara za nov oglas, je treba prebrati. Prav tako njegov članek od 6. 8. In Slovenka leta je Matej Raščan! Vem, da veliko tvegam, vendar izjavljam, da sem prepričana desničarka, pa že od nekdanj navajena, da si upam prebrati tudi ali predvsem tisto, kar ni povsem v skladu z mojim osebnim prepričanjem.

SEPTEMBER, 2011

SEDAJ MI JE ŠELE JASNO!

Ko sem prebrala res prisrčen in predvsem resnicoljuben članek gospe Tanje Lesničar-Pučko v Dnevniku 27. 9. t. i. pod naslovom: SDS-UDBA: laži in manipulacije, mi je postalo jasno, zakaj nisem takoj dojela vse globokoumnosti novinarskinega članka. Pisanju in razlagi gospe Lesničar-Pučkove je bila

namreč v izdatno pomoč njena jasnovidnost. Na žalost pa jaz tega občutka nimam. Jasnovidnost oz. videnje spada na področje parapsihologije, in kdor je z njo obdarjen, postane pravzaprav nezmotljiv. Sicer je znano, da parapsihologija odpelje z »videnjem« obdarjeno osebo deset svetlobnih let daleč od RESNICE. Pa kaj potem? Nekaj bralcev tega do skrajnosti prostaškega članka bo pa le nasedlo, saj ima SDS veliko ne le nasprotnikov, temveč kar izrazitih sovražnikov, ki jih vsakodnevno ustvarjajo isti pravi mediji s svojimi napadalnimi članki. To pa je razumljivo, vsaj po razlagi novinarke, ki trdi, da SDS razširja le »klerikalno kloako« oz. po slovensko, greznico. Gospa je smrad iz te klerikalne kloake takoj zaznala, sprožila alarm in opozorila nevedno, zapeljano slovensko ljudstvo na nevarnost, ki mu preti. Sovražnik je že dolgo vedno eden in isti, to je stranka SDS in seveda brez slehernih dokazov njen predsednik Janez Janša. Kaj je dokaz oziroma dokazovanje? Postopek, ki naj bralce in sodišče prepriča o resničnosti ali neresničnosti trditev. Sodišče pa je državna ustanova oz. oblast, ki kot samostojen organ izvršuje svoje poslanstvo preko NEODVISNIH SODNIKOV. V članku novinarke Tanje Lesničar-Pučko pa je polno neresničnih natolcevanj, npr. trditev, da je videla »seznam« čez dvesto ljudi za odstrel, ki jih je SDS objavila na svoji spletni strani. Novinarka torej ne razloči niti tega, kar je, kot ona trdi, »seznam za odstrel«, od prikazanega vladnega gradiva, koliko novih ljudi je Pahorjeva vlada zaposlila v »javnem sektorju« in s tem obremenila že itak izčrpano »javno porabo«. Novinarka Dnevnika označi stranko SDS kot »pravo naslednico partije, Udbe in njenih metod« pa še vsega, kar spada zraven. Seveda svari slovenske volivce pred »predčasnimi« volitvami oz. pred SDS, ki da nima nobenega političnega programa in bo volivcem ponudila »Molotov koktajl protofašistične ali profašistične retorike in obupnega pomanjkanja inteligence in temeljne poštenosti«. Komentar SDS: Gre za nesprejemljivo in nedopustno prakso verbalnega obračunavanja s SDS, ki žali vse članice in člani ter simpatizerje in vidne predstavnike SDS in je žalitev za vso demokratično javnost. »Demokratična javnost« namreč niso samo članice in člani SDS, česar si ta stranka še nikoli ni lastila. In ker je po mnenju novinarke stranka SDS »klerikalna kloaka«, upravičeno prištevamo v slovensko demokratično javnost Katoliško cerkev, ki je kot ena prvih pozdravila in podprla spremembo iz totalitarne/komunistične oblasti v nov, demokratični režim. To pa je tisto, kar moti slovensko kontinuiteto in njihove ostanke ostankov.

OKTOBER, 2011

PRESTRAŠENI UGLEDNEŽI!

Vsi »ugledneži« – in kakor smo lahko videli, jih je kar veliko – so se prestrašili. Česa? Nekateri so se zbali za svoj nedvomno »pošteno« pridobljeni kapital. Kot da bi jim Janez Janša, saj zaradi njega prosjačijo in se prilizujejo Jankoviću, vzel njihovo imetje! Če se bojijo tega, potem je na dlani, da z njihovim bogastvom le ni vse tako »čisto kot solza«. Seveda Janković s svojima sinovoma, ki sta že večkrat pokazala svojo fizično in jezično moč, pozna vse trike ne le v Sloveniji, temveč povsod tam, kjer ne sprašujejo, odkod je denar. Kar vidim, kako si Jankovićeve »trojka« mane roke in norčuje iz preplašenih, tudi znanih Slovencev. Da ni manjkal Milan Kučan iz nekdanje komunistične nomenklature s številnimi somišljeniki Foruma 21, nekateri iz političnega stališča, večina pa zaradi keša, pa ne drobiža, je razumljivo. Pa seveda »veliki« Janez Stanovnik, branilec »vrednot NOB«. In menda so to levičarji. Tri četrtnine odvratnih »prosjakov« na Kongresnem trgu nima pojma, kaj je v resnici levičarstvo. Z zadovoljstvom bi gledala, kako županova družina počasi, a lahkotno porablja njihov kapital za poplačilo Jankovičevih številnih dolgov, pa ne le Stožic. Menim, da nekaterim ne bi bilo treba priti pred Magistrat. Ponižali so se in nihče se ne poniža brez razloga. Morda je bilo nekaterim celo malo nerodno. Zvedelo se je, da so jih novačili oz. rekrutirali. Po telefonu seveda: »Prideš ali ne? Morda ti bo še žal!« To pa je že malo podobno grožnji. No, tako so delali že med vojno in po vojni, ko so potrebovali morilske prostovoljce. Pa so mnogi od teh »prostovoljcev« tudi končali v jamah. Povej mi, s kom se družiš, in povem ti, kaj si. To je veljalo nekdanj in to velja še danes. Sicer mora sedaj Zoran Janković ustanoviti svojo stranko in jo popeljati v parlament. Kako se bo imenovala? Koliko volivcev ji bo nasedlo? Ne pozabimo, da bo, če bo dobil mandat, še hitreje in laže uničil ljubljansko tržnico. Vsa požrtvovalnost spoštovanja vrednih gospa, ki se že leta dolgo trudijo za podpise proti graditvi garaž pod eno najlepših tržnic v Evropi, bo šla v nič. Izpod tržnice bodo tako kot na Kongresnem trgu puhteli bencinski hlapi, zastrupljali prodajalce in njihovo blago pa tudi okolico. To lahko preprečimo edino tako, da NE GLASUJEMO za njegovo listo. Samo to možnost imamo in pravica državljanov te države je, da tako barbarsko dejanje preprečijo. Naj namenim še nekaj besed dr. Gregorju Virantu, ki je izkoristil to »politično« prevaro in zmedo ter napovedal svojo strankarsko listo, čeprav vse črpa iz programa SDS. Od kod bo torej črpal program svoje stranke? Vprašanje za »prvošolčke«. No, to ni njegovo prvo soliranje. Vsakokrat v svojo obrambo reče, da je on človek, ki misli s svojo glavo. Potem pa z njegovo glavo nekaj ni v redu, kajti vsak človek ima možnost misliti z glavo, ki jo nosi s seboj hočeš nočeš vse življenje.

OKTOBER, 2011

SPOMENIK ŽRTVAM VSEH VOJN?

V Dnevniku, 19. novembra 2011, je članek z naslovom Spomenik žrtvam vseh vojn na preizkušnji. V nadaljevanju sledi: »Komisija, v kateri sta Spomenka Hribar in Janez Gril, bi obeležje postavila v novi park, SDS pa na mesto spomenika revolucije. Menim, da bi bilo edino pravo mesto za novi spomenik, ki naj bi nosil napis: Spomenik žrtvam vseh vojn, tam, kjer je bil še pred slovensko osamosvojitvijo postavljen Spomenik revolucije. Torej bi moral novi spomenik nositi napis: »Žrtvam vseh vojn in revolucije na Slovenskem«. Spomenik mora biti namenjen tem žrtvam! Pravo vprašanje je, katerih žrtev je več. Temu pa se snovalci spomenika hočejo izogniti. Zakaj? Odgovor je na dlani. Žrtev revolucije, ki je potekala ves čas t. i. osvobodilnega boja, je bilo že med samo vojno veliko. Število ni znano, ker se je vse dogajalo v strogi, s smrtjo zagroženi konspiraciji. Dogodek, ki sem ga opisala že pred leti, spada v to kategorijo. V jeseniško tovarno je 1943 prispelo večje število mladih Francozov, ki jih je nemški okupator s sodelovanjem tedanje francoske oblasti poslal, da bi nadomestili Nemce, katerih večina je bila na frontah. To so bili predvsem študenti, dijaki in kmečki fantje. Prevzela jih je železarna oz. njen oddelek Ekonomija. Tovarna jim je postavila nove barake s kuhinjo in francoskimi kuharji. Barake so bile postavljene tik pod zelo gorato Mežaklo. Peščica tistih, ki smo znali francosko, je bila dodeljena temu oddelku. Francozi, ki so jim priznali enake pravice kot drugim delavcem in uslužbencem tovarne, so bili zadovoljni. Med seboj so izbrali tiste, ki so jih zastopali v njihovih upravičenih zahtevah. No, nekega dne proti koncu 1944 so partizani ponoči prišli v to »francosko« naselje in odpeljali večje število Francozov s seboj. Med njimi je bil tudi mladenič James Rossillon, skavt in veren katoličan. Njegov oče je bil že četrto leto nemški vojni ujetnik. Torej se že štiri leta nista videla, le dopisovala sta si, tudi ko je bil James na Jesenicah. Anton Kuhar, uslužbenec tovarne, brat Prežihovega Voranca in duhovnika Alojzija Kuharja, radijskega govornika iz Londona, mi je nekega dne dejal, da gre direktor Herman Klinar v Ljubljano, ker imajo tam v zaporih Francoze, ki so jih zajeli nekje pri Logatcu. Bili so štirje iz jeseniške kvote. Upala sem, da je med temi tudi mladi James Rossillon, vendar ga ni bilo. Na moje vprašanje so mi vrnjeni Francozi odgovorili, da so ga partizani ustrelili. Ustrelili zato, ker je prosil, da kot veren katoličan ne bi na kapi nosil rdeče zvezde, simbola komunizma. V opomin drugim so mladeniča brez kakršnega koli vprašanja ali pojasnila ustrelili. Yves Rosper, eden od vrnjenih, je obljubil, da bo po vrnitvi v Francijo o tem obvestil starše in tudi francoske oblasti. Kaj je bila usmrtitev tega mladeniča? Osvobodilna vojna ali komunistična revolucija za fanta, ki se nikoli ni vrnil domov?

DECEMBER, 2011

TRENIRKE SO KRIVE!

V petek, 16. decembra 2011, navsezgodaj zjutraj poslušam 1. Program Radia Slovenija. Zadnja novica oz. bolj ugotovitev sestavljalcev Jankovićeve koalicije je »salomonska«. Napovedovalec pravi: »Krive so trenirke.« Kakšno olajšanje, poslej bodo, kot bi mignil, »skup« spravili sodelavce dosedanjega ljubljanskega župana in verjetnega slovenskega premierja Zorana Jankoviča. Slednji ima eno samo samcato napako, in sicer, da pozdravlja z dvignjeno stisnjeno pestjo. Tako so pozdravljali komunisti, in kjerkoli so še, se tako pozdravljajo. No, v Sloveniji morajo, da bo končno mir, poloviti vse, ki se spotikajo ob trenirke, oz. tiste, ki jih nosijo ali nosimo. Nekaj pa drži kot pribito; voditelj Zorana Jankoviča je in bo ostal Milan Kučan. Ne bo se ga znebil, zvestoba je baje komunistična lastnost. No, ne vedno, koliko svojih so spravili na Goli otok? Nekatere za vedno. Tisti, ki so ga preživel in ki si upajo govoriti, so ga opisali kot nekaj najbolj poniževalnega in ogabnega. To je privilegij komunistov. Večini pa so za zmeraj vsadili notranji strah. Da nočejo govoriti, kaj šele priznati množičnih povojnih pobojev, »izdajalcev« seveda, je še razumljivo, tam na Golem otoku so bili njihovi tovariši, nekateri zelo visoko v komunistični hierarhiji, ampak malo prepogosto so pogledovali proti Stalinu, zato so morali na »popravljalni servis«. No, Milan Kučan je bil takrat še premlad, vendar se je dobro naučil, kako se najbolje shaja. In še danes se ponuja, a kot blago, ki mu je že potekel rok. Daje popust in mnogi to radi izkoristijo, zato molčijo, kar pa je eden »naglavnih« grehov. Povej naglas, kaj misliš. To je pravica vsakogar in niti Milan Kučan nam je ne more prepovedati. Bo kdaj razumel, da je – kot še mnogi – svoje odslužil? Lahko mu rečemo samo: Mir nam daj! Je to sovražni govor? Kakor za koga! Bo že Nataša Pirc Musar profesionalno ugotovila, kdaj in kako se pregrešimo. Zakaj se dosedanji premier Borut Pahor upira vstopiti v Jankovićevo koalicijo? Saj kot vem, ne nosi trenirke. On je vedno dostojno, elegantno oblečen, in kar je glavno, ne pozdravlja s stisnjeno pestjo. Zakaj se druge že povabljenе stranke ne odločijo za sodelovanje z Jankovičem? So res tako naivni, da ne vedo, da za Jankovičem stoji Milan Kučan in pred magistrat privlečeni »modrijani«? Dejstvo je, da dobro vedo, le bojijo se ga. Pokojni dr. Janez Drnovšek pa se ga ni bal. Nikoli se ga ni bal »niti največja ovira in spotika« Janez Janša. Milan Kučan ga vedno znova poskuša s somišljeniki onemogočiti in nobeno sredstvo ni prepovedano. Vendar ne pozabite, spoštovani Milan Kučan in združba, da ima Janez Janša veliko ne le somišljenikov, temveč iskrenih prijateljev. Če bo treba, gremo z vsemi dokazi v Evropo. Piše se leto 2011 in ne 1945. Pa nepozabna leta od 1990 naprej, ko se je Slovenija začela osamosvajati! Tega spomina nam ne morete nikoli vzeti in to je naša moč!

DECEMBER, 2011